DR. JOSEPH MURPHY

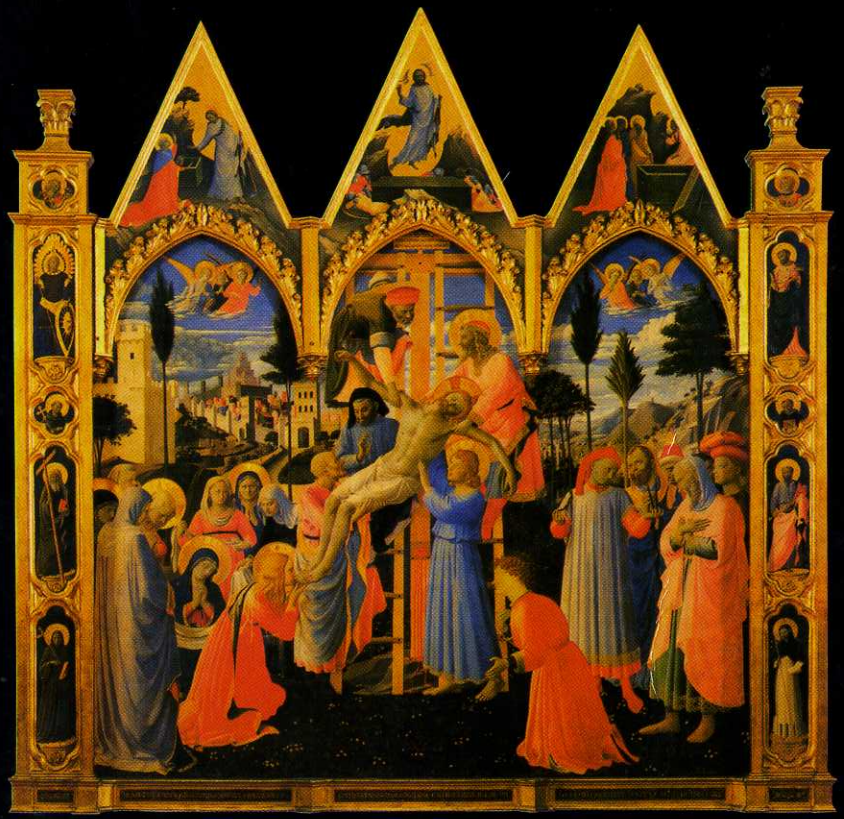

Válogatott

ESSZÉK

A TUDATALATTID
CSODÁLATOS HATALMA
SZERZŐJÉNEK LEGÚJABB KÖNYVE

FEJEZETCÍMEK:

A szeretet maga a szabadság
Az „én" érzet megváltoztatása
Maradjunk örökké fiatalok!
Miként vonzzuk magunkhoz a pénzt?
Miért éppen velem történt?
A hit csodálatos hatalma
Imádkozzunk egy pakli kártyával
Hogyan győzzük le a félelmet?
Írjunk új nevet az Élet Könyvébe!
Győzelmi Ének

ISBN 963-9072-27-3
9 789639 072275

Dr. Joseph Murphy

Válogatott esszék

Dr. Joseph Murphy

Válogatott esszék

SZAKÁLOS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Joseph Murphy: Collected Essays
Copyright © 1987 by Mrs. Joseph Murphy

Fordította: *Nagy Péter*

Fedélterv: *Szakálos Mihály*

Hungarian edition
© by Szakálos Könyvkiadó, 2002

Hungarian translation
© by Nagy Péter, 2002

A kötetben található esszék
eredetileg külön-külön jelentek meg.

A bibliai idézetek Károli Gáspár fordításában
a Magyar Bibliatanács 1982-ben megjelent Szent
Bibliájából valók.

Tartalom

A szeretet maga a szabadság 11
Az „én” érzet megváltoztatása 29
Maradjunk örökké fiatalok! 41
Miként vonzzuk magunkhoz
a pénzt? 57
Miért éppen velem történt? 123
A hit csodálatos hatalma 139
Imádkozzunk egy pakli kártyával! 147
Hogyan győzzük le a félelmet? 163
Írjunk új nevet az Élet Könyvébe! 177
Győzelmi Ének 199

A szeretet maga a szabadság

És hozzá menének a farizeusok kisértvén őt és mondván: Szabad-é az embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani?
Ő pedig felelvén monda: Nem olvastátok-é, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és aszszonynyá teremté őket.
És ezt mondá: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.
Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza.
Mondom pedig néktek, hogy a ki elbocsátja feleségét, hanemha paráznaság miatt, és mást vesz el, házasságtörő; és a ki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő.

(Máté 19:3–6, 9)

Vizsgáljuk most meg ezeket a mélységes igazságokat új megvilágításban. Isten a szeretet, s amikor a szívükben érzett igaz szeretet egyesít egy férfit és egy nőt, akkor valójában Isten egyesíti őket szent kötelékben. Ha két ember között igaz lelki kapcsolat alakul ki *(A mit ... az Isten egybeszerkesztett)*, akkor ott szó sem lehet válásról: egyszerűen nem lehet rá szükség. Ilyenkor ugyanis a két ember szellemében, elméjében és lelkében egygyé válik.

Nincs a világon még egy intézmény, amely oly megszentelt lenne, mint az otthon, amelyet két házas ember teremt, és nincs még egy olyan csodálatos eskü, mint amit az esküvői szertartáson a pár elmond. Az igaz házasság a legszentebb földi intézmény. Csak mélységes alázattal és tisztelettel a lelkünkben szabad belevágnunk, úgy, hogy teljes egészében átérezzük magasztosságát. A házasság Isteni ideák összhangja, maga a harmónia és a szent, tiszta cél. Elengedhetetlen, hogy a házastársak elméjében és szívében harmónia, tisztesség, szeretet és integritás uralkodjon. A házastársak eme kulcsfontosságú jegyekben való tudatos egysége egyfajta belső, lelki állapot kialakulásához vezet, abból pedig annak megfelelő külső állapot fakad, azaz kívülről is olyanokká válnak, mint amilyenek belülről: békések, boldogok, harmonikusak lesznek.

Ha egy férfi azért vesz feleségül egy nőt, mert az gazdag, előkelő, jó politikai kapcsolatai vannak,

vagy egyszerűen csak mert szép, és a férfi általa hizlalhatja saját egóját, nos, ilyenkor nem beszélhetünk igazi házasságról. Az ilyen házasság igazából hazugság, színlelés. Ha egy nő azért megy feleségül egy férfihoz, mert annak jó állása van, vagy mert a saját személyes biztonságát így látja biztosítottnak, vagy ha az ok bármi egyéb, mint tiszta szerelem, az ilyen házasság hazugság, olyan, mint egy álarcosbál. Nem a mennyben köttetett, nem a harmónia és Isteni megértés élteti.

Nem egyszer előfordult már, hogy idős férfiakat és nőket eskettem össze, néha hetvenöt-nyolcvan éveseket – már ami a számokban mérhető korukat illeti. A szexuális vágy, a tűz sokuknál már kihamvadt. Mindazonáltal ezeket a párokat is egyesítette Isten [a szeretet], mégpedig egyszerűen azáltal, hogy ezek az emberek tisztességesek, belátók, őszinték és nyíltak egymással. Mindkét félnek szerető társra van szüksége, akivel megoszthatja örömeit és élményeit. A tisztesség, az őszinteség, az integritás és a belátás mind a szeretet édesgyermekei, és ha ezek hiányoznak egy esküvőnél, akkor ott – a menyasszony és a vőlegény korától függetlenül – nem köttetik igazi házasság.

Egy házasság nem attól lesz szent kötelék, hogy lelkész, rabbi vagy pópa celebrálja. Az esküvői szertartást levezető személy szerepe mindössze annyi, hogy objektív szempontból megerősíti a házasulandó férfi és nő korábbi szubjektív érzését, azt, hogy

két lélek ezentúl egyesülve keresi az Isten szívéhez visszavezető utat.

Vajon hányszor fordul elő, hogy az esküvő igazi lelki egyesülés, ahol a szerződő felek lelkileg, szellemileg és testileg eggyé lesznek? Másrészt pedig, hányszor előfordul, hogy az esküvő nem több, mint puszta jogi ceremónia, amely ellen a férj és a feleség néhány hét múlva lázadozni kezd. Ne feledjük: a hasonló tulajdonságok vonzzák egymást, és ha megfelelő társat keresünk, fel kell vennünk a bevált lelki attitűdöt: Tisztítsuk meg elménket, gondolkodjunk el tisztán és világosan arról, milyen tulajdonságokat csodálunk általában egy férfiban vagy egy nőben, és töprengjünk el azon, milyen tulajdonságokat csodálnánk egy társban, mondjuk a lelki gazdagságot, a hűséget, a tisztességet, a becsületességet, a tehetséget, a jó kedélyt vagy a vagyont. Ezek a tulajdonságok fokozatosan beleivódnak a tudatalattinkba. Amikor így imádkozunk, a Végtelen Értelem mindig működésbe lép, és ellenállhatatlanul hozzánk vonzza a megfelelő partnert. A férfi vagy nő, akit így magunkhoz vonzunk, annak az ideálnak lesz a megtestesítője, amelyről meditáltunk. Tökéletesen összeillünk majd vele, a szabadság, a kölcsönös szeretet és tisztelet köt majd össze bennünket. Ezt nevezik „mennyben köttetett házasságnak" vagy „békességnek és megértésnek".

Gyakran felvetődik a kérdés: „Elváljak házastársamtól?" Ez mindig egyéni probléma – a kérdésre

nem lehet általánosságban válaszolni. Néha a válás semmivel sem jobb megoldás, mint a házasság egy magányos ember számára. A válás lehet jó az egyik embernek és rossz a másiknak. Egy elvált nő lehet sokkal nemesebb, mint sok húga és nővére, akik hazugságban élnek, ahelyett, hogy szembenéznének az igazsággal. A leggyakoribb kifogások vagy alibik, amelyekkel elfedik az igazságot, így hangzanak: Ez tönkretenné John karrierjét; Mit szólnának a szomszédok?; Helytelen stratégia lenne stb. Természetesen mindez nem más, mint a házasság megcsúfolása.

Nemrégiben beszélgettem egy asszonnyal, akit megtévesztett, félrevezetett a férje. Házasságkötésük előtt azt mondta neki, hogy egy keleti cég képviselője, nincs se felesége, se barátnője, és hogy ugyanannak az egyháznak a tagja, mint az asszony. Kiderült azonban, hogy mindez hazugság: a férfi korábban börtönben ült, korábban már volt házas, és verte a feleségét, és hogy voltaképpen még akkor is együtt élt egy nővel, amikor beszélgetőpartneremet feleségül vette. Korábban az asszony adott neki némi pénzt, a férfi pedig vérszemet kapott, és többet akart. Valójában ezért vette feleségül. A nő azt gondolta, bűn lenne elválni, rettentően vágyott viszont a szabadságra és a lelki békére. Elmagyaráztam neki, hogy valójában nem is házas ezzel az emberrel, hogy az ilyen házasság álságos és az intézmény megcsúfolása, és hogy hazugságban él. Beszélgeté-

sünk után a nő azonnal beadta a válópert, és hamarosan ki is lépett ebből az álházasságból.

Emlékszem egy esetre: a háború alatt történt, hogy egy fiatal lány, aki egy este az italtól olyan bódult állapotba került, hogy teljesen elvesztette az öntudatát, és amikor reggel felébredt, egy házasságlevél hevert az éjjeliszekrényén. Az eset egy csendes-óceáni szigeten történt, és a lány részegségében az egyik helyi fiatalemberhez ment feleségül. Annyira megrázta a dolog, hogy pszichiátriai kezelésre szorult. Amikor kicsit jobban lett, azonnal felbontotta a házasságot.

Sok ember él bűntudatban, egyszerűen csak azért, mert félreérti a Biblia szavait: *...a ki elbocsátja feleségét, hanemha paráznaság miatt, és mást vesz el, házasságtörő; és a ki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő.* (Máté 19:9) A Biblia azonban ezt is mondja: *...valaki asszonyra tekint* gonosz *kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.* (Máté 5:28)

A második idézet kimondja, hogy a paráznaságot az ember valójában szívében vagy a lelkében követi el. A szív az érzelmek fészke, az érző természet, a szubjektív lélek. A test cselekedeteit a lélek cselekedetei határozzák meg. Száz évvel ezelőtt Phineas Parkhurst Quimby rámutatott, hogy a test úgy mozog, ahogy a lélek mozgatja, s a test azt teszi, amit a lélek tétet vele.

A Biblia nyelvhasználatában a paráznaság azt jelenti, hogy a hamis istenek szavára hallgatunk, azoknak engedelmeskedünk ahelyett, hogy az egy Igaz Isten szavát követnénk – az emberben élő Mindenható Szentlélekét, amely a legfensőbb Hatalom. A Biblia pszichológiai kézikönyv. Rámutat, hogy amikor valaki lelkének legsötétebb sikátoraiban tévelyeg, és a lélekben lakozó gyilkosokkal, a gyűlölettel, a haraggal, a dühvel vagy a rossz szándékkal cimborál, akkor valójában a gonosszal egyesül, és így a paráznaság bűnét követi el. A Biblia nyelvhasználatában az ilyen ember már el is vált, egyszerűen mert a pillanatnyi örömök kedvéért elfordult Istentől. Lelkében a gonosszal egyesül, s többé már nem köti házasság a békéhez, a harmóniához, a szeretethez és a megértéshez.

Az ember akkor is paráználkodik, ha lelkében és érzéseiben téves eszmékhez kötődik, haragot, dühöt táplál, bűnös, beteges gondolatai támadnak. Ha egy férfi vagy egy nő lelkében szakított házassági esküjével, annak a vége a külső síkon is szakítás, válás. Az élet szubjektív oldala mindig meghatározza az objektív oldalt.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy csak azért, mert egy férfiról és egy nőről kiállítottak egy házasságlevelet, és mert közös fedél alatt laknak, még nem következik szükségszerűen, hogy az igazán a közös otthonuk. Lehet, hogy közös lakhelyük a viszály és a gyűlölet fészke. Ha pedig mondjuk gyermekük is van, és a szülők mégsem ismerik, nem tartják be az

élet törvényeit, akkor jobb, ha felbontják a házasságukat, mintha hagyják, hogy a gyűlölet ily módon beleivódjon a gyermek fejlődésben lévő lelkébe, s megbénítsa azt. A gyermekek életét és lelkét gyakran megnyomorítják szüleik érzelmei, ami azután az évek során sok esetben neurózishoz vagy bűnözéshez vezet. Sokkal jobb egy gyermeknek, ha egy szerető szülővel él, mintha két olyannal élne, akik gyűlölik egymást, és akik egyfolytában veszekszenek.

Sok férfi és nő mondta már nekem, hogy bűnösnek érzik magukat, mert általuk „szexuális bűnöknek" nevezetett cselekedeteket követtek el. Azt mondták, úgy érzik, Isten nem bocsátott meg nekik. Az ilyen embereknek el szoktam magyarázni, hogy Isten maga az Élet Princípiuma, és hogy az Élet nem ítél el és nem büntet, és hogy ők saját magukat ítélik el, és ettől szenvednek – feleslegesen.

Isten az Élet Princípiuma. Ha megégetjük az ujjunkat, pontosan tudjuk, hogy az Élet Princípiuma megbocsát nekünk, mégpedig úgy, hogy elmulasztja a hólyagot, és új szövettel ajándékoz meg. Az Élet nem tesz szemrehányást azért, mert megégettük magunkat. Vart növeszt a sebre, új sejtekből hidat ver, s új bőrt növeszt. Ha romlott ételt ettünk, az Élet megbocsát: öklendezünk és kihányjuk, így szabadítja meg szervezetünket az esetlegesen mérgező anyagoktól. Az Élet egyfolytában azon munkálkodik, hogy megóvjon bennünket. Ezt jelenti az a mondat, hogy „Isten nem ítél el és nem büntet."

Mi büntetjük magunkat, azzal, hogy rosszul bánunk a tudatalattinkkal.

Jézus ezt mondta a paráznaságon ért asszonynak: *Asszony hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged? Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!* (János 8:10–11)

Egy prostituált vagy egy törvénytelen gyermek anyja, akit a világ esetleg elítél, megkövez (kiközösít), a benne élő Isteni Jelenléthez fordulhat, és attól kérhet szabadságot és lelki békét. Észre fogja venni, hogy Isten nem ítéli el. *Tisztábbak szemeid, hogysem nézhetnéd a gonoszt, és a nyomorgatást nem szemlélheted...* (Habakuk 1:13). Lehet, hogy a társadalom és a világ elítél egy prostituáltat vagy egy nőt, akinek törvénytelen gyermeke van, és lehet, hogy őt magát is önvád marcangolja. *Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta.* (János 5:22)

A *Fiú* nem más, mint saját lelkünk. Ez az a hely, gondolatainkban ítéletet mondunk önmagunk felett. Isten, az Abszolútum semmit sem tud tévedéseinkről és félelmeinkről. Az ember maga bocsát meg magának, mégpedig azáltal, hogy hagyja, hogy a bűntudat, az elkeseredettség és az önvád lelkiállapota helyébe a béke, szeretet és harmónia lelkiállapota lépjen.

Fordítsunk hátat a múltnak! Szakadjunk el teljesen korábbi életmódunktól! Tudatilag és érzelmileg

azonosuljunk célunkkal, azaz a békével, a magasztossággal, a boldogsággal és a szabadsággal! Ha ezt megtesszük, Isten és az Ő dicsősége azonnal reagálni kezd. Észre fogjuk venni, hogy a béke lágy hulláma árad szét lelkünk zaklatott régióiban, akár a mennyei harmat, s a félelem és bűntudat árnyai messze menekülnek. Ha felhagyunk az önváddal, úgy fogjuk érezni, hogy a világ sem vádolhat többé bennünket.

Sem a szexben nincs semmi rossz, sem semmi másban, amit Isten teremtett, és az ő rendelése szerint van. *...férfiúvá és asszonnyá teremté őket.* (1 Mózes 1:27) *Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.* (1 Mózes 2:24)

A házasságban az ember teljesen átadja magát – szellemileg, lelkileg és pszichésen. A férj és feleség közötti szexuális aktusnak a szeretet aktusának kell lennie. Mindkettejüknek tudniuk kell, hogy a szeretet Istentől való, és hogy születendő gyermekeik ebből a szeretetből születnek. A szexuális ösztön nem ellentétes a szellemi impulzusokkal. A szexuális késztetésnek konstruktív, harmonikus és szeretetteljes módon kell utat engedni. A szenvedély mint olyan nem szeretet. A házastársak közötti normális szexuális aktus azonban magába foglalja az eredendő, igazi szeretetet is, amelyből a házastársi szeretet is táplálkozik.

Sok házas ember tévesen, negatív módon viszonyul a szexhez. Neveltetésénél fogva vagy valamilyen gyermekkori szexuális trauma miatt van, aki azt gondolja, hogy a szex rossz, gonosz, ocsmány dolog. Ez az attitűd gyakran vezet a férfiaknál impotenciához, a nőknél pedig frigiditáshoz.

Találkoztam olyan nőkkel, akik azt mondták nekem, hogy a férjük a test rabjai, szexmániások, és hogy ők ezért le is nézik férjüket. Önmagukat magasabb rendűnek tartják, mert ők utálják és megvetik a szexuális aktust. Ez tiszta racionalizáció, és tudat alatt működő méregtasakokra utal, amelyeket minden valószínűség szerint neveltetésük során plántáltak beléjük, vagy a Szentírás téves értelmezése során alakultak ki.

Egy távoli rokonom egyszer azt mondta nekem, hogy szexuális aktus előtt ő és a férje mindig imádkoznak. Azzal semmi baj, ha az ember imádkozik, de ők akkor azért imádkoztak, mert rokonom bűnös és tisztátalan dolognak tartotta a szexuális aktust, és azt gondolta, hogy az ima segítségével minden rossztól megtisztíthatja az aktust. A szexet alapvetően megvetette, és frigid volt. Azt mondta: „Én a lelkemmel szeretem a férjemet, nem a testemmel." Különválasztotta a szexuális szerelmet a lelki szeretettől.

Elmagyaráztam neki, hogy a házasság a test és lélek teljes egyesüléséről szól. *A férfiú... ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.* (1 Mózes 2:24) Ezt követően rokonom ezt ismételgette magában:

„Szeretem a férjemet lelkemmel, érzelmeimmel, az elmémmel és a testemmel is. Látom benne Istent, én pedig szeretetet, békét és jó szándékot sugárzok felé. Isten szeretete árad belőlem őfelé, szexuális kapcsolatunk pedig örömteli, szeretettel teljes és harmonikus. Kölcsönös szeretet, szabadság és tisztelet uralkodik közöttünk."

Rokonom frigiditása néhány hét alatt elmúlt, és házasságuk harmonikussá vált. Az asszony intuitív módon ráérzett egy nagy igazságra: Isten az ő szívébe is beleplántálta a vágyat, hogy a férfi számára vonzó legyen, és a férfiban is elültette a vágyat, hogy egy nő számára vonzó legyen.

Néhány nappal ezelőtt beszélgettem egy nővel, aki éppen nyolcadszor készült válni. A hölgy rendkívül keserűen és nagy haraggal beszélt a férjéről, csakúgy, mint az összes előzőről. Minden új házasságába úgy vágott bele, hogy még nem bocsátott meg az előző férjének, és a lelkében még nem engedte szabadon, és minden házassága rosszabb volt, mint az előző. A nő a lelkében lakozó haragból kifolyólag a hozzá hasonló típusú férfiakat vonzotta – a vonzás törvényének megfelelően. Gyógyírként azt tanácsoltam, hogy bocsásson meg magának és összes addigi férjének, és hogy alakítson ki magában olyan mentalitást, amilyent az általa ideálisnak tartott férfiban kívánatosnak tart.

Ha leütünk egy billentyűt a zongorán, az összes vele harmonizáló hang is megszólal. Lehet, hogy

magasabbak vagy mélyebbek, de mindegyik hasonlít a leütött billentyűhöz tartozó hangra. Ugyanígy az, hogy milyen embereket vonzunk, attól függ, milyen hangulatot, milyen életszemléletet sugárzunk mi magunk. Ez az affinitás vagy más néven vonzás. Jellege attól függ, milyen húrt pendítünk meg. Lehet, hogy a megpendített húr diszharmonikusan szól, de nem ölhetünk ki minden diszharmóniát pusztán a harmónia kedvéért. Ha azonban imával fegyelmezzük, vagyis megbocsátásra szoktatjuk a lelkünket, akkor Isteni dallamokat szólaltathatunk meg.

Tegyük fel, hogy egy férfi megcsalja a feleségét. Ha szeretné és tisztelné a feleségét, nem lenne szüksége más nőre. Ha egy férfi megtalálja azt a nőt, aki megfelel a lelkében kialakított ideálnak, és feleségül veszi, soha nem vágyik majd más nőre. A szeretet eggyé válás, nem pedig kétfelé vagy sok részre szakadás. Ha egy férfi sok nő után futkos – ez arra utal, hogy lelkében parázna hajlam él. Az ilyen férfi valójában sok hangulatot és érzést kerget, s azokkal köti össze az életét: olyan érzésekre gondolok, mint a frusztráció, a harag, a cinizmus stb. Ha az ember megtalálja az igazi társát, akkor az élete is teljessé válik.

Azt kérdezhetik most: „Miért van az, hogy azelőtt voltak férfiak, akiknek egyszerre sok feleségük volt." A válasz: A földön régen túlságosan kevés ember élt, és a férfiak jobb megoldás híján bevezették a

poligámiát. Napjainkra az emberiség lelkileg sokkal felvilágosultabb lett, és jól tudjuk, hogy már elég ember él a földön.

A nőcsábászok kisebbségi komplexussal küzdő emberek, nem biztosan magukban, s a nők, akiket meghódítanak, szintén bizonytalanok, neurotikusak és kiegyensúlyozatlanok. Az ilyen férfi a saját belső rezdüléseit látja és hallja: „Zsák a foltját megtalálja."

De vegyük most azoknak a nőknek az esetét, akiknek nős férfiakkal van kapcsolatuk. Az ilyen nők nem voltak képesek férjet vagy barátot szerezni maguknak, s álkielégülést, hamis izgalmat találnak abban, hogy más férjét ellopják. Az ilyen nőknek is kisebbségi komplexusaik vannak, és bizonytalanok magukban.

A hiányérzet és a korlátok érzete hatására az ember hajlamos alábecsülni magát. A szorongást a férj átsugározza feleségére, aki ennek megfelelően reagál. Nem képes többé a régi módon látni férjét, s ez abból fakad, hogy annak is megváltozott az énképe. Az asszony csak úgy képes férjét szemlélni, ahogy önmagát szemléli, és hasonlóképpen, a férj is csak úgy képes látni feleségét, ahogyan az önmagát látja.

Ha egy férfi tudatában van önnön méltóságának, akkor tiszteletet követel, és meg is kapja. Ha egy férfi általában sikeresnek és boldognak érzi magát, akkor ezek az érzései az egész családot összetartják.

A szex egyaránt jelen van a növények, az állatok

és az ember életében. Változatos formáiban az életerő keres és talál kifejeződési módokat. A szexuális késztetés nyilvánul meg tehetségünkben, képességeinkben, érzelmeinkben és vágyainkban. Valahányszor Isten igazságain és törvényein vagy bármilyen ideán elmélkedünk, és *érezni* kezdjük gondolataink tárgyát, az mindig azt jelenti, hogy elérkeztünk az elmélkedés szexuális fázisába. Az igazság iránti éhünk és szomjunk, szellemi tudatosságunk és a megértés, és persze a heves vágy, hogy Isten jóságának újabb és újabb megnyilvánulásait fedezzük fel itt a földön – nos, ezek mind a bennünk lakozó szexuális vágy, vagyis az életerő szellemi kifejeződései.

Ha az ember nem tudja minden szempontból teljesen kifejezni magát, ha nem tudjuk libidónkat, vagyis életerőnket konstruktív módon levezetni, akkor érzelmeink feltorlódnak és elfojtódnak, s ennek a következménye frusztráció, neurózis, kiegyensúlyozatlanság, lelki betegségek, valamint az alkoholba és a kábítószer élvezetébe menekülés.

Egyszer egy férfi azzal dicsekedett nekem, hogy több mint négy éve nem volt szexuális kapcsolata a feleségével, mert eljutott egy magasabb *szellemi* síkra. A férfi egy furcsa szekta tagja volt, s a szekta vezetője azt mondta neki, hogy ha magasabb szellemi régiókba akar eljutni, akkor aszketikus életet kell élnie, és tartózkodnia kell a feleségével való szexuális érintkezéstől. A férfi neurotikus volt, gyomorfekély

kínozta, és zavart volt a lelke. Az agymosás, aminek a szektában alávetették, odáig juttatta, hogy a szexet alantas, gonosz dolognak gondolta, s elhitte, hogy szellemi megvilágosodása útjába állna. Elmagyaráztam neki, hogy ez puszta handabanda és primitív gondolkodás, amely a tudatlanságból, a babonából és a szextől való félelemből táplálkozik.

Javaslatomra a férfi újra elkezdett szexuális életet élni a feleségével, és nem tekintette többé a szexet helytelen, megvetendő dolognak. Rájött, hogy Isten őt is úgy teremtette erre a világra, hogy élvezhesse az összes érzéki örömet, hogy sokasodjon és benépesítse a földet. Akkor élünk helyesen, ha bölcsen használjuk képességeinket, s megfontoltan szabunk irányt késztetéseinknek és vágyainknak ahelyett, hogy elfojtanánk őket. A férfi ezután mindig így imádkozott: „Házasságunk boldog, élvezettel teli, kielégítő és harmonikus, mert igaz és tartós szerelemből táplálkozik." Házasélete sokkal boldogabb lett, mint korábban valaha.

Ha életünkből hiányzik a szerelem, gyakran kell így imádkoznunk: „Isten szeretete, bölcsessége és harmóniája fejeződik ki általam. Nyugalom és kiegyensúlyozottság uralkodik az életemben." Ahogy ez az ima az életünk részévé válik, úgy tapasztaljuk majd, hogy csodák történnek velünk. A szeretet, az Isteni sugallat és útmutatás spontán tör a felszínre, és mi magunk mindenünnen ellenállhatatlan mágnesként vonzzuk majd az élet áldásait.

Fiatal férfiak és nők gyakran megkérdezik tőlem, hogy kísérletezzenek-e házasság előtt. Azt szoktam nekik mondani, hogy a házasság nem változtat meg semmit, és ha házasság előtt szabadon kalandoznak, akkor milyen alapon gondolják, hogy a házasságban majd hűségesek tudnak maradni, és feleségük vagy férjük megbízhat bennük?

Egy fiatalember, aki New Yorkban volt fizika szakos egyetemista, a szabad szerelmet hirdette. – Az erkölcs nevetséges dolog – mondta. Elvtelen életet élt, és több olyan lánnyal volt szexuális kapcsolata, akik ugyanarra az egyetemre jártak, mint ő. Az egyik lány teherbe esett. Villámgyorsan összeházasodtak, és a fiúnak abba kellett hagynia az egyetemet, hogy a feleségét és a gyermekét el tudja tartani. Pincérnek állt. Elvett tehát egy lányt, akit egyébként nem akart volna elvenni, és megszületett egy gyermek, akit egyikük sem akart. Hová lett a szabadsága és a szabad szerelem, amit hirdetett? A szűkölködés, a nyomor, az elkeseredés börtönébe zárta magát.

Jól tudjuk, hogy határt kell szabnunk az alkohol, a zsíros ételek, a fagylalt és a dohányzás élvezetének. Hasonlóképpen határt kell szabnunk érzelmeinknek, vágyainknak, késztetéseinknek, és figyelnünk kell arra, hogy harmonikusan és bölcs módon engedjünk utat nekik.

A házasság előtti szexuális tapasztalat nem feltétele a boldog házaséletnek. A férfiak gyakran nem

bíznak meg egy olyan nőben, akit túl könnyen megkapnak. Ezt mondják magukban: „Ha házasság előtt megteszi, akkor házasságkötés után is meg fogja tenni mással." Ha egy fiatalembernek felteszem a kérdést: – A barátnője jobb, nemesebb, kedvesebb, tiszteletet érdemlőbb az ön szemében most, mint szexuális kapcsolatuk előtt? – a fiatalemberek rendszerint elpirulnak, és azt felelik: – Azt hiszem, igaza van. Egy cseppet sem.

Egy boldog házasságban a boldogság a szereteten, a hűségen, a tisztességen, az igazság szeretetén és egymás személyiségének tiszteletben tartásán áll vagy bukik, valamint azon, hogy a házastársak minden lehetséges módon megpróbálják egymást lelkileg és szellemileg felemelni. A szeretet nem késztethet egy nőt arra, hogy egy olcsó, koszlott szállodai szobába menjen egy férfival, s az sem igaz, hogy az igaz szerelmet meg lehet tapasztalni egy olcsó szállóban lezajló elsietett aktusban.

Aki tartósan boldog házasságban akar élni, imádkozzon együtt társával, s akkor együtt maradnak. Gyakran ismételgesse: „Az Isteni szeretet, harmónia, béke és teljes megértés jut kifejezésre mennyei házasságunkban. Reggel, délben és este a bennünk lakozó Istent köszöntjük egymásban, s minden cselekedetünk egy-egy lépés a boldogság és a béke felé vezető úton."

Az „én" érzet megváltoztatása

Ha a mindenre, amit gondolunk, érzünk, mondunk vagy képzelünk, azt mondjuk, hogy *én* gondolom, *én* érzem, *én* mondom és *én* képzelem, akkor nem tudjuk megváltoztatni érzelmi életünket. Ne feledjük, mindenféle gondolatok behatolhatnak a lelkünkbe, és mindenféle érzések betelepedhetnek a szívünkbe. Ha minden negatív gondolatra azt mondjuk, *én* gondolom, akkor azonosulunk azokkal. A negatív érzelmektől és gondolatoktól megtagadhatjuk az *én* névmást, azaz önmagunkat.

Természetes, hogy az ember az úton nem lép bele a sárba, kikerüli a pocsolyákat. Hasonlóképpen kerüljük el lelkünk sáros, pocsolyás részeit, ahol a félelem, a harag és a rossz szándék tanyázik. Ne méltassuk figyelemre a negatív gondolatokat! Hozzá se érjünk a negatív hangulatokhoz, és azt se hagyjuk, hogy azok megérintsenek bennünket! Sajátítsuk el a lelki elhatárolódás képességét, mégpedig oly módon, hogy új érzetet, új fogalmat alakítunk ki arról, kik is vagyunk valójában! Fedezzük fel, hogy a bennünk lakozó igazi *én* valójában nem más, mint a

Végtelen Lélek, a Végtelen Szellem. Kezdjünk el azonosulni a Végtelen Létező tulajdonságaival, s egész életünk megváltozik.

A negatív érzelmi karakter megváltoztatásának titka az önmegfigyelés. A megfigyelés és az *önmegfigyelés* két különböző dolog. Amikor azt mondjuk, „megfigyelek valamit", azalatt azt értjük, hogy figyelmünket egy külső dologra fordítjuk. Az önmegfigyelésnél a figyelem befelé irányul.

Egy ember az egész életét eltöltheti azzal, hogy az atomokat, a csillagokat, a testet, a külső tárgyi világot megfigyeli. Ez a tudás azonban nem idézhet elő belső változást – a szív változását.

Meg kell tanulnunk különbséget tenni a dolgok között, elválasztani a sikért a búzától. Akkor kezdjük el gyakorolni az önmegfigyelés művészetét, amikor először megkérdezzük magunktól: „Igaz ez a gondolat? Vajon áldást, gyógyulást hoz, ösztönöz majd? Hozzájárul saját lelkem békéjéhez és az emberiség jólétéhez?"

Az ember két világban él egyszerre: saját belső világában és a külvilágban. Csakhogy ez a két világ mégis egy. Az egyik látható, a másik nem (objektív és szubjektív). A külvilággal – amely mindannyiunk közös tapasztalata – érzékszerveink segítségével lépünk kapcsolatba. Belső világunk, gondolataink, érzéseink, érzeteink, hiedelmeink és reakcióink láthatatlanok, és csak hozzánk tartoznak, saját kizárólagos élményeink.

Tegyük fel magunknak a kérdést: „Melyik világban élek? Csak abban, amelyiket az érzékszerveim közvetítenek számomra, vagy pedig a belső világomban?" Valójában szüntelenül önnön belső világunkban élünk, ott lakoznak érzelmeink, és ott szenvedünk.

Tegyük fel, hogy hivatalosak vagyunk egy bankettre. Minden, amit látunk, hallunk, ízlelünk, szagolunk vagy megérintünk, a külvilághoz tartozik. Ugyanakkor minden gondolatunk és érzésünk, valamint a tetszéseink és az ellenérzéseink belső világunkhoz tartoznak. Voltaképpen két banketten vagyunk egyszerre, egy külsőn és egy belsőn. Belső gondolati és érzelmi világunk a tér, amelyben hol felemelkedünk, hol lesüllyedünk, s amelyben a dolgoktól eltávolodunk, vagy éppen közeledünk hozzájuk.

Ahhoz, hogy önmagunkat átalakíthassuk, el kell kezdenünk megváltoztatni ezt a belső világot, mégpedig oly módon, hogy megtisztítjuk érzelmeinket, és lelkünket a megfelelő gondolkodásra szoktatjuk. Ha lelkileg fel akarunk nőni, meg kell változtatnunk önmagunkat.

Az *átalakítás* azt jelenti, hogy egy dolgot egy másikká változtatunk. Az anyagnak sokféle átalakítása ismeretes. A cukor a desztillálás során alkohollá változik, a rádium lassú folyamatban ólommá stb. Az étel, amit elfogyasztunk, fokozatosan átalakul az összes olyan anyaggá, amelyre a szervezetünknek szüksége van az élethez.

A bennünket érő élmények, tapasztalatok, benyomások hasonlóképpen alakulnak át. Például, ha találkozunk valakivel, akit szeretünk és csodálunk, benyomásokat szerzünk róla. Ugyanakkor, ha olyasvalakivel találkozunk, akit nem szeretünk, arról is benyomásokat szerzünk.

Férjünk vagy leányunk, aki a díványon ül most, miközben ezeket a sorokat olvassuk, olyan nekünk, amilyennek érzékeljük. Más szóval, a benyomásokat lelkünk rögzíti. Azonban az emberekről kialakult benyomásainkat megváltoztathatjuk. Csakhogy ehhez először nekünk, magunknak kell megváltoznunk. Ahhoz, hogy életünk megváltozzon, meg kell változtatnunk a módot, ahogyan az életre reagálunk. Rájöttünk, hogy sztereotip módon reagálunk a dolgokra? Ha reakcióink negatívak, az életünk is az. Soha ne hagyjuk, hogy életünk a napi benyomásokra adott negatív reakciók sorozatává váljon.

Ahhoz, hogy ténylegesen megfigyelhessük magunkat, ügyelni kell arra, hogy függetlenül attól, mi történik, gondolataink és érzelmeink mindig az alábbi kérésben rejlő igazságra összpontosuljanak: „Hogyan is van ez a dolog Istennél, vagyis a Mennyben?" Ez majd felemel bennünket, és minden negatív gondolatunkat és érzelmünket megváltoztatja. Lehet, hogy hajlamosak vagyunk másokat hibáztatni megnyilatkozásaikért és cselekedeteikért. Csakhogy ha attól, amit mások mondanak, mi magunk negatívvá válunk, az azt jelenti, hogy odabenn a lelkünkben zavar van, s ebben a negatív állapotban élünk, mozgunk, tevékenykedünk.

Nem engedhetjük meg magunknak, hogy negatívak legyünk. Ez a lelkiállapot aláássa életerőnket, elveszi a lelkesedésünket, és mind testileg, mind lelkileg beteggé tesz. Voltaképpen hol élünk? Abban a szobában, ahol most éppen vagyunk, vagy a gondolatainkban, érzelmeinkben, reményeinkben és elkeseredéseinkben? Vajon nem az az igaz számunkra, amit a környezetünkről éppen érzünk? Mit értünk az alatt, ha azt mondjuk, Kovács János vagyok? Nem azt a tényt, hogy gondolataink és a bennünket körülvevő szokások, hagyományok és a környezetünkben lévő emberek összhatásának produktumai vagyunk? Mindannyian saját elképzeléseink, véleményeink, valamint neveltetésünk, környezeti hatások kiváltotta reflexeink és a külvilágból érzékszerveinken át érkező számtalan behatás összegzése, végterméke vagyunk.

Ha másokhoz hasonlítjuk magunkat, van kisebbségi érzésünk, olyasvalaki társaságában, aki ismertebb, magasabb státusú, mint mi? Tegyük fel, hogy jó zongoristák vagyunk. Kisebbségi érzésünk támad, ha valaki a jelenlétünkben egy másik zongoristát dicsér? Ha igazi *én* érzetünk van, akkor ez kizárt. Ugyanis az igazi *én* érzet azt jelenti, hogy érezzük magunkban a Végtelen Lény Jelenlétét, s ettől értelmetlenné válik minden összehasonlítás.

Uszpenszkij gyakorta rámutatott, hogy az embe-

rek azért lesznek könnyen feszültek és idegesek, mert *én* érzetük negatív tudatállapotból táplálkozik. Az *én érzet* Uszpenszkij egyik kedvenc kifejezése volt, s néhány erről szóló tételét beleszőttem ebbe az esszébe.

Nemrégiben egy bibliaórán ezt mondtam egy férfinak: – Megfigyelte már tudatosan, hogy hogyan reagál másokra, egy újságcikkre vagy egy rádióbemondóra? Felmérte már, hogy mi az általános, tipikus reakciója?

A férfi azt felelte: – Még soha nem figyeltem meg magam ebből a szempontból. – Adottnak tekintette magát, s ezért nem fejlődött lelkileg. Most azonban elgondolkodott a reakcióin, és azután beismerte, hogy rengeteg cikk és sok kommentátor rettentően bosszantja. Ez a fajta reakciója gépiessé, automatikussá vált, és nem fegyelmezte magát. Így viszont igazából mindegy, hogy az összes cikkíró és kommentátor tévedett vagy hazudott-e, és esetleg mindig az illető férfinak volt igaza. Negatív, romboló érzelmek telepedtek meg a lelkében, s hiányzott belőle a lelki és szellemi fegyelem.

Vajon amikor azt mondjuk: „*Én* azt gondolom...", „*Én* nem szeretem ezt...", „Nekem nem tetszik az...", melyik *én*ünk szólal meg? Nem egy másik *én*ről van szó minden egyes esetben? Minden *én* teljesen más, mint a többi. Az egyik bennünk lakozó *én* kritikusan szólal meg, pár pillanattal később egy másik *én*ünk kedves dolgokat mond. Vizsgáljuk meg ezeket a bennünk lakozó *én*eket, és ismerjük meg őket közelebbről! Ébredjünk rá és tudatosítsuk magunkban, hogy bizonyos *én*ek soha nem válhatnak dominánssá bennünk, azaz soha nem irányíthatják a gondolkodásunkat!

Vessünk egy pillantást a bennünk élő *én*ekre! Milyen emberek a társaink? Úgy értem, miféle emberek léteznek a lelkünkben? Mindannyiunk lelke egy város. Gondolatok, ideák, vélemények, érzések, érzetek és hitvallások laknak benne. Vannak a lelkünknek nyomornegyedei és veszélyes utcái, azonban Jézus (a vágy) mindig ott járkál lelkünk utcáin ideálok és célok formájában.

Jézus egyik jelentése a lelkünkben élő vágy. Ugyanis a vágy, ha felfedeztük magunkban, megváltónk lesz. Halljuk meg életcéljaink hívó szavát, és induljunk el feléjük! Figyeljünk oda vágyainkra, vagyis forduljunk feléjük élénk figyelemmel! Barangoljunk lelkünkben a szeretet, a békesség, a boldogság és a jószándék utcáin! Csodálatos emberekkel találkozunk majd utunk során. Lelkünk jobb negyedeiben pompásan kivilágított utcákat és varázslatos lakókat találunk majd.

Soha ne hagyjuk, hogy házunk, ami valójában a lelkünk, tele legyen olyan szolgákkal, akikkel nem tudunk megfelelően bánni. Fiatalkorunkban édesanyánk azt tanította, hogy ne keveredjünk „rossz társaságba". Nos, ha már kezdünk ráébredni, micsoda belső erők lakoznak bennünk, rettentően ügyelnünk

kell arra, nehogy a rossz *én*jeinket (gondolatainkat) válasszuk társul.

Valahányszor úgy érezzük, mindjárt elönt a düh, a bánat vagy a bosszúság, gondoljunk Istenre, és tegyük fel magunknak a kérdést: „Hogyan is van ez Istennél és a Mennyben?" Ezzel a módszerrel új emberré válhatunk. Ez a kulcsa lelki újjászületésünknek, vagyis annak, amit mások születésnek nevezznek. (A második születés nem más, mint a belső fegyelem és a lelki megértés megtalálása.)

A szent és a bűnös egyaránt ott él mindannyiunkban, akárcsak a gyilkos és a megvilágosodott ember, vagy Isten és a világ felé forduló lélek. Alapvetően minden ember jó akar lenni és jót akar tenni. Ez bennünk a pozitív. Ha negatív, romboló tetteket is végrehajtottunk, például raboltunk, csaltunk, becsaptunk másokat, és áldozataink megvetnek és rossznak látnak, rossznak mondanak bennünket, emelkedjünk ki lelkünk nyomornegyedéből, s jussunk el arra az öntudati magaslatra, ahol már nem vetjük meg magunkat. Ekkor minden vádlónknak el kell némulnia. Ha már nem vádoljuk magunkat, a világ sem fog vádolni bennünket. Ilyen nagy a hatalma öntudatunknak, azaz a bennünk lakozó Istennek.

Butaság kárhoztatni magunkat. Egyszerűen nincs rá szükség. Haszontalan dolog az önvádat útitársunkká fogadni. Tegyük fel, hogy rosszat cselekedtünk, esetleg bűncselekményt követtünk el. Ezeket a dolgokat nem a bennünk lakozó Isten követte el,

nem az igazi *én* vagy a Végtelen Létező, hanem a másik *én*ünk (a világ felé forduló). Ez természetesen nem ment fel a felelősség alól, hiszen ha valaki tűzbe teszi a kezét, az megégeti, és aki áthajt a piroson, azt megbünteti a rendőr.

*Másik én*ünk voltaképpen a bennünk lakozó sok más *ént* jelenti, például a sok negatív gondolatot és vélekedést, amelyek azt sugallják, hogy önmagunkon, a tudatunkon kívül más hatalmak is működhetnek, a tévhit, hogy mások árthatnak nekünk, vagy hogy az elemek kegyetlenek és vadak. De ehhez az *én*ünkhöz tartoznak még a félelmek, a babonák és mindenfajta tudatlanság. Az előítéletek, a félelem és a gyűlölet olyan cselekedetekre késztethetnek, amiket egyébként nem tennénk. Az *én* érzet megváltoztatásának legjobb módja, ha az *igazi én*hez kapcsolunk mindent, ami nemes, csodálatos, Isteni.

Kezdjünk el így imádkozni: „Erős vagyok. Kisugárzásom van. Boldog vagyok. Ihletett vagyok. Megvilágosodásom van. Tele vagyok szeretettel. Kedves vagyok. Harmonikus vagyok." Érezzük át ezeket a lelkiállapotokat, erősítsük meg őket magunkban, s akkor valóban elkezdhetünk Isten kertjében élni. Minden tulajdonság a sajátunkká válhat, amit az *én*nek tulajdonítunk. A bennünk élő *én* maga Isten és senki más. A bennünk lakozó *én*, Élet, Tudatosság, Tiszta Lét, Létezés vagy igazi Én maga az Isten. Ez az egyetlen Cél. Ez Egyetlen Hatalom a világon, s minden Őtőle származik. Tiszteljük Őt, s él-

jünk folyamatosan ezzel a tudattal: „Megvilágosodott ember vagyok", és csodák fognak történni velünk. Érezzük, hogy Odafentről irányítják lépteinket! Állandóan éljünk ebben a lelki hangulatban! Ha ezt elérjük, akkor lelkünk legmélyéről elő tudjuk hívni az ott élő bölcsességet, igazságot és szépséget, s egész világunkat megváltoztatja az Isten Igazságaival való szüntelen kontempláció.

Miközben a fent leírt módon megváltoztatjuk *én* érzetünket, tapasztalni fogjuk, hogy lelkünk minden zugát betöltik és megvilágosítják Isten Örök Igazságai: *Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és láng meg nem perzsel téged.* (Ésaiás 43:1–2) Ez az Isteni Jelenlét, amely akárhová megyünk, mindenütt előttünk jár. Domináns lelki attitűdünk és hangulatunk mindig előttünk jár, s megteremti a bennünket érő tapasztalatokat.

Tartsuk eszünkben, hogy amikor valamilyen konkrét dologért imádkozunk, a lelkünkben tudatosítanunk kell, hogy *már meg is kaptuk azt a dolgot, vagy elértük, amit szerettünk volna!* Teljesen el kell utasítanunk minden érvet, ami ez ellen szól. Ez az ima lényege. A dolog, amiért imádkozunk, hassa át teljesen a tudatunkat. Ezt úgy érhetjük el, hogy rágondolunk, és érdeklődve meditálunk rajta. Rendszeresen tegyük ezt egészen addig, amíg tudatunkat teljesen át nem járja a dolog. A probléma így többé nem fog aggasztani bennünket. Képesekké válunk arra, hogy lelki nyugalmunkat megőrizzük, és meglegyen az az érzésünk, hogy: „Tudom, érzem, hogy az vagyok, ami lenni szeretnék." S ha ezt az érzést sikerül fenntartanunk, akkor valóban azzá is válunk, amik lenni szeretnénk.

A szabály így szól: „Az vagyok, aminek érzem magam." Gyakoroljuk nap mint nap *én* érzetünk megváltoztatását úgy, hogy kijelentjük: „Lélek vagyok. Lélekként gondolkodom, látok, érzek és élek. A Lélek pedig maga az Isteni Jelenlét." (*Másik én*ünk ezzel szemben úgy gondolkodik, lát és cselekszik, ahogy a tudatlan, negatív lélek diktálja neki.) Ha így imádkozunk, hamarosan érezni kezdjük majd, hogy egyek vagyunk Istennel. Ahogy a nap megváltja a földet a sötétségtől és a homálytól, úgy hívja majd elő belőlünk az Isteni Jelenlét azt az embert, akivé válni szeretnénk: azt a boldog, sugárzó, békés, jómódú és sikeres személyt, akinek értelmét a Fentről jövő Fény világosítja meg.

Isten úgy rendelte, hogy a nap mindenkire süssön. Senki nem veheti el tőlünk Isten Szeretetének világosságát. Senki nem vethet bennünket a félelem és a tudatlanság börtönébe, hiszen ha ismerjük Isten Igazságát, az megszabadít bennünket.

Az érzés, hogy a bennünk lakozó *Én* voltaképpen Isten, ráébreszt, hogy nincs mitől félnünk, és hogy egyek vagyunk a Mindenhatóval, a Mindentudóval és a Mindenütt Jelenvalóval. Senki nem foszthat

meg egészségünktől, békénktől, örömünktől és boldogságunktól. Többé nem kell a többi *én*nel, vagyis a félelemmel, előítéletekkel, kétségekkel és babonákkal együtt élnünk.

Tegyük fel magunknak a kérdést: „Ki az, aki minden pillanatban vigyáz rám, Isten Nevében beszél, és *Én*nek nevezi magát?" Soha ne azonosuljunk a negatív dolgokkal, mint a félelem, előítélet, büszkeség, arrogancia, megvetés stb.! Tudjuk már tehát, hogy nem szabad engedelmeskednünk a negatív *én*eknek. Többé nem mondunk igent semmilyen negatív gondolatnak, s nem adjuk hozzájuk a nevünket.

Ezentúl szüntelenül figyeljük meg magunkat, azaz tekintsünk Istenre, azaz igazi Énünkre, a bennünk lakozó Örökkévalóra. Helyezzük át *én*ünket a megfigyelő oldalára: érezzük úgy, hogy Isten szemén keresztül szemléljük a világot, s akkor megértjük a Biblia szavait: *Tisztábbak szemeid, hogysem nézhetnéd a gonoszt, és a nyomorgatást nem szemlélheted...* (Habakuk 1:13).

Maradjunk örökké fiatalok!

Néhány hónappal ezelőtt Londonban meglátogattam egy régi barátomat, aki nagyon beteg volt. Azt mondta nekem: – Megszületünk, felnövünk, megöregszünk, és már semmire sem vagyunk jók, és ez a vége. – Ez a lelki attitűd, a fölöslegesség érzet volt betegségének fő oka. Fásult volt, gyenge és szinte élettelen. Úgy érezte, előrehaladott kora – nyolcvan fölött jár – miatt már nincs miben reménykednie. Panaszkodott, hogy már hasznavehetetlen, és senkinek sincs rá szüksége. Alig várta, hogy még öregebb legyen, s azután – a semmi.

Sajnos sok ember viszonyul így az idő múlásához. Félnek attól, amit úgy hívnak: öregség, a vég, az elmúlás. Ez azonban valójában azt jelenti, hogy az Élettől félek, az Élettől, ami végtelen. Bölcs megállapítás, hogy az öregedés nem az évek múlását jelenti, hanem azt, hogy bölcsebbé válunk. Az emberben lakozó lélek nem született, következésképpen nem is halhat meg. A Lélek maga Isten, Istennek pedig nincsen sem kezdete, sem vége. Az ember teste valójában ruha, amelyet Isten visel, amikor emberformát

ölt. Ahhoz, hogy megmutatkozhasson, a Léleknek valamilyen formát kell öltenie. Az ember teste az eszköz, amelyen keresztül a Lélek megjelenik. A Lélek és a test nem különálló dolgok. Az emberi test a Lélek, azaz az Élet láthatóvá redukált formája. A Lélek az anyag legfelsőbb foka, az anyag pedig a Lélek legalsó foka. Az embernek mindig van teste. Amikor elhagyja ezt a világot, akkor egy negyedik dimenzióbeli testet ölt, és ez így folytatódik a végtelenségig, mivel az ember iránt megnyilvánuló Isteni kegyelem végtelen.

Az élet fejlődés, haladás előre, felfelé, Isten felé. Minden formát öltött dolog fokozatosan visszatér a forma nélkül valókhoz, s a forma nélküli élet mindig formát ölt valahogy. Minden, aminek kezdete van, véget is ér. Testünknek van kezdete, és vissza is tér a forma nélküli, születés előtti szubsztanciába, majd pedig új testet ölt, hiszen minden vég egyben kezdet is.

Az öregkor nem tragikus jelenség. Amit öregedésnek hívunk, az valójában változás. Vidáman és boldogan kell fogadnunk, mivel az élet minden szakasza egy lépés a végtelen úton. Az emberben vannak olyan erők, amelyek teste felett állnak, és vannak olyan érzékei, amelyek öt érzéke felett állnak. A tudósok mára egyértelmű és cáfolhatatlan bizonyítékokat szereztek arra vonatkozóan, hogy az ember képes kilépni a testéből, sok ezer kilométert utazni, ott dolgokat látni, hallani, érinteni, sőt beszélni em-

berekkel, annak ellenére, hogy a testük több ezer kilométerre onnan egy díványon nyugszik. Az emberi élet spirituális és örök. Soha nem öregedhet meg, hiszen a Lélek vagy az Élet sem öregszik. Az élet megújítja önmagát, örök és elpusztíthatatlan. Isten az Élet, és az Élet minden ember valósága. Az ember halhatatlanságára rengeteg bizonyíték van. A fizikus szabad szemmel nem látja az elektront, mégis elfogadja létét mint tudományos tényt, mivel ez az egyetlen elfogadható következtetés, ami más jelenségekkel egybevág, és azokra magyarázatul szolgál. Istent vagy az Életet nem látjuk, de azt tudjuk, hogy mi magunk élünk. Az Élet létezik, és nekünk az a feladatunk, hogy teljes szépségében és dicsőségében kifejezzük, megtestesítsük.

A Bibliában ez áll: *Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent...* (János 17:3) Csak sajnálni lehet az olyan embert, aki azt hiszi, hogy az élet nem több, mint a születés, serdülés, fiatalkor, érettség és öregkor itt a földön. Az ilyen embernek nincsenek gyökerei, nincs reménye, hiányzik belőle a látás képessége, s az élet nem jelent számára semmit. Az effajta vélekedés frusztrációhoz, fejlődésképtelenséghez, cinizmushoz és reménytelenség érzetéhez vezet, ami egyenes utat jelent a neurózishoz és mindenfajta lelki aberrációhoz. Ha már nem mozgunk fürgén a teniszpályán, ha lassabban úszunk, mint a gyermekünk, ha lelassult a testünk, vagy nem annyira eleven a járásunk, akkor

jusson eszünkbe, hogy a Lélek mindig új formát ölt. Amit az emberek halálnak neveznek, az mindössze egy utazás egy új városba, Atyánk birodalmának egy új szegletébe.

Előadásaimon mindig azt mondom a hallgatóságnak, hogy fogadják méltósággal az öregkornak nevezett életszakaszt. Az idős kornak is megvan a maga szépsége. A szeretet, a szépség, a béke, az öröm, a boldogság, a bölcsesség, a jószándék és a megértés halhatatlan, és soha nem is öregszik meg. Emerson azt mondta: „Addig nem szoktuk számolni egy ember éveit, amíg van mása is, amit számolhatnánk." Karakterünk, lelkünk milyensége, hitünk és meggyőződéseink nem öregszenek.

Angliában megismerkedtem egy sebésszel, aki most nyolcvannégy éves, minden délelőtt operál, délutánonként betegeket látogat, este pedig ír. Nyolcvannégy éve dacára fiatal, csupa élet, hit, lendület, szeretet és jószándék. Nem adta meg magát a kornak – tudja, hogy halhatatlan. Azt mondta nekem: – Ha holnap meghalnék, tovább operálnék a következő dimenzióban. Nem szikével, hanem lelki, spirituális eszközökkel.

John Wesley még kilencvenéves korában is igen aktívan hirdette Istenről és az Ő törvényeiről szóló tételeit. Elnökünk, Herbert Hoover nyolcvanas éveiben is igen aktívan végezte hatalmas jelentőségű munkáját. Egészséges volt, boldog, eleven, tele élettel és lelkesedéssel. Rádión hallgattam beszédeit: a

tudata tiszta volt, a lelke rendíthetetlen. Meggyőződésem, hogy lelkiereje és lendülete nagyobb volt, mint negyvenéves korában. Érdekesnek és vonzónak tartotta az életet. Olvastam, hogy minden szabadidejét a korábbi elnök, Woodrow Wilson életrajzának megírásával töltötte. Hoover elnök rendkívül vallásos ember volt, mélységesen hitt Istenben és a világegyetemben. Rengeteg kritika érte a gazdasági hanyatlás éveiben, de ő állta a viharokat, és nem öregedett meg, nem engedte, hogy lelkében megtelepedjen a gyűlölet, a harag, a rossz szándék és a keserűség. Ellenkezőleg: lelke nyugalmas régióiba költözött, az ott lakozó Istenhez, és megtalálta azt a békét, ami Isten szívében honol, s amiből hatalma táplálkozik.

A megrázkódtatások legjobb tompítója és minden testi és lelki betegség megelőzésére a legalkalmasabb eszköz az, ha a bensőnkben lévő Isteni Középpontban béke honol. Hangolódjunk rá, és érezzük meg most mindjárt! Isten bennünk lakozó szeretetének és békéjének óceánja minden felénk irányuló rosszindulatot, cinizmust, dühöt, haragot és gyűlöletet felfog és semlegesít. Ez az örök fiatalság titka.

Apám hatvanöt éves korában tanult meg franciául. Hetvenéves korára igazi tekintély lett francia nyelvtan terén. Gélül is hatvan fölött kezdett el tanulni, és híres géltanár lett. Egészen kilencvenkilenc éves korában bekövetkezett haláláig aktívan besegített a húgomnak, aki egy felsőoktatási intézményben taní-

tott. Az elméje kilencvenkilenc éves korában is ugyanolyan tiszta volt, mint amikor ötvenéves volt. Sőt, kézírása és gondolkodása még fejlődött is az évek során. Cato nyolcvanévesen tanult meg görögül, Mme Scumann-Heink már nagymama volt, amikor zenei karrierjének csúcsára ért. Van egy mélységesen igaz régi mondás: Az ember annyira öreg, amennyire annak érzi magát. Pontosan annyira vagyunk öregek vagy fiatalok, amennyire a gondolkodásunk az. Gondolkodjunk el ezen egy kicsit! Tegyük fel magunknak mondjuk a következő egyszerű kérdéseket: „Mikor született a lelkem? És mikor fog meghalni? Vajon van a léleknek kezdete? Hogyan lehetne vége valaminek, ami kezdet és vég nélkül való?"

Az élet soha nem született, és soha nem is fog meghalni. Nem ázik el a vízben, nem ég el a tűzben, és a szél sem fújja el. Mindannyian tudjuk, hogy ez így igaz. Hogyan mondhatnánk akkor, hogy öregek vagyunk, hasznavehetetlenekké váltunk, senkinek nincs már szüksége ránk stb.? A Végtelen idő sem elegendő arra, hogy a magunkban hordozott összes szépséget és dicsőséget kimerítsük. Az embernek nem lehet vége, hiszen Istennek sincs vége. Ha ezt a gondolatot tápláljuk magunkban, akkor örökre fiatalok, élettel teltek, elevenek, élénkek és lendületesek maradunk, s magunk is árasztani fogjuk a soha el nem halványuló fényt. Ősz hajunk komoly kincs. A bölcsesség, megértés, kitartás és erős jellem szimbóluma. Sok pap csodálatos ajánlatokat kap, miután elmúlt hatvanéves. Az emberek tudják, hogy addigra komoly bölcsesség halmozódik fel bennük. Egy férfi nemrég ezt mondta nekem: – Csak azért jöttem el magához, mert ősz haja van. Azt gondolom, hogy maga már sok mindenen ment keresztül, és tapasztalatból beszél. – A lelkipásztorok azt mondják, nagyon könnyű jó állást találni negyvenöt éves korban, hatvanévesen vagy afelett. Egy nyugdíjas pap nemrégiben elmesélte nekem, hogy rengeteg helyről kap fantasztikus ajánlatokat. Az illető hetvenéves. Az Igazságnak, a Szeretetnek és a Bölcsességnek nincs kora. Lehetséges, hogy egy tizenkét éves fiúcska, aki a lélek törvényeit és a Végtelen Lélek cselekedeteit tanulmányozza, többet tud Istenről, mint a nagyapja, aki nem nyitja meg az elméjét Isten Igazságai számára.

Soha ne hagyjunk ott egy állást, mondván, hogy „Nyugdíjba vonulok, mert megöregedtem, ennyi tellett tőlem". Ha ezt mondjuk, az valóban a vég, maga a halál, és akkor tényleg végünk van. Van, aki harmincévesen már öreg, és van, aki nyolcvanévesen is fiatal. A lélek a legfőbb építész, tervező, szobrász. George Bernard Shaw kilencvenéves korában is igen aktív volt, s alkotó ereje töretlen. Nemritkán találkozom olyan emberekkel, akik elmesélik, hogy a munkaadók becsapják az ajtót az orruk előtt, ha azt mondják, elmúltak negyvenévesek. Az ilyen munkaadók hidegek, kegyetlenek, gonoszak, és hiányzik

belőlük a megértés és az együttérzés. Számukra az a lényeg, hogy valaki fiatal, azaz harmincöt év alatti legyen.

Ez igen sekélyes gondolkodásra utal. Ha az ilyen munkaadók egy pillanatra megállnának és elgondolkodnának, rögtön rájönnének, hogy az állásra jelentkezők nem a korukat vagy ősz hajukat akarják rátukmálni, hanem hajlandók felajánlani tehetségüket, tapasztalatukat s az életük során felhalmozódott bölcsességüket. A gyakorlatban – megfelelő módon felhasználva – a jelentkező kora kifejezett előnyt jelenthet a cég számára. Ősz haja minden bizonnyal bölcsességre, szaktudásra és értelemre utal. Egy lelkileg érett férfi vagy nő áldás lehet minden munkahelyen. Az embereket nem szabad megkérni, hogy vonuljanak nyugdíjba, amikor hatvanöt évesek lettek. Ez az életkor, amikor igen sokat segíthetnek személyzeti problémák megoldásában, a jövő megtervezésében, a döntések kialakításában, és mindenütt, ahol kreativitásra van szükség. Mindez annak köszönhető, hogy tapasztalatot szereztek, és komoly rálátásuk van az adott tevékenységre.

Hollywoodban egy filmforgatókönyv-író elmesélte nekem, hogy a filmek, amiket írnia kell, olyanok, mintha tizenkét éves gyerekeknek szólnának. Ez tragédia, hiszen azt jelenti, hogy az emberek tömegei nem elég érettek érzelmileg és lelkileg, és azt is, hogy a hangsúly a fiatalságon van, amelyre a tapasztalanság, a tisztánlátás hiánya és az elsietett ítéletek

jellemzők. Egy ismerős férfi jut eszembe, aki hatvanéves, és kétségbeesetten próbál fiatal maradni. Minden vasárnap fiatalokkal együtt úszik, hosszú túrákra megy, teniszezik, és állóképességével, fizikai erejével dicsekszik. Ilyeneket mond: – Nézzétek, a legjobbakkal is felveszem a versenyt közülük. – Ez az ember elfelejtette a nagy igazságot: *Amilyenek a te gondolataid, olyan vagy te magad.* A diéta, a torna és a mindenféle sportok nem fogják fiatalon tartani. Rá kellene jönnie, hogy a gondolkodása határozza meg, öreg-e vagy fiatal. A Lélek a gondolathoz idomul. Ha az illető gondolatait a szép, a nemes és a jó töltik be, akkor a számokban mérhető korától függetlenül fiatal marad.

Jób azt mondta: *Mert a mitől remegve remegtem, az jöve reám, és a mitől rettegtem, az esék rajtam.* (3:25) Sok ember van, aki fél az öregkortól, bizonytalan a jövőben, és arra számít, hogy az évek előrehaladtával szellemileg és testileg egyaránt hanyatlani fog. Amit gondolnak és éreznek, az be fog következni. Akkor öregszünk meg, ha elveszítjük érdeklődésünket az élet iránt, nem álmodozunk többé, nem éhezünk újabb igazságokra, és nem akarunk új világokat meghódítani. Ha elménk nyitott az újdonságokra, ha széthúzzuk a függönyt és beengedjük a napfényt és Istennek és az Ő Világmindenségének új igazságait, akkor mindig fiatalok és élettel teltek leszünk. Kilencven- vagy kilencvenkilenc éves korban is tudnunk kell, hogy sok mindent adhatunk a vi-

lágnak. Segíthetünk az újabb generációknak, utat mutathatunk nekik, és irányíthatjuk őket. Átadhatjuk tudásunkat, tapasztalatunkat, bölcsességünket, mindig előre tekinthetünk, hiszen az Örökkévalóságot szemléljük. Észre fogjuk venni, hogy lehetetlen felhagyni a Végtelen Lény dicsőségének és csodáinak hirdetésével. Újabb és újabb csodát fedünk fel, s a Végtelen Létező Arca egyre csodálatosabb és lenyűgözőbb lesz. Próbáljunk a nap minden percében valami újat tanulni, és a lelkünk örökifjú marad.

Bombayben bemutattak egy férfinak, aki azt mondta, hogy ő száztíz éves. Soha nem láttam még az övéhez foghatóan gyönyörű arcot. Egyfajta belső fény sugárzott belőle, s mintha ez alakította volna ki vonásait. Ritka szépség ragyogott a szemében, ami arról árulkodott, hogy örömök közepette öregedett meg.

Sok levelet kapok olyan férfiaktól és nőktől, akik azt panaszolják: „Azért nem kaptam meg az állást, mert elmúltam negyven." Ez a munkaadók butaságára utal, akik közömbösek ezeknek az embereknek az őszinte vágya iránt, hogy tehetségüket és képességeiket gyümölcsöztethessék. Úgy tűnik, mintha egy új kultusz alakult volna ki, a Harmincöt Alattiak kultusza. Egy férfi egyszer elmesélte nekem, hogy azért nem kapott meg egy állást, mert harminchat éves, és így a cégnek néhány dollárral többet kellett volna költenie biztosításra. Mennyire korlátolt, szűk látókörű és felháborító ez a hozzáállás! Éppen fordítva kellett volna történnie. Tisztelnünk kellett volna az illető tapasztalatát és képességeit.

Az újságok már kezdik felfedezni, hogy Kalifornia szavazópolgárai között egyre nő az idősek aránya. Ez azt jelenti, hogy hallatni fogják szavukat az állami törvényhozásban, sőt a Kongresszusban is. Úgy vélem, törvényileg meg kellene tiltani, hogy a munkaadók pusztán kor alapján alkalmatlannak nyilvánítsanak valakit egy állásra. Előfordul, hogy egy hatvanöt éves ember szellemileg, lelkileg, sőt testileg is fiatalabb, mint egy harmincéves. Egyszerűen nevetséges, hogy egy embernek azt mondják, nem kaphat meg egy állást, mert elmúlt negyven. Ez olyan, mintha azt mondanák neki, hogy akár ki is lehetne dobni a szemétdombra. Mit tegyen egy negyvenéves vagy annál idősebb ember? Temesse el a tehetségét, és felejtse el a tudását? Az olyan embereket, akiket a koruk miatt fosztottak meg a munkalehetőségtől, az államnak vagy az önkormányzatnak kell eltartania, mégpedig azoknak a cégeknek a felemelt adójából, amelyek nem alkalmazták őket. Az ilyen cégek egyszerűen gazdasági öngyilkosságot követnek el.

Az ember azért van a világon, hogy élvezze a munkája gyümölcseit, és hogy inkább termelő, ne pedig rab legyen abban a társadalomban, amelyik tétlenségre kárhoztatja. Az ember teste az évek előrehaladtával fokozatosan lelassul, elméjét azonban sokkal élénkebbé, elevenebbé és élesebbé teheti a

Szentlélek. Nem szükségszerű, hogy az ember elméje megöregedjen. Jób azt mondta: *Oh, vajha olyan volnék, mint a hajdani hónapokban, a mikor Isten őrzött engem! Mikor az ő szövétneke fénylett fejem fölött, s világánál jártam a setétet; A mint java-korom napjaiban valék, a mikor Isten gondossága borult sátoromra!* (Jób 29:2–4)

A titok, amelyről Jób beszél, a Boldogság. Mindnyájan visszaidézhetjük és maradásra bírhatjuk fiatalságunkat, ha felidézzük magunkban Isten adományát. Minden alkalommal ezt tesszük, valahányszor csak felfedezzük magunkban a Lelket, a Mindenható Istent, és elűzzük magunktól a világban élő tévhiteket. *Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad...* (Zsoltárok 16:11) *Mert az Úrnak öröme a ti erősségtek.* (Nehémiás 8:10)

Érezzük, amint a Csodálatos, Gyógyító, Önmegújító, Örökké Élő Isten átjárja lelkünket és testünket! Tudjuk, hogy elménk megvilágosíttatik, mi magunk felemelkedünk, megfiatalodunk és megerősödünk! Így valóban megfiatalodunk, és újra feltöltődünk lelkileg. Csak úgy forrhat, pezseghet bennünk az öröm és a boldogság, akár fiatalkorunkban, ha lelkileg és szellemileg vissza tudjuk idézni a boldog időket. A fejünket megvilágító gyertya nem más, mint az Isteni Értelem, amely mindent megmagyaráz, amit tudnunk kell, és segít abban, hogy a jót felismerjük, függetlenül attól, milyen formában jelenik meg. Az Ő Fénye világítja meg utunkat, mert

tudjuk, hogy eljön a hajnal, és eltűnnek az árnyak. Ahelyett, hogy azt mondanánk, „Öreg vagyok.", mondjuk azt, „Bölcs vagyok, mert Isten világosítja meg elmémet." Soha nem tévedünk, hiszen tudjuk „Ő soha nem téved". Lelkünkben mindig utazhatunk, és új földeket hódíthatunk meg. Ne hagyjuk, hogy a külvilág, a vállalatok, az újságok, a statisztikák az öregkor képeit tartsák szemünk elé, s a hanyatlás, a szenilitás, a hasznavehetetlenség érzetét sugallják. Ezeket utasítjuk el, mert ez mind hazugság! Emelkedjünk felül a külvilág ítéletein, ne hagyjuk, hogy a propaganda hasson ránk. Az életre mondjunk igent, ne a halálra! Legyünk tudatában, hogy örökké fogunk élni, és a Lélek a mi valóságunk! Lássuk magunkat boldognak, sugárzónak, derűsnek, ahogy Isten fénye megvilágít bennünket! Ha nyugdíjba vonultunk, olvasgassuk többet a Bibliát, fejtsük meg mélyebb jelentését! Válasszunk új hivatást! Valamit, amit mindig is szerettünk volna csinálni. Menjünk egyetemre, és tanuljunk olyan tárgyakat, amiket mindig is szerettünk volna. Utazzunk, fedezzünk fel új tájakat, új dolgokat, és imádkozzunk így: *Mint a szarvas kivánkozik a folyóvizekre, úgy kivánkozik az én lelkem hozzád, oh Isten!* (Zsoltárok 42:2)

Figyeljünk arra, hogy a lelkünk soha ne menjen nyugdíjba! A lélek olyan, mint egy ejtőernyő. Ha nem nyílik ki, semmi haszna. Legyünk nyitottak új élményekre, új benyomásokra. Láttam olyan férfia-

kat, akik hatvanöt-hetvenéves korukban nyugdíjba mentek, és néhány hónap alatt mintha teljesen bepenészedtek vagy elsorvadtak volna. Úgy érezték, véget ért az életük. Pedig a nyugdíj új kaland, új kihívás, egy régi álom beteljesülésének kezdete. Kimondhatatlanul szomorú hallani, amikor egy férfi azt mondja: – Mihez kezdjek most, hogy nyugdíjas lettem? – Valójában azonban ezt mondja: – Szellemileg és testileg halott vagyok. Az elmém bezárult az új gondolatok, ideák előtt. – Mindez tévedés. Valójában többre vagyunk képesek kilencvenéves korunkban, mint amikor hatvanévesek voltunk, hiszen új tanulmányainknak, új érdeklődésünknek köszönhetően minden nappal bölcsebbek leszünk, és jobban megértjük Istent és a Világmindenséget.

Akkor teste fiatal, erőtől duzzad, újra kezdi ifjúságának napjait. (Jób 33:25) Tudnunk kell, hogy lelkünk sohasem öregszik meg, kivéve, ha azt gondoljuk, hogy megöregedett. Tanuljuk meg, hogy hűek legyünk a Bennünk Lakó Istenhez, aki az egyetlen Ok és Hatalom. Ha a külvilágnak, az öregedésnek, az embereknek, a körülményeknek vagy az eseményeknek hatalmat tulajdonítunk, akkor megosztjuk a hitünket, s ez konfliktusokhoz és félelemhez vezet. Lehet, hogy az évek számát tekintve nyolcvanévesek vagyunk, de ha mogorvák, ingerlékenyek, haragosak, zsörtölődők, veszekedősek vagyunk, akkor valóban meg is öregedtünk, függetlenül attól, hogy harmincévesek vagyunk vagy kilencven. Az öregkor

azt jelenti, hogy Isten Igazságával a legmagasabb szintről kiindulva kontemplálunk. Ez elvezet bennünket Isten kútjához, ahol ihatunk az élet vizéből. Ez a víz örökké fiatalon tart majd, és hozzásegít, hogy szüntelenül Istennel járjunk.

Várjuk tehát örömmel ezt a magasabb lelki tudatosságot, és tudjuk, hogy végtelen úton járunk Isten végtelen, fáradhatatlan és mindent átfogó Szeretetében. És akkor a zsoltáríróval együtt mondhatjuk: *Még a vén korban is gyümölcsöznek; kövérek és zöldellők lesznek;* (Zsoltárok 92:15) *De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.* (Galátáknak 5:22–23)

Mindnyájan a Végtelen, az Örökkévalóság, az Öröklét gyermekei vagyunk.

Miként vonzzuk magunkhoz a pénzt?

Jogunk van gazdagnak lenni. Azért vagyunk a világon, hogy bőségben éljünk, boldogan, gondtalanul és szabadon. Mindenkinek joga van tehát arra, hogy elegendő pénze legyen a teljes, boldog, jómódú élethez.

A szegénység nem erény – sokkal inkább betegség, amit el kellene tüntetni a föld színéről. Azért vagyunk, hogy fejlődjünk, kiterjesszük önmagunkat és kibontakozzunk – lelkiekben, szellemiekben és anyagiakban is. Elidegeníthetetlen jogunk, hogy minden tekintetben kifejlesszük és megvalósítsuk magunkat. Vegyük körül magunkat szépséggel és luxussal!

Miért elégednénk meg annyival, ami épphogy elég, amikor végtelen gazdagságban dúskálhatnánk? Ebben a könyvben az Olvasó megbarátkozik majd a pénzzel, és mindig bővében lesz. Hiszen vágyakozásunk a gazdagságra nem más, mint a teljesebb, boldogabb, kellemesebb élet utáni vágyakozás. Ez a belső vágy a világ természetéből fakad.

Fedezzük fel a pénz valódi lényegét: tekintsük a

csere jelképének. Segítségével megszabadulhatunk a nélkülözéstől; és boldogság, fényűzés, bőség köszönt ránk.

A fejezet olvasása közben talán mindenkinek ilyenek járnak az eszében: „Több pénzt akarok.", „Nagyobb fizetést érdemelnék."

Meggyőződésem, hogy a legtöbb ember sokkal jobb anyagi helyzetben lehetne. Részben azért nincs több pénzük, mert megvetik – akár nyíltan, akár kimondatlanul. A „piszkos anyagiak" – mondják a pénzről, vagy azt gondolják, hogy „a pénz szeretetében gyökerezik minden bűn". Másrészt azért nem élnek jómódban, mert egy beléjük ivódott, tudat alatti érzésre hallgatnak, miszerint a szegénység voltaképpen erény. Ezt a tudat alatti beidegződést talán a neveltetés vagy a babonák alakították ki, de akár a Szentírás téves értelmezésén is alapulhat.

A szegénység nem erény. Ugyanolyan betegség, mint bármely más szellemi betegség. Ha a testünk betegszik meg, azonnal észrevesszük, hogy valami nincs rendben: segítséget keresünk, vagy rögtön teszünk valamit gyógyulásunk érdekében. Ugyanígy van akkor is, ha nem forog körülöttünk állandóan a pénz: valami nagy betegség pusztít minket.

A pénz csupán jelkép. Az évszázadok folyamán sok alakot öltött mint csereeszköz – só, gyöngyök, különféle csecsebecsék formáját. Voltak idők, amikor az ember gazdagságát juhai vagy ökrei száma mutatta. Sokkal kényelmesebb azonban kiállítani egy csekket,

mint juhokat hurcolni magunkkal egy-egy számla kifizetésénél.

Isten nem akarja, hogy kunyhóban nyomorogjunk vagy éhezzünk. Azt akarja, hogy boldog, jómódú és sikeres életet éljünk. Istennek minden tettét siker koronázza, akár csillagot, akár egész világegyetemet teremt.

Sok emberben él a vágy, hogy világkörüli utazást tegyen, más országok művészetét tanulmányozza, továbbtanuljon vagy gyermekeit jó iskolába járassa. Gyermekeinket bizonyára kellemes környezetben szeretnénk felnevelni, és megadni nekik a lehetőséget, hogy megtanulják értékelni a szépséget, a rendet és az arányosságot.

Sikerre és győzelemre születtünk, s arra, hogy minden nehézséget leküzdjünk, képességeinket pedig teljesen kibontakoztassuk. Ha életünkben anyagi nehézségek lépnek fel, azonnal tennünk kell valamit ellenük.

Azonnal felejtsük el a pénzhez kapcsolódó összes babonás hiedelmet. Ne tekintsük a pénzt bűnnek vagy piszkosnak – hiszen azzal csak elriasztjuk, és messze elkerül majd bennünket. Ne feledjük: amit megvetünk, azt el is veszítjük.

Tegyük fel például, hogy a földben aranyat, ezüstöt, ólmot, vörösrezet vagy vasat találunk. Vajon ezeket a fémeket a bűnnel azonosítanánk? Hiszen Isten mindent jónak teremtett. A bűn az ember sötét gondolataiból, tudatlan elméjéből, az élet hamis ér-

telmezéséből és az Isteni Erő helytelen használatából fakad. Csereeszközként használhatnánk akár urániumot, ólmot vagy bármilyen más fémet. Ehelyett papírból készült számlák és csekkek útján cserél gazdát a pénz – az pedig nyilvánvaló, hogy egy darab papírban nem lakozik bűn, tehát a csekkben sem. A fizikusok és tudósok számára ma már világos, hogy egyik fémet a másiktól csak a központi atommag körül keringő elektronok száma és mozgásuk sebessége különbözteti meg. Egyik fémet át tudják alakítani egy másikká, ha atomjait bombázzák egy erős ciklotronban. Az arany bizonyos körülmények között higannyá változik. Hamarosan az is lehetővé válik, hogy a kémiai laboratóriumokban szintetikusan állítsanak elő aranyat, ezüstöt és más fémeket. Az pedig nyilvánvaló képtelenség, hogy bármiféle bűnt lássunk elektronokban, neutronokban, protonokban és izotópokban.

A zsebünkben lapuló papír és ezüst különféleképpen elrendezett elektronokból és protonokból áll, amelyeknek más a száma és mozgási sebessége – egyedül ebben áll a különbségük.

Néhány emberben bizonyára felmerül: „De hiszen az emberek ölnek a pénzért! Lopnak érte!" Igaz, számtalan bűncselekmény kapcsolódik hozzá, de ettől még nem lesz azonos a bűnnel.

Megeshet, hogy valaki 5000 dollárt szán egy másik ember megöletésére – vagyis visszaél a pénzzel, hiszen romboló célra használja. Elektromos árammal meg is ölhetünk valakit, de világításra is használhatjuk. Vízzel csillapíthatjuk a gyermek szomját, de meg is fojthatjuk benne. A tűz mellett melengethetjük a gyermeket, de halálra is égethetjük.

Vagy lássunk egy másik példát a dolgok helytelen használatára! Valaki bevisz egy marék földet a kertjéből, és reggelizőtányérjára teszi, hogy elfogyassza. Bár önmagában sem a föld, sem a tányér nem rossz, a föld mégsem jó helyre került, hiszen a kertben a helye.

Hasonlóképpen rossz lenne, ha valaki tűt szúrna ujjunkba: a tűnek és a gombostűnek a tűpárnában a helye, nem pedig az ujjunkban.

Tudjuk, hogy a természeti erők és elemek nem gonoszak; s csak rajtunk múlik, hogy áldást vagy átkot hozunk-e velük magunkra.

Egyszer valaki így szólt hozzám: „Nincs egy vasam sem. Nem szeretem a pénzt, mert az minden bűnnek a gyökere."

Ha a pénz szeretete minden mást kizár az életünkből, elveszítjük egyensúlyunkat. Azért vagyunk a világon, hogy erőnket és hatalmunkat bölcsen használjuk. Van, aki hatalom után sóvárog, és olyan is van, aki pénz után. Ha valakinek minden gondolata a pénz körül forog, és azt mondja: „Csak pénzt akarok. Minden figyelmemet a pénz felhalmozásának szentelem, és semmi más nem számít" –, akkor ugyan képes lesz pénzt gyűjteni és nagy vagyont szerezni, arról viszont megfeledkezett, hogy földi

létünk célja a kiegyensúlyozott élet. *Nemcsak kenyérrel él az ember...* (Máté 4:4)

Ha például valamilyen szektához vagy vallási csoporthoz tartozik valaki, és hatalmába keríti a fanatizmus – kizárva önmagát barátai köréből, a társasági életből és a társadalomból –, kiegyensúlyozatlanná, gátlásossá és frusztrálttá válik. A természet megköveteli az egyensúlyt. Ha minden percünket a külső dolgoknak és javaknak szenteljük, hamarosan szomjazni fogunk a lelki békére, a harmóniára, a szeretetre, a vidámságra és a jó egészségre. Rájövünk, hogy semmit nem vehetünk meg, ami valódi érték. Vagyont halmozhatunk fel, szerezhetünk dollármilliókat – ez még nem bűn. Ha azonban a pénz szeretete minden mást kizár, annak a vége frusztráció, csalódás és kiábrándultság. Ebben az értelemben a pénz valóban a bűn gyökere.

Rosszul választunk, ha egyedüli célként a pénzszerzést tűzzük ki magunk elé. Azt hisszük, mást nem is akarunk, de végül rá kell jönnünk, hogy nem csak pénzre van szükségünk. Igazából arra vágyunk, hogy megtaláljuk lelki békénket, önmagunkat, helyünket a világban, és hogy bőségben élhessünk. Millióink és millióink lehetnek, s mégis élhetünk lelki nyugalomban, harmóniában, tökéletes egészségben és Istennek tetszőn.

Mindenki elegendő pénzt akar, és nem csak épphogy eleget. Aki bőséget és tartalékot akar, meg is kell kapnia. Belső késztetésünk, vágyaink és ösztö-

neink – amelyek arra sarkallnak bennünket, hogy ételt, ruhát, otthont, jobb közlekedési eszközöket szerezzünk, kifejezhessük magunkat, alkothassunk és bőségben élhessünk – mind Istentől származnak, tehát jók. Ezeket a belső késztetéseket, vágyakat és ösztönöket azonban rossz irányba terelhetjük, és így keletkeznek életünk rossz, negatív tapasztalatai.

Az ember eredendően nem rossz, egyikünk sem az – Isten, az egyetemes bölcsesség és az élet próbál rajtunk keresztül kifejezésre jutni.

Lássuk a következő példát! Egy fiú egyetemre akar menni, de nincs elég pénze. Látja, hogy a környéken a többi fiú egyetemre, főiskolára jár, és tovább erősödik benne a vágy. Azt mondja magában: „Én is tovább akarok tanulni", és esetleg lopni vagy sikkasztani fog, hogy főiskolára járhasson. A továbbtanulás vágya alapjában véve jó, de ő ezt a vágyat vagy késztetést rosszul irányította, hiszen megsértette a társadalom törvényeit, a harmónia egyetemes törvényét, az aranyszabályt – és végül bajba került.

Ha azonban ismerné az értelem törvényeit, és hogy a szellem erejét felhasználva milyen végtelen képességei vannak a továbbtanulás megvalósítására, elkerülhetné a börtönt. Ki börtönözte őt be? Ő saját maga. A rendőr, aki rázárja a cella ajtaját, a fiú által megsértett, ember alkotta törvények eszköze. A lopással és mások megkárosításával a fiú önmagát börtönzi be saját lelkébe. Először a félelem és bűné-

nek tudatosodása – a lélek börtöne – zárja körül, majd a téglából és kövekből épített börtönfalak.

A pénz Isten gazdagságának, szépségének, tökéletességének és javakban dúskálásának jelképe. Bölcsen, igazságosan és építő módon kell felhasználni, hogy az emberiségre sokféle áldást hozzon. A pénz nem más, mint az országok gazdasági erejének jelképe. Amikor vérünk szabadon kering, egészségesek vagyunk. Amikor a pénz szabadon kering életünkben, anyagilag vagyunk egészségesek. Amikor az emberek elkezdik a pénzt felhalmozni, matracuk alá rejteni, és hatalmába keríti őket a félelem, a gazdaságot betegség veri le a lábáról.

Az 1929-es tőzsdekrach is lélektani pánik volt – az emberek lelkén eluralkodott a félelem, és hipnotikus igézet hatása alatt cselekedtek.

Szubjektív és objektív világban élünk. Nem hanyagolhatjuk el a lélek táplálékait, így a lelki békét, a szeretetet, a szépséget, a harmóniát, a vidámságot, a nevetést sem.

A szellemi erő ismerete a lelki, szellemi és anyagi gazdagsághoz vezető magasztos útra irányít. Aki a szellem vagy a lélek törvényeit tanulmányozza, hiszi és tudja, hogy mindig bővelkedik majd pénzben, bármilyen alakot öltsön is az, ráadásul függetlenül a gazdasági helyzettől, a tőzsdei ingadozásoktól, a recessziótól, a sztrájkoktól, a háborúktól és más körülményektől – hiszen elméje ráébredt a gazdagság lényegére. Az ilyen ember meggyőzte magát arról,

hogy a gazdagság mindig szabadon áramlik életében, és mindig részesülhet Isten végtelen javaiból. Hiába törne ki holnap egy háború és válna minden vagyona értéktelenné – mint az a német márkával történt az I. világháborút követően –, továbbra is vonzaná magához a gazdagságot, és a sors mindig gondoskodna róla, bármilyen más pénznem formájában.

A gazdagság egyfajta tudatállapot, mégpedig az, amikor a lélek hozzászokott Isten végtelen javainak állandó áradásához. A tudományos gondolkodó a pénzt vagy a gazdagságot árapálynak tekinti: most talán apad, de a dagály előbb-utóbb megérkezik. Az árapály sohasem szűnik meg – és az ember utánpótlása sem apad el, ha megbízik a fáradhatatlan, változatlan, halhatatlan Jelenlétben, ami ott van mindenütt, és szüntelenül áramlik. A tudatalatti működését ismerő ember tehát sohasem aggódik a gazdasági helyzet, a tőzsdei pánikok, a leértékelés vagy az infláció miatt, minthogy tudatában van az örök isteni utánpótlásnak. A Mindenütt Jelenvaló állandóan gondoskodik az ilyen emberről, és vigyázza minden lépését. *Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál?* (Máté 6:26)

Ha tudatosan fordulunk az Isteni Jelenléthez, ha hisszük és tudjuk, hogy az vezet és irányít minket minden utunkon, hogy lábunk az Ő lámpásánál lép-

ked, hogy jártunkban Ő világít nekünk, Isten gondoskodása jólétünkről és gazdagságunkról legmerészebb elképzeléseinken is túltesz majd.

Egyszerűen elérhetjük, hogy tudatalattinkba vésük az állandó bőség és gazdagság gondolatát: állítsuk meg gondolataink kerekét! Lazítsunk! Engedjük el magunkat! Ne figyeljünk semmire! Próbáljunk meg elálmosodni, ellazulni, hogy elmélkedésre alkalmas állapotba kerüljünk – így kell majd a legkisebb erőfeszítést tennünk –, majd nyugodtan, békésen gondolkodjunk el a legalapvetőbb igazságokon: Honnan erednek a gondolatok? Honnan ered a gazdagság? Honnan jöttem én? Honnan származik elmém és lelkem? – A válaszok az Egyetlen Forráshoz vezetnek vissza.

Ekkor eljutottunk arra a szintre, ahol gondolataink tovább munkálkodhatnak. Értelmünk számára nem hat már idegenül a felismerés, hogy a jólét egy lelkiállapot. Ismételgessük lassan magunkban a következő mondatot naponta háromszor-négyszer, négy-öt percen keresztül – különösen elalvás előtt: „A pénz mindig szabadon áramlik életemben, és mindig részesülhetek Isten végtelen javaiból." Ha ezt rendszeresen mondogatjuk magunkban, a jólét gondolata elhatol tudatunk legmélyére – azaz tudatunkba ivódik a gazdagság. Az üres, mechanikus ismételgetés azonban nem segít a jólét tudatosításában. Érezzük is át állításunk igazságát! Legyünk tudatában, mit csinálunk és miért csináljuk. Legyünk tudatában,

hogy énünk legmélye fogékony arra, amit tudatosan igaznak fogadunk el.

Az anyagi gondokkal küszködő emberek kezdetben nem érnek el eredményeket az olyan kijelentésekkel, hogy „Gazdag vagyok", „Jómódban élek", „Sikeres vagyok". Sőt, az ilyen állításokkal talán csak rontanak saját helyzetükön, hiszen a tudat alatti lélek két gondolat közül csak az erősebbiket fogadja el: a hangsúlyosabb hangulatot vagy érzést. Hiába mondják: „Jómódban élek", hiányérzetük mégis nagyobb, és valami belül azt súgja nekik: „Nem élsz jómódban, hiszen egy garasod sincs." Hiányérzetük erősebb, tehát minden kijelentéssel a hiány érzetét idézik meg, ami egyre inkább felerősödik bennük. A kezdők ezt úgy küzdhetik le, hogy megbizonyosodnak arról, tudatos és tudat alatti énjük összhangban van és nem mond ellent egymásnak. Tudatalattink ugyanis elfogadja meggyőződéseinket, érzéseinket, és amit tudatosan igaznak fogadunk el.

Az ember úgy bírhatja rá tudatalattiját az együttműködésre, ha azt mondogatja: „A jólét mindig velem van.", „Gazdagságom és bölcsességem napról napra gyarapodik.", „Minden nap gazdagabb és gazdagabb vagyok.", „Anyagi körülményeim egyre jobbak." Az ilyen és ehhez hasonló kijelentések semmiféle lelki konfliktushoz nem vezetnek.

Ha például egy üzletkötő zsebében nincs is több tíz centnél, azért még elképzelhető, hogy holnap esetleg már több pénze lesz. Ha holnap elad egy pár

cipőt, semmi nem mondja neki legbelül, hogy nem tudna eladni még többet. Nyugodtan kijelentheti: „Minden nap többet és többet adok el.", „Töretlenül fejlődöm és haladok előre." Ezeket a gondolatokat lelke helytállónak és elfogadhatónak tartaná, és vágyott gyümölcsük be is érne.

Akik már szép eredményeket értek el az effajta lelki tanulásban, és csendesen, mély átérzéssel mondogatják magukban: „Gazdag vagyok.", „Sikeres vagyok.", „Jómódú vagyok.", további csodálatos eredményeket érnek el. Miért van ez így? Amikor azt gondolják, érzik vagy mondják, „Gazdag vagyok.", ezen azt értik, hogy Isten mindennek a forrása, ő a végtelen gazdagság, és ami Istenre igaz, az rájuk is. Amikor azt mondják, „Jómódú vagyok.", tudják, hogy Isten a Végtelen Forrás, a Kimeríthetetlen Kincsesház, és ami Istenre igaz, az rájuk is, minthogy Isten bennük lakozik.

Sokan érnek el nagyon szép eredményeket, ha elidőznek a következő három gondolatnál: egészség, gazdagság és siker. Az *egészség* isteni valóság és isteni minőség. A *gazdagság* Istentől származik; örökkévaló és végtelen. A *siker* Istentől származik; Istennek minden tettét siker koronázza.

Az ilyen figyelemre méltó eredményeket úgy érik el, hogy reggelenként a tükör előtt állva, öt-tíz percen keresztül azt ismételgetik: „Egészség, gazdagság, siker." Nem azt mondják: „Egészséges vagyok." vagy „Sikeres vagyok."; nem váltanak ki lelkükben

ellenállást. Nyugodtak, ellazították magukat, tehát lelkük befogadásra kész és passzív – ekkor ismételgetik ezeket a szavakat. S hihetetlen eredmények születnek. Pedig nem tettek mást, csak örökkévaló, változatlan, mindig érvényes igazságokkal azonosultak.

Mindenki beírhatja tudatába a gazdagság gondolatát. Alkalmazzuk az itt kimondott és kifejtett alapelveket a gyakorlatban, és sivatagunkba beköltözik az öröm, s kinyílt rózsaként tündököl majd.

Évekkel ezelőtt Ausztráliában együtt dolgoztam egy fiúval, aki sebész szeretett volna lenni, de nem volt pénze, sőt középiskolai végzettsége sem. Abból tartotta fenn magát, hogy orvosi rendelőket takarított, ablakot mosott, és apró javítási munkákat vállalt. Elmondta nekem, hogy elalvás előtt minden este egy diplomát látott a falon, rajta a saját nevét, nagy, kövér betűkkel. Munkahelyén, a kórházban épp ilyen diplomákat törölgetett és fényesített, így hát könnyedén fel tudta idézni és képzeletében tovább alakítani. Nem tudom, mennyi ideig folytatta ezt a képzelődést, de jó néhány hónap eltelhetett.

Kitartása meghozta gyümölcsét. Az egyik orvos nagyon megkedvelte a fiút, és megtanította a műszerek fertőtlenítésének, az injekció beadásának és az elsősegélynyújtás más formáinak mesterségére, majd asszisztensi állást adott neki rendelőjében. Az orvos saját költségén elküldte őt gimnáziumba, majd egyetemre.

Ez az ember ma Montreal egyik legkiválóbb orvosa. Úgy érte el célját, hogy volt egy álma, egy világos elképzelése. *A jólétet képzelte el. A jólét* az a gondolat, vágy, késztetés, hogy másokat szolgáljunk, képességeink, amelyeket az emberiségnek átnyújtva a társadalom hasznára válhatunk, és általában véve az emberszeretet.

A fiatalember öntudatlanul működtetett egy nagyon erős törvényt. Troward szerint „ha megpillantjuk a célt, már el is határoztuk a cél megvalósítását és eszközeit". A fiú esetében a *cél* az volt, hogy orvos legyen. Elképzelte, látta és érezte az orvossá válás valóságát, ezzel a gondolattal élt, kitartott mellette, ápolgatta és dédelgette, amíg képzelőereje áthatolt a tudatalatti rétegein, meggyőződéssé vált, és kikövezte az álmai beteljesítéséhez vezető utat.

Azt is mondhatta volna: „Nem is jártam iskolába.", „Nincsenek megfelelő kapcsolataim.", „Túl késő már, hogy tanulni kezdjek.", „Nincs pénzem, évekbe telne, és nem is vagyok elég okos." Így biztosan elvesztette volna a játszmát, mielőtt még belefog. Jóléte a benne rejlő, gondolataira válaszoló szellemi erő használatából fakadt.

Az imáinkra válaszoló eszköz vagy mód mindig rejtve marad előlünk, s csak nagyon ritkán, ösztönösen érzékelhetjük a folyamat egy részét. „Az én útjaim kifürkészhetetlenek." A módot nem ismerjük. Az embernek nem kell mást tennie, csak elképzelni

és elfogadni a célt és kibontakozását ráhagyni a belső bölcsességre.

Gyakran szegezik nekem a kérdést: „Mit tegyek, miután elképzeltem a célt, és vágyamat tudatosan is elfogadtam?" A válasz egyszerű: önkéntelenül azt tesszük, ami elképzelésünk kibontakozásához szükséges. A tudatalatti törvénye a kényszer. Az élet törvénye a cselekvés és a válaszcselekvés. Amit teszünk, az a lelkünk, legmélyebb érzéseink és meggyőződéseink belső mozgására adott automatikus válasz.

Néhány hónappal ezelőtt történt, hogy elalvás előtt elképzeltem, franciául olvasom egyik legnépszerűbb írásomat, *A hit csodálatos hatalma* című. Képzeletemben megjelent, hogy a könyv eljut a világ minden francia anyanyelvű olvasója kezébe. Heteken keresztül minden este *A hit csodálatos hatalma* képzeletbeli francia kiadását magamhoz szorítva aludtam el.

1954-ben, épp karácsony előtt, levelet kaptam az egyik legnagyobb párizsi kiadótól, amelyhez mellékeltek egy előre megírt szerződést. Arra kértek, írjam alá, és adjam beleegyezésem *A hit csodálatos hatalma* francia nyelvű kiadásához és terjesztéséhez minden franciául beszélő országban.

Most joggal megkérdezhetnék, mit tettem a könyv francia kiadásáért azon túl, hogy imádkoztam. Meg kell mondanom: semmit! A belső bölcsesség vette át a hatalmat, és saját útján haladt, ami sokkal jobb volt, mint bármi más tudatosan kidolgozott módszer.

Minden szemmel látható mozgásunk, mozdulatunk és cselekedetünk a lélek belső mozgását követi. Minden külső cselekvést belső cselekvés előz meg. Minden lépés, amit ténylegesen megteszünk, része annak a belső rendszernek, amit kénytelenek vagyunk beteljesíteni.

A cél elfogadása már előrevetíti a cél megvalósítását. Higgyünk létezésében, és elérjük.

Nem szabad megtagadnunk magunktól a boldogságot. Vegyük észre, hogy a körülöttünk heverő gazdagságtól egyedül hozzáállásunk tart minket távol, vagy az, ahogyan Istent, az életet és a világot általában szemléljük. Tudásunk, hitünk és cselekedeteink alapja a pozitív feltételezés legyen: a világon semmi sem indokolja, hogy az Isten nagyszerű törvényeinek segítségével ne birtokoljuk és csináljuk, amit szeretnék, vagy ne azok legyünk, akik szeretnénk lenni.

Elménk működésének ismerete megváltónk és megmentőnk. Sorsunk a gondolkodás és az érzés. Mindent a tudatosság jogán birtoklunk. Az egészség tudata egészséget teremt, a gazdagság tudata gazdagságot. Úgy tűnhet, a világ megtagadja tőlünk, amiért imádkoztunk, és érzékeink néha gúnyolódnak, nevetnek rajtunk.

Tegyük fel, elmeséljük barátunknak, hogy új üzleti vállalkozásba fogtunk, és ő szükségszerű bukásunk minden okát felsorakoztatja. Ha fogékonyak vagyunk erre a megbabonázásra, utat engedünk lelkünkben a félelemnek. Ha azonban felismerjük a gondolatainkra válaszoló egy és oszthatatlan szellemi erőt, lerázhatjuk magunkról a világ sötétségét és tudatlanságát, és tudni fogjuk, hogy a sikerhez megvan minden eszközünk, erőnk és tudásunk.

Sétánk során a gazdagsághoz vezető királyi úton nem szabad akadályokat és gátakat emelni mások útjába; s a féltékenységet és irigységet is száműznünk kell. Ezekkel a gondolatokkal és érzésekkel valójában önmagunknak ártunk és magunkat károsítjuk. Mint Quimby mondta: „A másokra irányuló gondolataink voltaképpen önmagunkra irányulnak." Ezért van, hogy az aranyszabály törvénye egyetemes, isteni törvény.

Bizonyára hallottak már embereket efféléket mondani: „Ez az alak szélhámos.", „Sötét ügyletei vannak.", „Becstelen módon szerezte a pénzét.", „Csaló.", „Ismertem, amikor még egy vasa sem volt." „Tolvaj, gazember." Ha megvizsgáljuk az ilyeneket mondogató embert, gyakran azt találjuk, valami hiányzik az életéből: vagy anyagi, vagy testi betegségben szenved. Talán hajdani osztálytársai előbbre jutottak a siker útján, maguk mögött hagyva őt, aki most keserűen irigykedik eredményeikre. Sok esetben épp ez lesz bukásának oka. Ha rosszat gondol ezekről a volt osztálytársairól, és elítéli gazdagságukat, az imáiba foglalt jólét és bőség messze elkerüli őt. Kétféleképpen imádkozik. Egyrészt azt mondja: „Isten gazdaggá tesz.", majd épphogy leve-

gőt vesz, s így szól magában vagy fennhangon: „Bánt engem ennek az alaknak a gazdagsága." Különösen ügyeljünk mindig arra, hogy áldást kérjünk a másikra, s örvendezzünk jólétén és sikerén – magunkat áldjuk és gazdagítjuk.

Ha a bankban azt látjuk, hogy versenytársunk, a szemközti boltos a miénknél hússzor nagyobb összeget tesz be, örvendezzünk, és töltsön el minket boldogsággal, hogy Isten bősége megnyilvánult egyik gyermekén keresztül. Imáinkat így megáldjuk és felmagasztosítjuk. Amit megáldunk, azt megsokszorozzuk. Amit elítélünk, azt elveszítjük.

Tegyük fel, egy nagyvállalatnál dolgozunk, és magunkban mérgelődünk, hogy több pénzt és elismerést érdemelnénk. Ilyenkor tudtunkon kívül megrontjuk kapcsolatunkat a vállalattal. Működésbe léptettünk egy törvényt, s az osztályvezető vagy igazgató egyszer csak azt mondja nekünk: „Sajnos, meg kell válnunk magától." Magunkat bocsátottuk el. Az igazgató csupán eszköz volt, akin keresztül saját negatív lelkiállapotunk nyert megerősítést. Más szavakkal: hírnök volt, aki csak a magunkról elgondolt, igaznak hitt dolgot közvetítette. Az eset a cselekvés és a válaszcselekvés törvényét példázza. A cselekvés elménk belső mozgása volt; a válaszcselekvés pedig a külvilág válasza volt belső gondolataink megerősítésére.

Bizonyára mindenki ismer olyan embert, aki az anyagi jómódot mások kihasználásával, becsapásával érte el, veszteségesen működő ingatlant adott el másoknak stb. A felmerülő kérdésre egyértelmű a válasz. Ha meglopunk, becsapunk vagy megcsalunk másokat, ugyanezt tesszük magunkkal. Valójában magunkat károsítjuk és raboljuk meg. Először is: hiányérzetünk van, tehát mindenképpen vesztes helyzetben vagyunk. A veszteség sok formát ölthet: elveszíthetjük egészségünket, tekintélyünket, lelki békénket, társadalmi rangunkat; gondjaink támadhatnak otthon vagy a munkahelyünkön. Ne legyünk rövidlátóak, és ne gondoljuk, hogy a veszteség csak anyagiakban – dollárokban és centekben – jelentkezik.

Hát nem nagyszerű érzés úgy hajtani fejünket a párnánkra esténként, hogy az egész világgal békében élünk, és szívünket jóakarat tölti el mindenki iránt? Igen, vannak emberek, akik rossz eszközökkel halmoztak fel pénzt – áttapostak másokon, rászedték, becsapták, megtévesztették őket. S mi az ár? Talán lelki, talán testi betegség, lelkifurdalás, álmatlanság, rejtett félelmek. Valaki egyszer azt mondta nekem: „Igen, keresztülgázoltam másokon. Megszereztem, amit akartam, de közben rákos lettem." Felismerte, hogy gazdagságához rossz eszközökkel jutott.

Lehetünk azonban jómódúak és gazdagok anélkül, hogy bárkit is megkárosítanánk. Sokan nem másoktól, hanem maguktól rabolnak, lopnak szüntelenül: lelki békéjüket, egészségüket, vidámságukat,

életkedvüket, boldogságukat és az Istentől kapott nevetést. Talán azt állítják, sohasem loptak – de igazat mondanak? Minden alkalommal, amikor nehezteliink valakire, féltékenyek és irigyek vagyunk a másik gazdagságára vagy sikerére, magunkat lopjuk meg. Jézus az ilyen tolvajokat és rablókat űzte ki a templomból – mi is ugyanígy űzzük ki őket, határozottan és ellentmondást nem tűrve. Ne engedjük őket lelkünkben lakozni, fejezzük le őket a helyes gondolat és érzések kardjával.

Emlékszem, a II. világháború kezdetén olvastam egy brooklyni asszonyról, aki New York boltjait járva óriási mennyiségű kávét vásárolt fel. Tudta, hamarosan jegyre adják majd, és nagyon félt, hogy nem jut majd neki elég. Annyit vett, amennyit csak tudott, és pincéjében raktározta el. Egyik este istentiszteletre ment. Hazatérve azt látta, hogy betörők feszítették fel az ajtót, és nemcsak a kávét vitték el, hanem ezüstöt, pénzt, ékszereket és sok mást is.

Ez a jó asszony azt mondta, amit mindenki mond ilyenkor: „Miért történt ez velem, és éppen amikor a templomban voltam? Én soha senkit nem loptam meg."

Igaz ez? Hát nem hiányérzet és félelem töltötte el, amikor elkezdte halomba gyűjteni a kávét? A hiány érzete és az attól való félelem elegendő volt ahhoz, hogy elveszítse otthonának és vagyontárgyainak egy részét. Nem kellett, hogy belenyúljon a kasszába vagy bankot raboljon: a hiánytól való félelem hiányt

eredményezett. Ezért van, hogy sok, a társadalom által „jó polgár"-nak nevezett ember veszteséget szenved. Társadalmi értelemben valóban jók: adót fizetnek, betartják a törvényt, eljárnak szavazni, és bőkezűen adakoznak – de irigykednek mások vagyonára, jólétére vagy társadalmi helyzetére. Határozottan és egyértelműen a hiány állapotára utal az olyan emberek hozzáállása, akik éppen elemelnék a pénzt, csak ne nézzen oda senki. Az ilyen lelkületű ember vonzza a sarlatánokat és a gazembereket, akik üzletük kötésekor rászedhetik és becsaphatják.

Mielőtt a külvilág tolvaja megrabol minket, saját magunkat raboljuk meg. Mindenütt ott van egy belső tolvaj, mielőtt a külső felbukkanna.

Van, akit állandó lelkifurdalás gyötör, és szakadatlanul önmagát hibáztatja. Ismertem egy ilyen embert – egy módfelett becsületes bankpénztárost. Sohasem lopott pénzt, de volt egy törvényen kívüli kapcsolata: egy másik nőt támogatott, elárulva családját. Rettegett, hogy titka egyszer napvilágra kerül, és mély lelkifurdalást érzett. A lelkifurdalás és a félelem együtt járnak. A félelemtől pedig összerándulnak az izmok és nyálkahártyák – a férfinál ez akut arcüreggyulladásban jelentkezett. Az orvosságok csak ideiglenes megkönnyebbülést nyújtottak.

Elmagyaráztam a betegnek baja eredetét, és azt mondtam neki, hogy gyógyulást csak házasságon kívüli kapcsolatának megszakítása hozhat. Kijelentette, hogy képtelen rá – megpróbálta már, de az asz-

szonyhoz nagyon erős lelki szálak fűzték. Állandóan elítélte és vádolta önmagát.

Egy nap az egyik banktisztviselő sikkasztással vádolta. Komoly dolognak tűnt, mert volt közvetett bizonyíték a férfi bűnösségére. Pánikba esett, és ráébredt, hogy egyedül azért vádolták meg ártatlanul, mert ő vádolta és ítélte el magát. Rájött, hogyan működik az elme. Minthogy belső síkon állandóan vádolta önmagát, szükségszerűvé vált a külső vád is.

A sikkasztás vádjának sokkhatása alatt azonnal szakított a másik asszonnyal, és imádkozni kezdett az Isteni Harmóniáért, és hogy szülessen egyetértés közte és a banktisztviselő között. Immár kimondhatta: „Semmi nincs elrejtve, amit föl kellene fedni. Minden érintett lelkében és szívében Isten mindenekfölötti békéje uralkodik."

Győzött az igazság, és fényében az egész ügy megoldódott. Kiderült, hogy egy másik fiatalember a bűnös. A bankpénztáros pedig tudta, hogy egyedül az imádkozás mentette meg a börtönbüntetéstől.

Ne feledjük az örök törvényt: „Gondoljuk azt másokról, amit szeretnénk, hogy mások gondoljanak rólunk! Érezzünk úgy mások iránt, ahogy szeretnénk, hogy mások érezzenek irántunk!"

Mondjuk teljes szívünkből: „Minden embertársamnak azt kívánom, amit magamnak is. Épp ezért a szívemből jövő őszinte kívánság a béke, szeretet, vidámság, bővelkedés, és Isten áldása minden földi emberre." Fogadjuk minden ember előrehaladását,

fejlődését és gazdagságát örömmel és vidámsággal. Ha valamit igazságként fogadunk el magunk számára, vonatkoztassuk ezt minden emberre. Ha boldogságért és lelki békéért imádkozunk, foglaljuk imánkba mindenki boldogságát és lelki békéjét. Sohase próbáljunk bárkit is megfosztani örömétől. Ha így teszünk, önmagunkat fosztjuk ki. Amikor a hajó eljön barátunkért, minket is elvisz.

Ha valakit előléptetnek munkahelyünkön, fogadjuk örömmel. Gratuláljunk neki, vegyük ki részünket előléptetése és elismerése fölött érzett öröméből. Ha dühösek vagyunk vagy irigykedünk, önmagunkat alacsonyítjuk le. Ne próbáljuk megtagadni bárkitől is Istentől kapott jogát a boldogságra, sikerre, eredményekre, gazdagságra és bármiféle jóra.

Jézus azt mondta: *Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a rozsda és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják...* (Máté 6:19) A gyűlölet és sértődöttség elrothasztja és szétmarja a szívet, és tele leszünk sebhelyekkel, tisztátlansággal, mérgekkel.

A mennyország kincsei Isten igazságai, amelyek elárasztják lelkünket. Töltsük meg szívünket békével, harmóniával, hűséggel, örömmel, becsülettel, tisztességgel, kedvességgel és gyöngédséggel – és saját szívünk mennyországát halmozzuk el kincseinkkel.

Ha tanácstalanok vagyunk egy befektetést illetően, vagy ha részvényeink, kötvényeink miatt nyugtalan-

kodunk, mondjuk ki csendesen: „Anyagi ügyeim fölött a Végtelen Értelem őrködik, s irányítja őket. Bármit teszek, meggazdagszom." Ennek gyakori mondogatása után azt vesszük majd észre, hogy befektetéseinket bölcsen választjuk meg – sőt a veszteségtől is védve vagyunk, minthogy valamilyen sugalmazásra mindig eladjuk értékpapírjainkat és vagyonrészünket, még mielőtt veszteségessé válnának.

Imádkozzunk hát ekképpen mindennap otthonunkért, vállalkozásunkért és vagyonunkért: „A mindent átható Jelenlét, amely irányítja a bolygókat pályájukon és világosságot ad a Napnak, őrködik minden tulajdonom, otthonom, vállalkozásom és dolgaim fölött. Isten az én erődöm és kincstárnokom. Minden tulajdonom biztonságban van Istennél – és ez csodálatos." Ha naponta emlékeztetjük magunkat erre a nagy igazságra, és ha betartjuk a szeretet törvényeit, Isten mindig irányt mutat nekünk, őrködik felettünk, és mindenféle tekintetben gazdaggá tesz bennünket. Sohasem ér minket veszteség, minthogy a Legfensőbbet választottuk tanácsadónknak és Irányítónknak. Isten szeretetének burka vesz körül, borít be és védelmez minket. Isten örökkévaló karjaiban nyugszunk.

Problémáink megoldására keressünk mindannyian belső útmutatást. Ha anyagi gondjaink vannak, lefekvés előtt mindig ismételjük el esténként: „Békében alszom majd. Dolgaimat rábíztam a bennem rejlő isteni bölcsességre. Csak ez tudja a választ.

Amint felkel reggel a nap, az én válaszom is megvilágosodik. Tudom, a napfelkelte sohasem hagy cserben." Majd szenderüljünk álomra.

Ne ijedjünk meg, ne izguljunk és ne dühöngjünk egy probléma miatt! Az éjszaka jó tanácsadó. Aludjunk rá egyet! Értelmünk nem képes összes problémánkat megoldani. Imádkozzunk az eljövendő fényért, és ne feledjük: a hajnal mindig eljön, s az árnyak messzire szállnak. Álmunkat árassza el minden éjjel elégedettség és boldogság!

Senki sem a körülmények áldozata, hacsak nem hiszi magáról. Bármilyen akadályon vagy nehézségen felülemelkedhetünk, legyőzhetjük. Amint rendíthetetlenül állunk a szellemi igazság szikláján, hűségesen legbensőbb vágyainkhoz és célkitűzéseinkhez, különféle élményekben lesz részünk.

A nagyobb áruházakban detektíveket alkalmaznak a bolti tolvajlás megakadályozására. Naponta több embert is rajtakapnak, hogy fizetés nélkül próbál elvinni valamit. Az ilyen emberek tudatában hiány és nyomorúság lakozik, önmagukat lopják meg, és ugyanakkor mindenféle más veszteséget is magukhoz vonzanak. Elvesztették Istenbe vetett hitüket, és nem értik, hogyan működik az emberi elme. Ha imádkoznának, hogy megtalálják az isteni megnyilatkozást és forrást, valamint igazi helyüket a világban, találnának munkát – becsülettel, tisztességgel és kitartással vissza tudnák szerezni hitelüket önmaguk és a társadalom szemében.

Jézus azt mondta: *Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor veletek.* (Máté 26:11) Ebben az értelemben a *szegénység tudatállapota* mindig velünk van, és legyünk bármilyen gazdagok, mindig van valami, amit teljes szívünkből akarunk. Talán egészségügyi problémánk van, lányunknak vagy fiunknak útmutatásra van szüksége, vagy családunk elveszett harmóniáját szeretnénk visszaállítani. Ilyenkor szegények vagyunk.

Nem alkothatnánk képet a bőségről, ha nem tapasztalnánk meg a hiányt. *Nem én választottalak-é ki titeket, a tizenkettőt? és egy közületek ördög.* (János 6:70)

A királytól kezdve a nyomortelepeken élő gyerekekig mindenki korlátok, előítéletek közé születik. E korlátok között növünk fel. Csak a problémák és nehézségek segíthetnek a belső erő felfedezésében – s a *szegénység tudatállapota* az, ami a probléma megoldására ösztönöz bennünket. Csak akkor tudjuk meg, mi az öröm, ha hullattuk már a bánat könnyeit. Ismernünk kell a szegénységet, mielőtt keresni kezdjük a kiutat és a szabadságot, hogy részesei lehessünk Isten gazdagságának.

A *szegénység tudatállapotai*, mint a félelem, tudatlanság, aggodalom, hiányérzet és fájdalom nem rosszak, ha ellentétük keresésére sarkallnak. Amikor bajba kerülünk és ezer gond terhel minket, amikor szomorú, szívtépő kérdésekkel kínozzuk magunkat, mint „Miért történik mindez velem? Miért üldöz a balszerencse?", előbb-utóbb megvilágosodunk. A szenvedésen, fájdalmon, nyomorúságon keresztül fedezzük fel majd a szabadulást hozó igazságot. „Édes hasznokkal is szolgál a balsors, mely mint a mérges és undok varangy gyönyörű ékszert visel a fejében." (Szabó Lőrinc ford.)

Az elégedetlenségen keresztül vezet az út az elégedettséghez. Azok, akik az élet törvényeit tanulmányozzák, már mind éreztek elégedetlenséget. Szembekerültek olyan problémákkal vagy nehézségekkel, amelyeket nem tudtak megoldani, vagy elégedetlenek voltak az élet kérdéseire adott, emberelme alkotta válaszokkal. A választ a bennük lévő Isteni Jelenlétben találták meg – ebben az értékes gyöngyszemben, felbecsülhetetlen kincsben. A Biblia azt mondja: *Megkerestem az Urat és meghallgatott engem, és minden félelmemből kimentett engem.* (Zsoltárok 34:5)

Amikor elérjük célunkat vagy megvalósítjuk vágyunkat, csak rövid ideig érzünk elégedettséget – majd újra hatalmába kerít minket a további kiteljesedésre sarkalló vágy. Az Élet így próbálja kifejezésre juttatni magát rajtunk keresztül, mindig egyre magasabb szinten. Ha egy vágy kielégült, jön egy másik, és így tovább a végtelenségig. Azért vagyunk a világon, hogy növekedjünk. Az élet lényege haladás, nem az egy helyben nyugvás. Azért vagyunk a világon, hogy dicsőség dicsőséget kövessen életünkben – a végtelenségig, mert Isten dicsőségének nincs határa.

Mindannyian szegények vagyunk abban az érte-

lemben, hogy szüntelenül több fényt, bölcsességet, boldogságot és örömet szeretnénk kapni az élettől. Isten végtelen, és soha, de soha nem meríthetjük ki magunkban dicsőségének, szépségének és bölcsességének tárházát – s ettől vagyunk csodálatosak.

Az abszolút állapotban minden befejezett, de a relatív világban rá kell ébrednünk a dicsőségre, ami már jóval a világ teremtése előtt létezett. Akármilyen bölcsek is vagyunk, mindig több bölcsességet keresünk – tehát mindig szegények maradunk. Akármilyen okosak is vagyunk a matematika, a fizika vagy a csillagászat területén, bölcsességünk csak a jéghegy csúcsa. Továbbra is szegények vagyunk. Az út szakadatlanul előre, fölfelé, Isten felé vezet. A folyamat lényege a ráébredés, amelynek során felismerjük a teremtés befejezettségét. Amikor rájövünk, hogy Istennek nem kell tanulnia, növekednie, gyarapodnia és kibontakoznia, fokozatosan felébredünk a korlátozottság álmából, és életre kelünk Istenben. Amint a félelem, a tudatlanság, az előítéletek és tömeghipnózis hályoga lehullik a szemünkről, úgy kezdünk látni, ahogyan Isten lát. Eltűnnek a vakfoltok, s a világot annak látjuk, aminek Isten megteremtette, mert már Isten szemével látjuk. Ekkor mondhatjuk: „Elközelített a mennyeknek országa."

Tápláljuk a bennünk lakozó „szegénységet", öltöztessük fel a meztelen gondolatot, és a gondolat valódiságának hitével adjunk neki formát – s bízzunk a bennük is ott lévő nagy Alkotóban, hogy alakot formál belőle, és kézzelfoghatóvá teszi. Ekkor a szó (a gondolat) hús-vér alakká válik. Ha éhesek vagyunk (szegénység), ételt keresünk. Ha nyugtalankodunk, békére szomjazunk. Ha betegek vagyunk, egészségre vágyunk. Ha gyengék vagyunk, erőre áhítozunk. A jólétre vágyódás a bennünk lévő isteni hang megszólalása: a gazdagság a miénk. Ezért a szegénység tudatállapotában rálelünk a leküzdhetetlen vágyra, hogy növekedjünk, gyarapodjunk, kibontakozzunk, eredményeket érjünk el és megvalósítsuk vágyainkat.

A vállunkba nyilalló fájdalom álruhába öltözött áldás: arra figyelmeztet, hogy valamit azonnal tennünk kell. Ha nem lenne fájdalom, és nem jelezné semmi a bajt, a karunk egyszer csak leesne az utcán. Fájdalmunk Isten figyelmeztetése, hogy keressük az Ő békéjét és gyógyító erejét, és meneküljünk a sötétből a fényre. Ha fázunk, tüzet rakunk. Ha éhesek vagyunk, eszünk. Ha hiányt szenvedünk, a gazdagság és bőség hangulatába igyekszünk kerülni. Lebegjen előttünk a cél, és hasson át a boldogság. Ha elképzeltük a célt, és valódinak érezzük, már el is határoztuk megvalósítását.

Amikor félünk és aggódunk, gondoljunk Isten nagy igazságaira, amelyek kiállták az idő próbáját és az örökkévalóságig érvényesek. Vigaszt nyerhetünk a nagy zsoltárok felidézésével. Például: *Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.* (23:1), *Az Úr az én vi-*

lágosságom és üdvösségem: kitől féljek? (27:1), *Isten az én segítőm, aki mindig velem van a bajban, Én oltalmam, váram, Istenem ő benne bízom!* (91:2), *Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad...* (91:4), *Ha az Isten velem, kicsoda ellenem?, Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít.* (Filippieknek 4:13) Engedjük, hogy ezeknek az igazságoknak a gyógyító hatása elárassza elménket és szívünket; s az elmélkedés során az összes félelmet, kétséget és aggodalmat kiűzhetjük magunkból.

Járjon át minket a léleknek egy másik hatalmas igazsága: *A vidám elme megvidámítja az orczát...* (Példabeszédek 15:13), *...a vidám elméjűnek pedig szüntelen lakodalma* van. (Példabeszédek 15:15), *A vidám elme jó orvosságul szolgál; a szomorú lélek pedig megszáraztja a csontokat.* (Példabeszédek 17:22), *Minekokáért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát...* (2 Timóteusnak 1:6) *Most mindjárt* kezdjük el Isten ajándékát hasznunkra fordítani, és utasítsuk el teljesen az érzékek állításait, a fajokban gondolkodó elme zsarnokságát és önkényuralmát, és ismerjük fel, hogy csakis a bennünk lévő szellemi erő az egyetlen ok, az egyetlen hatalom és az egyetlen jelenlét. *Közeledjetek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok.* (Jakab 4:8) Forduljunk Hozzá odaadóan, bizalommal, bizakodással és szeretettel, és az szeretettel, békével, útmutatással és gazdagsággal válaszol.

Vigasztalónk, irányítónk és tanácsadónk lesz, és

mennyei Atyánk. Akkor majd azt mondjuk: „Az Isten szeretet", *Megkerestem az Urat és meghallgatott engem, és minden félelemből kimentett engem.* (Zsoltárok 34:5) Zöld mezőkön találjuk majd magunkat, ahol a bőség és Isten gazdagsága szabadon áramlik át rajtunk.

Mondogassuk magunkban szabadon és vidáman: „Egész nap Isten Jelenlétének tudata kíséri lépteimet." „Teljessége szüntelenül áramlik át rajtam, megtöltve életem minden üres edényét."

Amikor teljesen eltölt bennünket az óhajtott állapot érzése, imánk meghallgatásra talált. Megtelt-e életünk minden edénye? Lássuk a következőket: egészség, gazdagság, szeretet, Isten megnyilvánulása. Minden szinten elégedettek vagyunk? Van a négy között olyan, amelyikből hiányzik valami? Bármit is keresünk, a négy edény egyike ad neki helyet.

Ha azt mondjuk: „Nem akarok mást, csak igazságot és bölcsességet", az összes ember vágyát fejezzük ki. Mindenki ezt akarja, jóllehet másként öntik szavakba. Minden ember az igazságra és bölcsességre vágyik mindenekelőtt, vagyis Isten megnyilvánulására. Itt és most minél többet akarunk Istenből kinyilvánítani.

A hiányon, korlátainkon és problémáinkon keresztül Isten Fényénél növekszünk és fedezzük fel magunkat. Nincs más módja önmagunk felfedezésének.

Ha nem használhatnánk erőnket kétféleképpen, sohasem fedeznénk fel magunkat, és sohasem is-

mernénk fel a minket irányító törvényt. Ha kényszerűségből lennénk jók vagy kényszerűségből szeretnénk, az nem lenne szeretet – hiszen gépek lennénk. Megadatott nekünk a szeretet szabadsága, mert adhatjuk és kaphatjuk is. Ha kényszerből szeretünk, az nem szeretet. Hát kinek nem hízeleg, amikor egy nő azt mondja, szeret és akar minket? A világ összes férfija közül minket választott, teljesen szabadon. Ha kényszerből szeretne, bizonyára nem tartanánk hízelgőnek, és nem örülnénk neki.

Megadatott nekünk a szabadság, hogy gyilkosok vagy Isten szolgái legyünk. Ezért dicsérjük olyannyira Lincoln elnököt és a hozzá hasonlókat. Ők a jót választották, és mi magasztaljuk őket választásukért. Ha azt hisszük, hogy a körülmények, a viszonyok, az események, a kor, a vallási neveltetés vagy a gyermekkori környezet kizárhatja a boldog, gazdag élet kialakításának lehetőségét, tolvajok és rablók vagyunk A boldogság és a gazdagság kifejezéséhez egyedül a boldogság és a gazdagság *érzése* szükséges. A gazdagság érzése magával hozza a gazdagságot. A tudatállapotok megnyilvánulnak. Ezért mondják: *Mindazok, a kik előttem jöttek* [érzések], *tolvajok és rablók...* (János 10:8) Az érzés a törvény, és a törvény az érzés.

Vágyakozásunk a jólét után voltaképpen Isten ígérete, amellyel minden gazdagságát nekünk ígéri. Fogadjuk el ezt az ígéretet minden fenntartás nélkül.

Quimby, a szellem törvényeinek tanítómestere

szerint az ima olyan, mint amikor az ügyvéd egy ügyet képvisel a bíróság előtt, és be tudja bizonyítani, hogy a vádlott nem bűnös, hanem hazugságok és hamis vélekedések áldozata. Mi vagyunk a bírák: saját ítéletünket mondjuk ki, azután szabadon engednek bennünket. A hiány, a szegénység és a kudarc negatív gondolatai mind hamisak, mind valótlanok – semmi sem bizonyítja őket.

Tudjuk, hogy egyetlen szellemi erő létezik, egyetlen elsődleges ok, és épp ezért nem hárítunk többé semmit a körülményekre, viszonyokra és mások véleményére. Adjunk minden hatalmat a bennünk rejlő szellemi erőnek, tudatában annak, hogy válaszolni fog a bőség és a gazdagság gondolatára. Ha felismerjük a belső szellem felsőbbrendűségét és saját gondolataink vagy képzeteink hatalmát, megtaláljuk a jóléthez, szabadsághoz és állandó bőséghez vezető utat. Fogadjuk el értelmünkkel a gazdag életet! A jólét szellemi elfogadásának és a hozzá fűzött reményeknek megvan a saját matematikája és kifejezési módja. Amint eluralkodik rajtunk a gazdagság hangulata, a javakban gazdag élet minden szükséges összetevője megtalál minket. Most mi vagyunk a bírák, akik lelkünk bíróságán kimondjuk az ítéletet. Quimbyhez hasonlóan mi is megcáfolhatatlan bizonyítékot mutattunk fel, amely megmutatta a lélek törvényeinek működését, és immár megszabadultunk a félelemtől. Elménkben a félelem és a babona összes gondolatát kivégeztük, lefejeztük. A félelem

cselekvésre ösztönöz. Voltaképpen nem rossz, hiszen azt sugalmazza, tegyünk ellene, kerüljünk át a másik oldalra – ami az Istenbe vetett hit és más pozitív értékeké.

Legyen ez a napi imánk, véssük szívünkbe: „Isten az én javaimnak forrása, és ezek a javak most az én javaim. Gazdagsága szabadon és bőségesen áramlik felém. Mindig tudatában vagyok igazi értékemnek. Képességeimet bőkezűen osztogatom, és cserébe csodás, isteni dolgokat kapok. Köszönöm Neked, Atyám!"

A gazdagsághoz vezető út

A gazdagság bennünk van. Tegyük fel, hogy egy orvos diplomáját rendelője berendezésével együtt ellopják. Bizonyára mindenki egyetért abban, hogy gazdagságát elméjében őrizte, hiszen továbbra is tudja folytatni munkáját: betegségeket diagnosztizál, recepteket ír, operál és tudományos előadásokat tart. Csak jelképeit lopták el, amelyeket bármikor tud pótolni. Gazdagsága szellemi javaiban rejlik, a mások megsegítéséhez szükséges tudásban és képességében, hogy hozzájáruljon az emberiség boldogulásához.

Mindig gazdagok leszünk, ha él bennünk az erős vágy, hogy adjunk valamit az emberiségnek. Belső késztetésünk mások szolgálatára – vagyis hogy tehetségünket a világnak adjuk – mindig viszonzásra talál majd a világegyetem szívében.

Ismertem egy embert New Yorkban az 1929-es nagy gazdasági válság idején, aki mindenét elvesztette, többek között otthonát és az élete során megtakarított összes pénzt. Egy előadás után találkoztam vele, amelyet a város egyik szállodájában tartottam. A következőket mondta nekem: „Mindenemet elvesztettem. Négy év alatt egymillió dollárt gyűjtöttem össze – és újból meg fogom tenni. Amit elvesztettem, csak jelkép. Megint magamhoz fogom vonzani a gazdagság jelképét, ahogyan a méz vonzza a legyeket."

Ezután több éven át követtem a férfi életútját, hogy rájöjjek, mi sikerének titka. Talán furcsának tűnik ez a titok – bár nincs benne semmi új. Ő ekképpen fogalmazta meg: „Változtasd a vizet borrá!" A Bibliában olvasta ezt a mondatot, és tudta, hogy ez a válasz a tökéletes egészségre, a boldogságra, a lelki nyugalomra és a gazdagságra.

A Bibliában a *bor* mindig vágyaink, kívánságaink, terveink, álmaink, elképzeléseink megvalósítását jelenti – vagyis azokat a dolgokat, amelyeket el akarunk érni, végrehajtani és megszerezni.

A Bibliában a *víz* általában elménkre vagy tudatunkra utal. A víz bármely edénynek fölveszi a formáját, amelybe beleöntik – és amit igaznak érzünk vagy hiszünk, ugyanígy valósággá válik világunkban, tehát mindig vizet változtatunk borrá.

A Bibliát megvilágosodott emberek írták, és gyakorlati, hétköznapi lélektant, valamint egyfajta életvitelt tanít. A Biblia egyik sarkalatos tanítása, hogy saját sorsunkat mi magunk határozzuk meg és alakítjuk, helyes gondolataink, érzéseink és hitünk segítségével. Azt tanítja, hogy bármilyen problémát megoldhatunk, minden helyzetben felülkerekedhetünk, és hogy sikerre, győzelemre születtünk. Ha fel akarjuk fedezni a gazdagsághoz vezető királyi utat, s megszerezni a fejlődéshez szükséges erőt és biztonságot, nem szabad többé a hagyományos értelemben tekintenünk a Bibliát.

A fenti férfi, aki anyagi gondokkal küszködött, nélkülözése idején minden nap gyakran mondogatta magában: „Borrá tudom változtatni a vizet!" E szavak azt jelentették neki: „A szegénység gondolatát elmémben fel tudom cserélni jelenlegi vágyaim és igényeim megvalósításának gondolatára, ami nem más, mint a gazdagság és az anyagi bőség."

Gondolati attitűdje (víz) a következő volt: „Egyszer már szereztem vagyont becsületesen. Újból meg fogom tenni (bor)." Ezt így erősítette meg magában rendszeresen: „Egyszer már magamhoz vonzottam a jelképet (a pénzt), és újból vonzani fogom. Ezt tudom, és igaznak érzem (bor)."

A férfi üzletkötőként kapott állást egy vegyipari vállalatnál. Volt néhány ötlete, hogyan hirdethetnék termékeiket még hatékonyabban, és be is számolt róla feletteseinek. Nem telt bele sok idő, már alelnök

volt, és a vállalat négy év múlva elnökévé választotta. Gondolati hozzáállása sohasem változott: „Borrá tudom változtatni a vizet!"

Tekintsük a víz borrá változtatásának történetét János evangéliumában átvitt értelemben, és mondogassuk magunkban, ahogyan ez az üzletkötő tette: „Láthatatlan gondolataimat, kívánságaimat, álmaimat és vágyaimat láthatóvá tudom tenni, mert felfedeztem a lélek egyszerű, egyetemes törvényét."

Az általa bemutatott törvény a cselekvés és a válaszcselekvés törvénye. Azt jelenti, hogy a külvilág, testünk, körülményeink, környezetünk és anyagi helyzetünk mindig gondolatainknak, vélekedéseinknek és érzéseinknek tökéletes tükröződése. Épp ezért kell átalakítanunk gondolataink belső rendszerét: irányítsuk gondolatainkat a sikerre, a jólétre és a lelki békére. Ha ezek az utóbbi gondolatok töltik be elménket, fokozatosan behatolnak tudatalattinkba is, mint a földbe vetett magok. Mint ahogy a magok (gondolatok és elképzelések) saját fajtájukká növekednek, megszokott gondolataink és érzéseink gazdagságban, sikerben és lelki nyugalomban nyilvánulnak majd meg. A bölcs gondolatot (cselekvés) a helyes cselekvés követi (válaszcselekvés).

Akkor szerezhetjük meg a bőség javait, amikor tudatára ébredünk, hogy az ima olyan, mint egy menyegző. Lelki menyegzőről van szó – javainkon vagy vágyainkon elmélkedünk (ez szellemi táplálékunk), míg *eggyé* nem válunk velük.

Most egy megtörtént esetet mesélek el, mely arról szól, hogyan tett csodát egy fiatal nő a „víz borrá változtatása" által. Pazar fodrászszalonja volt. Édesanyja megbetegedett, és neki igen sok időt kellett otthon töltenie, a szalonba pedig alig ment be. Távolléte alatt két alkalmazottja tetemes összeggel lopta meg – ő csődbe jutott, elveszítette otthonát, és nyakig ült az adósságban. Nem tudta édesanyja kórházi ellátását fizetni, és ráadásul munkanélküli lett.

Elmagyaráztam ennek a nőnek a víz borrá változtatásának varázslatos képletét. Számára is világossá vált, hogy a *bor* a meghallgatott imát jelent, vagy elképzeléseinek tárgyiasulását.

Hadilábon állt a külvilággal. Azt mondta: „Lássuk a tényeket: mindent elvesztettem – a világ kegyetlen. Nem tudom kifizetni a számláimat. Nem imádkozom, mert elvesztettem a reményt." Az anyagi világ annyira lefoglalta és hatalmába kerítette, hogy egyáltalán nem volt tudatában helyzete belső okának. Amint beszélgettünk, kezdte végre megérteni, hogy a konfliktust saját lelkében kell megoldania.

Akármilyen vágyai és elképzelései vannak valakinek e könyv olvasása közben, minden bizonnyal lesznek az itt leírtakkal ellenkező gondolatai. Lehet, hogy arra vágyik, hogy egészséges legyen – s talán több ehhez hasonló gondolat is megfordul a fejében: „Nincs gyógymód a betegségemre. Sok mindent megpróbáltam, de semmi sem segített, s csak romlik

az állapotom." „Nem tudok eleget a szellemi, lelki gyógyításról."

Ez valahol természetes, hiszen legbelül mindenki küzd magával, miközben önmagát tanulmányozza. Akárcsak ez a bizonyos lány, mi is úgy találhatjuk, hogy környezetünk és a külvilág eseményei ellenszegülnek az önkifejezés, a jólét és a lelki nyugalom utáni vágyódásunknak.

Az igaz ima szellemi menyegző, és mindannyiunkat megtanít a gondolati konfliktusok megoldására. Amit imádkozás közben hiszünk, *beírjuk* elménkbe. Emerson azt mondta: „Az ember egyenlő azzal, amit egész nap gondol." Hitünk szellemi törvényeit rendszeres gondolkodásunkkal alakítjuk ki. Ha bizonyos gondolatokat ismételgetünk, a tudatalattinak nevezett mélyebb tudatrétegben alakítunk ki határozott véleményeket és meggyőződéseket. Később aztán a tudatunk által elfogadott meggyőződések és vélemények alakítják és irányítják tényleges cselekvéseinket. Ennek megértése és alkalmazása az első lépés a „víz borrá változtatásához", vagyis a hiány és a korlátok bőséggé és gazdagsággá alakításához. A saját belső szellemi erőit nem ismerő ember épp ezért védtelenül áll az előítéletekkel, a hiánnyal és a korlátokkal szemben.

Üssük hát fel a Bibliát, valósítsuk meg az első csodát, ahogy ez a fiatal nő is tette! Mindenkinek sikerülhet! Ha azonban puszta történelmi krónikának tekintjük a Bibliát, képtelenek leszünk szellemi és tu-

dományos nézőpontból szemlélni a lélek törvényeit, ahogyan ez a könyv teszi.

Nézzük az alábbi szakaszt: *És harmadnapon menyegző lőn a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja.* (János 2:1) *Galilea* lelkünket vagy tudatunkat jelenti. *Kána* pedig vágyunkat. A *házasság* itt pusztán szellemi szinten történik, s nem más, mint vágyunk szubjektív megtestesülése. Az ima csodálatos drámája a lelkünkben zajlik, és a szereplők nem mások, mint szellemi állapotaink, érzéseink és gondolataink.

Jézus egyik jelentése a világossá vált ok. *Jézus anyja* a bennünket hatalmába kerítő hangulatokat vagy érzéseket jelenti.

És Jézus is meghívaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe. (János 2:2) *Tanítványaink* nem mások, mint belső erőnk és képességeink, amelyek által képesek leszünk vágyainkat megvalósítani.

És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk. (János 2:3) A *bor,* mint azt már említettük, a meghallgatott imát jelképezi, más szóval vágyaink és életeszményünk megnyilvánulása. Most már láthatjuk, hogy ez a dráma nap mint nap lejátszódik életünkben.

Amikor ehhez a lányhoz hasonlóan el akarunk érni valamit – vagyis munkát, anyagi biztonságot, és a problémából kiutat keresünk –, efféle szavakkal környékezhet meg minket a hiány érzése: „Nincs remény. Minden elveszett. Képtelen vagyok elérni,

teljesen reménytelen." Ez a külvilág hangja, amely azt súgja nekünk: „Nincs boruk.", vagy „A tényeket nézzük!". Ilyenkor hiányérzetünk, korlátaink és kötelékeink szólnak hozzánk.

És min múlik az, hogyan fogadjuk a körülmények és a külvilág kihívásait? Mostanra már bizonyára közelebbről ismerjük a lélek következő törvényeit: „Benső gondolataim és érzéseim határozzák meg külső világomat – testemet, anyagi helyzetemet, környezetemet, társadalmi rangomat, valamint a világhoz és embertársaimhoz fűződő kapcsolataim összes elemét." Életünk külső síkját belső, lelki cselekedeteink és képzeteink kormányozzák és szabályozzák.

A Biblia azt mondja: *Mert mint a ki számítgatja* a falatot *magában, olyan ő...* (Példabeszédek 23:7) A szív, amely az eredetiben kaldeus eredetű szó, a tudatalattira utal. Más szavakkal: gondolatainknak szubjektív szinteket kell elérnie, mégpedig legbenső énünk erőinek hasznosításával.

Sorsunk a gondolkodás és az érzés. Az érzésekkel és érdeklődéssel telített gondolat mindig szubjektivizálódik, és így jelenik meg belső világunkban. Az *ima* a gondolat és az érzés házassága – ezt jelenti tehát a képletes menyegző.

Az elme minden igaznak érzett gondolata vagy vágya valósággá válik, legyen jó, rossz vagy közömbös. A törvény ismerete – vagyis hogy belső érzéseink és elképzeléseink kívül is kifejeződnek, meg-

nyilvánulnak és tapasztalhatók lesznek – képessé tesznek lelkünk fegyelmezésére.

Amikor hatalmába kerít minket a hiány, a félelem, a kételkedés és a kétségbeesés érzése („nincs boruk"), azonnal utasítsuk vissza gondolatban, és azon nyomban irányítsuk figyelmünket a meghallgatott imára vagy vágyunk beteljesedésére.

A következő bibliai mondatok (János 2:4), *Nem jött még el az én órám.* és *Mi közöm, nékem te hozzád, oh asszony?* képletes, idiomatikus kifejezések.

Értelmezzük ezeket az idézeteket: a *nő* olyan negatív érzés, amelynek átadjuk magunkat. Az ilyen negatív gondolatoknak nincs erejük vagy valódiságuk, mert semmi sem támasztja alá őket.

A hiány gondolatának nincs ereje – az erő saját belső gondolatainkban és érzéseinkben lakozik.

Mit jelent nekünk Isten? *Isten* az a név, amellyel az egyetlen szellemi erőt megnevezzük. *Isten* az egyetlen láthatatlan forrás, ahonnan minden áramlik.

Amikor gondolataink építő erejűek és harmonikusak, az ezekre válaszoló szellemi erő összhang, egészség és bőség formájában áramlik. Gyakoroljuk a hiány minden gondolatának teljes elutasítását, ezt a csodálatos tudományt: ismerjük fel azonnal a szellemi erő jelenlétét és építő erejű gondolatainkra és képzeteinkre adott válaszait – ekkor a következő szavakban meglelt igazságot gyakoroljuk: *Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony?* (János 2:4)

Máshol azt olvassuk: *Nem jött még el az én órám.* (János 2:4) Vagyis: talán még nem jutottunk el a meggyőződésig vagy a pozitív lelkiállapotig, mégis tudjuk, hogy szellemileg jó úton haladunk – hiszen gondolatainkat az élet pozitív eszményeire és céljaira irányítjuk. Az elme megsokszorozza, felnagyítja és növeszti a sokat ismételt gondolatokat, míg végül az értelmet betölti az új tudatállapot. Ekkorra fordul alapvető hozzáállásunk negatívból pozitívba.

A szellem embere ima közben a hiány hangulatának hátat fordítva a magabiztosság, a béke és a benne lévő szellemi erőben való bizakodás hangulatába lép. Minthogy hisz és bízik a szellemi erőben, hangulatai és érzései érzékelik a győzelem, a diadal érzését – és ez hozza majd a megoldást vagy a választ imánkra.

A bibliai történet *kővedrei* a szellemi ciklusokra utalnak, amelyeket az ember vágyai szubjektív megvalósítása folyamán végigjár. Ez történhet egy perc, egy óra, egy hét vagy egy hónap leforgása alatt, a tanuló hitétől és tudatállapotától függően.

Imádkozás közben meg kell tisztítanunk elménket a tévhitektől, félelemtől, kétségtől és aggodalomtól, tehát teljesen határoljuk el magunkat az érzékek és a külvilág állításaitól. Állítsuk meg gondolataink forgó kerekeit, és ebben a békés, nyugodt állapotban elmélkedjünk a meghallgatott ima örömén, míg el nem érjük a belső bizonyosságot, amikor is *tudjuk, hogy tudjuk.* Amikor elértük, hogy *egyek* legyünk

vágyunkkal, sikerült a szellemi házasságkötés – vagyis érzéseink és gondolataink egyesítése.

Lélekben bizonyára mindenki az egészséggel, harmóniával, sikerrel és eredményekkel akar házasságot kötni (egyesülni velük). Ahányszor csak imádkozunk, a *kánai menyegzőt* próbáljuk eljátszani (vágyaink és eszményeink megvalósítását). Szellemileg azonosulni akarunk a békéről, sikerről, jólétről és tökéletes egészségről alkotott fogalmunkkal.

És megtölték azokat [a kővedreket] *színig*. (János 2:7) A hat *kőveder* lelkünket jelképezi a szellemi, értelmi alkotás közben. A *színig* kell megtölteni lelkünket, vagyis vágyott önmagunk érzésével telecsorgatnunk. Ha sikerült lelkünket a vágyott eszményképpel vagy céllal megtölteni, a telítettség állapotába kerülünk – ekkor már nem foglaljuk imánkba, mert ott érezzük és tudjuk valóságát a lelkünkben. Ez már beteljesített tudatállapot, és a béke érzése tölt el minket.

És monda nékik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. (János 2:8) Bármivel is legyen telve tudatalattink, mindig térbeli, tárgyias alakot ölt majd; tehát amikor belénk költözik a bizonyosság, hogy imánk meghallgattatott, azzal kiadtuk a parancsot: „És vigyetek a násznagynak".

Szellemi menyegzőinken mindig mi vagyunk a násznagyok. Ezernyi gondolat, meglátás, vélemény, látvány és hang jut el nap mint nap fülünkbe és szemünkbe, amelyeket tetszésünk szerint elfogadhatunk vagy szellemi fogyasztásra alkalmatlannak ítélhetünk. Tudatos, észérveket kereső intellektusunk a násznagy. Amikor tudatos választás alapján gondolkodunk és elmélkedünk valamin, és valóságként képzeljük el szívünk vágyát, az megelevenedik, és gondolkodásunk részévé válik, hogy aztán legbensőbb énünk kinyilatkoztassa, életre keltse. Vagyis, ami bevésődik belső énünkbe, az objektívan is kifejezést nyer. Érzékeink vagy tudatos énünk tisztában vannak vágyálmaink tárgyiasulásával. Amikor a tudatos én a „víz borrá változását" látja, a meghallgatott imát ismeri fel benne. A víz a láthatatlan, alaktalan szellemi erőt, a körülményektől független tudatot is jelentheti. A bor a formába öntött tudat, vagyis az elképzeléseket, meggyőződéseket életre keltő elme.

A *szolgák*, akik vizet merítenek, a béke, magabiztosság és hit állapotát jelképezik. Eszményképünket hitünknek és érzéseinknek megfelelően vonzzuk magunkhoz.

Szívjuk magunkba, éltessük és becsüljük a szellem működésének itt leírt alapelveit! Jézus első feljegyzett csodatétele azt mondja nekünk, hogy az ima menyegző, vagyis a saját vágyaival egyesülő elme.

A szeretet a törvény beteljesítése. A szeretet valójában érzelmi vonzódás, az eszményünkkel való egyesülés érzése. Szeretetünk tárgyához igaznak kell lennünk. Legyünk hűek célunkhoz és eszményképünkhöz! Nem vagyunk igazak szeretetünk egyet-

len tárgyához, amikor a félelemmel, kétséggel, aggódással, nyugtalankodással vagy tévhittel flörtölünk vagy töltjük meg gondolatainkat. A szeretet az egység, a beteljesedés állapota. Lásd: *A szeretet maga a szabadság* (11. oldal).

Amikor a fentebb említett fodrász megismerte ezeket az alapelveket, meggazdagodott szellemileg. Megértette, és alkalmazta őket saját életében. Imádkozás közben tudta: a víz (saját lelke) folyni kezd majd, és feltölti az üres edényeket, válaszképpen megújult gondolkodására és érzéseire.

Éjjel csendben, nagyon nyugodtan feküdt, ellazította testét, és működésbe hozta alkotó képzeletét. A következő lépéseket tette meg:

Első lépés: Elképzelte, hogy a helyi bank igazgatója gratulált neki bámulatos összegű bankbetéteihez. Ennél a gondolatnál körülbelül öt percig időzött.

Második lépés: Képzeletben édesanyja így szólt hozzá: „Annyira örülök a csodálatos, új állásodnak!" Vidáman, boldogsággal a szívében hallgatta ezt a képzeletbeli hangot, körülbelül három-öt percig.

Harmadik lépés: Képzeletében élénk kép jelent meg e sorok írójáról, amint éppen esküvői szertartását vezette. Én voltam a lelkész, aki összeeskette házastársával: „Ezennel házastársaknak nyilvánítalak benneteket." Miután mindezt elképzelte, elégedetten szenderült álomra, vagyis érzékelte és érezte magában a meghallgatott ima örömét.

Három hétig nem történt semmi – sőt, a helyzet még sokkal rosszabb lett, de ő mindvégig kitartott, és nem volt hajlandó elfogadni kérése elutasítását. Tudta, hogy a lelki növekedéshez neki is meg kell tennie első csodáját, s félelmét hitté, hiányérzetét a gazdagság és bőség érzésévé kell változtatnia, és tudatát (víz) az általa kifejezni kívánt feltételekké, körülményekké és tapasztalatokká kell alakítania.

Mindennek okozója a Tudat, a Tudatosság, a Létezés, a Törvény, a Lélek – vagy illessük bármilyen névvel. Ez az egyetlen jelenlét és hatalom. A bennünk lévő szellemi erő vagy szellem mindennek az okozója és lényege. Minden – a madarak, a fák, a csillagok, a nap, a hold, a föld, az arany, az ezüst és a platina – ennek a megnyilvánulása. „Nincs semmi más."

Ennek megértése után már tudta, hogy a *víz* (tudatosság) bőséggé válhat – olyan formákban, mint a pénz, önmagának igaz kifejeződése, édesanyja egészsége, egy társ és az élet teljessége. Egy szempillantás alatt meglátta ezt az egyszerű, de nagyon mély igazságot, és azt mondta nekem: „Elfogadom sorsom jóra fordulását."

Tudta, semmi nincs rejtve előttünk; Isten teljes egészében bennünk van – csak arra vár, hogy felfedezzük, felkutassuk.

Nem telt el egy hónap, és a lány férjhez ment. Én adtam össze őket. Kimondtam a szavakat, amelyeket annyiszor hallott már tőlem elmélkedése köz-

ben: „Ezennel házastársaknak nyilvánítalak benneteket."

A férje egy 24 000 dolláros csekket adott neki nászajándékba, és elvitte egy világkörüli útra. A hajdani szépségszalon-tulajdonos most már otthona és saját kertje szépítgetésével fejezte ki önmagát, és öröme rózsaként nyílt ki.

Sikerült neki a „vizet borrá" változtatnia. A *vizet* – vagyis tudatát – képzeletének szüntelen, igaz, örömteli munkája átalakította és átlényegítette. Ezek a képek, ha rendszeresen, lankadatlanul s a mélylélek fejlődő erejébe vetett hittel tartjuk életben, végül kilépnek a sötétségből (a tudatalattiból) a fényre (ami a térbeli tárgyiasulás).

Egyetlen fontos szabály van: ne tegyük ki ezt a frissen előhívott filmet a félelem, a kétség, a csüggedés és aggodalom megsemmisítő fényének. Ha az aggodalom vagy a félelem kopogtat ajtónkon, azonnal forduljunk a lelkünkben előhívott képhez, és mondjuk magunknak: „Lelkem sötétkamrájában most gyönyörű képet hívok elő." Öntsük örömünk, hitünk és megértésünk érzését gondolatban ebbe a képbe. Tudjuk, hogy egy lelki, szellemi törvényt léptettünk működésbe – hiszen ami bevéső dött, kifejezésre jut majd. Csodálatos érzés!

Ezt azután az egész életünkre szükséges anyagi javak és források megszerzésének és megnyilvánulásának biztos útja követi. Ha ezt a képletet őszintén, meggyőződéssel alkalmazzuk, a külvilág bőségesen

megjutalmaz bennünket. Mindezt annak a férfinak a példájával támasztom alá, aki egyszer Londonban látogatott meg, kétségbeejtően szorult anyagi helyzetben. Anglikán vallású volt, és szerzett már bizonyos jártasságot a tudatalatti tanulmányozásában.

Azt tanácsoltam, mondogassa napjában többször: „Isten az én javaimnak forrása, és igényeim minden pillanatban és a tér minden pontján kielégülnek." Gondoljunk továbbá a világ állataira és a világegyetem összes csillagrendszerére, amelyekről mind a végtelen bölcsesség gondoskodik. Vegyük észre a természet bőségét, szertelen burjánzását. Gondoljunk a tenger összes halára, melyről az ég gondoskodik – ilyenek az „ég madarai" is.

A férfi kezdett ráébredni, hogy születésétől fogva mindig gondoskodott róla valaki: anyja etette, apja ruházta, és gyengéd, szerető szülők vigyáztak rá. Aztán dolgozni kezdett, bőséges fizetésért. Épp ezért így érvelt: képtelenség feltételezni, hogy az élet elve, amely életet adott neki és mindig hívta őt, hirtelen bezárta előtte kapuit és csöndbe burkolózott.

Azután rájött, hogy ő maga zárta be a kapukat: neheztelt munkaadójára, elítélte és bírálta önmagát, s nem ismerte el saját értékeit. Lelkében megtépázta azokat a szálakat, amelyek mindenek végtelen forrásához – a legbenső lélekhez, az élet elvéhez, a „tudatossághoz" – fűzték őt.

Az ember nem úgy táplálkozik, mint a madarak:

tudatosan kell fordulnia a legbelső erőhöz és jelenléthez, s onnan kell irányítást, erőt, életkedvet és mindenféle mást merítenie igényei kielégítéséhez.

Ő a következő módon változtatta a vizet a bőség és a pénzügyi siker borává: felismerte, hogy a benne rejlő Isten és a szellemi erő mindennek a kezdete. Sőt arra is ráébredt: ha meg tudja győzni önmagát, hogy a gazdagság Istentől eredő jogánál fogva az övé, dúskál majd a javakban.

Mindezt ezekkel a szavakkal erősítette meg magában: „Isten az én javaim forrása. Anyagi és más szükségleteim minden pillanatban és a tér minden pontján kielégülnek; Isten tárháza kifogyhatatlan." Gyakran, tudatosan és mély átérzéssel ismételgette ezt az egyszerű kijelentést, és elméjébe beépítette a gazdagság tudatát.

Csupán meg kellett győznie önmagát ennek a pozitív gondolatnak az igazságáról, ahogyan egy jó üzletkötő győzi meg ügyfelét áruja érdemeiről. Az ilyen ember megbízik cége becsületességében, az áru minőségében, s hogy az jó szolgálatot fog tenni a vásárlónak, méltányos az ára stb.

Azt tanácsoltam neki, hogy ha bármikor negatív gondolatok kerítik hatalmukba – ami bizonyára megesik majd –, semmilyen körülmények között ne bocsátkozzon velük harcba vagy vitába, egyszerűen csak idézze emlékezetébe a fent említett kijelentést, és ismételgesse magában csendesen, odaadóan. Előfordult, hogy a romboló gondolatok lavinaként

árasztották el, de ő minden alkalommal szilárd, pozitív meggyőződéssel állt elébük: „Isten minden szükségletemet ellátja; az Isteni bőség mindig jelen van életemben."

Elmondta, hogy akár autójában ült, akár napi munkáját végezte, elméjét időnként különféle negatív gondolatok serege özönlötte el, mint például: „Nincs remény.", „Üres a zsebed." Azonban mindig ellökte őket magától, és a gazdagság, az egészség és saját tudatosságának örökkévaló forrásához fordult. Határozottan és magabiztosan állította: „Isten az én javaim forrása, és ezek immár az én javaim!", „Létezik Isteni megoldás. Isten gazdagsága az én gazdagságom." – vagy más, megerősítő kijelentéseket ismételt, amelyek lelkét reménnyel, bizakodással, várakozással töltötték el, és végül hinni kezdett a gazdagság örökösen buzgó kútjában, amely összes igényét bőségesen, önzetlenül és soha ki nem fogyva elégíti ki.

Hiába kopogtattak a romboló gondolatok akár ötvenszer is óránként, ő sohasem nyitotta meg lelkének ajtaját ezeknek a rablóknak, orgyilkosoknak és tolvajoknak, akik csak elrabolták volna békéjét, gazdagságát, sikerét és minden más javát. Lelkének ajtaját ehelyett a bőség örökkévaló életelvének, az Isteni törvénynek nyitotta meg, amely gazdagság, egészség, erő és a teljes, boldog élethez szükséges minden más dolog alakjában áramlott át rajta.

Továbbra is így tett, és a második napon már ke-

vesebb tolvaj kopogtatott az ajtaján; a harmadik napon ismét megfogyatkozott a kellemetlen látogatók száma; a negyedik napon már csak hébe-hóba köszöntek rá bebocsáttatást remélve – de mindig ugyanazt a választ kapták: „Távozzatok! Csak olyan gondolatokat fogadok el, amelyek hatékonnyá teszik, gyógyítják, ösztönzik és megihletik lelkemet."

Újfajta tudatosságot alakított ki lelkében: a gazdagság tudatát. *Nem sokat beszélek már véletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije.* (János 14:30) Vagyis a negatív gondolatok – mint félelem, hiányérzet, aggodalom, nyugtalanság – ugyan megjelentek, de lelke nem méltatta őket válaszra. Már kialakult ellenálló képessége, az Isteni Gondolat átjárta őt, és elárasztotta őt Isten hite, a jólét és az anyagi bőség állandóan fejlődő tudatának formájában. Ez a férfi aztán semmit sem veszített el, és nem is ment csődbe. Kölcsöne lejáratát meghosszabbították, vállalkozása fellendült – új kapuk nyíltak meg számára, és nagyszerűen boldogult.

Imádkozás közben sohase feledjük, hogy hűségesnek kell lennünk eszményképünkhöz, terveinkhez és céljainkhoz. Nagyon sokan elmulasztják felismerni a jólétet és az anyagi lehetőségeket, mert kétféleképpen imádkoznak. Megerősítik, hogy Isten bőségesen ellátja őket mindennel – de néhány perccel később megtagadják sorsuk jóra fordulását, és azt mondják: „Nem tudom kifizetni ezt a számlát.", „Nem tudom megvenni ezt, azt vagy amazt." Vagy

így szólnak magukban: „Üldöz a balsors.", „Sohasem jövök ki a pénzemből.", „Semmire sem elég a pénzem." Az ilyen állításoknak rendkívül romboló erejük van, és semlegesítik bizakodó imáinkat. Ezt nevezem tehát „kétféle imádkozásnak."

Legyünk hűségesek tervünkhöz vagy célunkhoz! Legyünk hűek a szellemi erő ismeretéhez! Ne kössünk rossz házasságokat – vagyis kosarazzuk ki a romboló gondolatokat, a félelmet és aggodalmat!

Az ima olyan, mint a hajóját kormányzó kapitány: egy végcél felé kell haladnia. Tudnunk kell, merre megyünk. A navigálás törvényeit ismerő kapitány az útvonalat ennek megfelelően határozza meg. Ha a hajót viharok vagy engedetlen hullámok térítik el, a kapitány higgadtan kormányozza vissza az igaz útirányhoz.

Mi vagyunk a hajóhídon álló kapitány, és mi adjuk ki a parancsokat gondolatok, érzések, vélemények, meggyőződések, hangulatok és lelkiállapotok formájában. Tartsuk szemünket a világítótorony jelzőfényén. *Az utat, amelyen haladunk, látásunk szabja meg.* Ne vegyük hát figyelembe mindazt, ami akadályoz, késleltet, hátráltat minket és eltérít útirányunktól. Legyünk határozottak és bizakodóak! Döntsük el, merre megyünk! Ismerjük fel, hogy lelki hozzáállásunk azonos a hajóval, amely a hiány és a gúzsba kötöttség hangulatából a bőség hangulatába és érzésébe röpít minket, és a hithez, hogy Isten szükségszerű törvénye nekünk dolgozik.

Quimby, aki a lélek és a szellem törvényeinek nagyszerű tanulmányozója és tanára volt, azt mondta: „Az ember úgy cselekszik, ahogyan vele cselekednek." Mi mozgat minket ebben a pillanatban? Mi határozza meg az életre adott válaszunkat? A válasz a következő: gondolataink, meggyőződéseink és véleményeink hozzák működésbe elménket, és eljuttatnak minket arra a pontra, ahol Quimby állítása szerint „meggyőződésünk kifejezésévé" válunk. Ez mutatja Quimby kijelentésének igazságát: „Az ember a valósággá vált hit."

Quimby egy másik népszerű tétele így hangzik: „Az emberek lelke légkörként vegyül el a többi lélekkel, ahol mindenkinek megvan a saját személyisége." Gyermekkorunkban az otthon hangulata, érzései, meggyőződései és általános szellemi légköre befolyásolt bennünket. A szülők félelmei, aggodalmai, babonái, valamint vallásos hite és meggyőződése ivódott be lelkünkbe.

Tegyük fel, hogy a gyermek szegény családban nőtt fel, ahol sohasem futotta semmire, és ahol szüntelenül nélkülözésről és nyomorúságról panaszkodtak. Azt mondhatnánk – mint Salter tette feltételesreflex-terápiájában –, hogy a gyermeket szegénységre kondicionálták. Lehet, hogy ifjúkorában korai tapasztalatai, neveltetése és a tanult szemlélet miatt szegénységkomplexusa alakul ki – s mégis, az ima segítségével bármely helyzeten felül tud emelkedni, és fel tudja szabadítani lelkét.

Ismertem egy 17 éves fiút, aki New York „Hell's Kitchen" (A pokol konyhája) nevű részében született. Meghallgatta néhány előadásomat, amelyet akkoriban tartottam a környéken. Ráébredt, hogy negatív, romboló gondolkodás áldozata volt, és ha nem tereli gondolatait új, pozitív csatornákba, lelkébe beköltözik a félelem, a kudarc, a gyűlölet és az irigység, és átveszi az irányítást. „Az ember azt teszi mással, amit mások tesznek vele."

Magától értetődik – és ezzel Quimby is tisztában volt –, hogy ha valaki nem veszi át az uralmat saját háza (lelke) fölött, a külvilág hamis propagandája, a tévhitek, a félelmek és az aggodalmak bénító bűvkörükbe vonják.

Eláraszt bennünket az a fajta szellem, amely hisz a betegségnek, a halálnak, a balszerencsének, a kudarcnak és a katasztrófáknak. De mi kövessük a bibliai parancsot: *...menjetek ki közülök, és szakadjatok el...* (2 Korintusiaknak 6:17) Azonosuljunk szellemileg és érzelmileg az Örökkévaló Igazságokkal, amelyek kiállták az idő próbáját.

A fenti fiatalember elhatározta, hogy kigondol egy tervet. Úgy döntött, Isten bőségének elfogadásával itt és most rátér a Gazdagsághoz Vezető Királyi Útra, s hogy lelkét új gondolatokkal, újfajta szemlélettel tölti meg. Tudta, hogy ezzel automatikusan kiszorítja elméjéből az összes romboló hatású gondolatot.

A „tudományos képzelet" egyszerű eszközét al-

kalmazta. Csodálatos hangja volt, de sohasem képezte vagy fejlesztette. Azt mondtam neki, hogy ha gondolatait egy képre összpontosítja, az beivódik majd mélyebb énjébe, és valósággá válik. Megértette, hogy ez a lélek törvénye – a cselekvés és a válaszcselekvés törvénye –, azaz a mélyebb lélek válasza a tudatos énben megjelenő szellemi képre.

A fiatalember tehát otthon csendesen leült szobájában, ellazította testét, és képzeletében élénken megjelent, amint egy mikrofon előtt énekel. Még a mikrofon „fogását" is elképzelte. Aztán az én hangomat hallotta képzeletében, amint gratulálok neki a nagyszerű szerződéshez, és megdicsérem csodálatos hangját. Figyelmét rendszeresen és módszeresen erre a tudatában megjelenő képre fordította, és az mélyen beivódott tudatalattijába.

Rövid idő múlva egy New Yorkban tanító olasz énektanár felfedezte tehetségét, és ingyenes órákat adott neki hetente többször is. Külföldre szerződtették, és Európa, Ázsia és Dél-Afrika szalonjaiban énekelt. Minthogy pompásan megfizették, anyagi gondjai is megszűntek. Benne rejtőző tehetsége és felszabadításukra való képessége volt az ő igazi vagyona. A bennünk lévő tehetséget és erőt mind Isten adta – szabadítsuk hát fel őket.

Megkérdeztük már valaha önmagunktól: „Hogyan lehetnék még inkább hasznára embertársaimnak?", „Miként adhatnék többet az emberiségnek?"

Egyik lelkész barátom mesélte, hogy pályájának

kezdetén templomával együtt nehéz anyagi helyzetben volt. Az ő módszere egy egyszerű ima volt, amely csodákat művelt: „Isten felfedi előttem, hogyan közvetíthetem Isten igazságait még jobban embertársaimnak." Dőlni kezdett a pénz, a jelzálogot pár év alatt kifizették, és neki azóta sohasem voltak anyagi gondjai.

Ebből a fejezetből mindenki megtanulhatta, hogy az ember belső érzései, hangulatai és meggyőződése mindig irányítják és kormányozzák külső világát. A lélek belső mozdulatai irányítják a külső mozdulatokat. A külvilág megváltoztatásához előbb belül kell megváltoznunk. „Miképpen a mennyben, azonképpen itt, a földön is", vagy „Miképpen lelkemben vagy tudatomban, azonképpen testemben, körülményeimben és környezetemben is."

A Biblia az mondja: *Mert nincs oly rejtett dolog, a mi napfényre ne jőne; és oly titok, a mi ki ne tudódnék.* (Máté 10:26) A betegség például nem más, mint az ezt okozó szellemi vagy lelki viselkedés kifejeződése. Ha izgatottak vagyunk vagy tragédiáról kapunk hírt, figyeljük meg, hogyan fejeződik ez ki arcunkon, gesztusainkban, hanghordozásunkban, sőt testtartásunkban is. Valójában egész testünk belső gyötrődésünkről árulkodik. Belső fegyelem és ima segítségével természetesen teljesen nyugodtak, higgadtak, kiegyensúlyozottak maradhatunk, és sikerülhet ellepleznünk rejtett érzéseinket vagy lelkiállapotunkat. Megparancsolhatjuk testünk izmainak,

hogy lazuljanak el, csillapodjanak le és nyugodjanak meg – engedelmeskedni fognak. Szemünk, arcunk és ajkunk a legkisebb jelét sem adja majd a bánatnak, dühnek vagy a csüggedésnek. Sőt mi több, egy kis fegyelemmel, valamint imával és elmélkedéssel az egészet visszájára fordíthatnánk. Akkor is tudunk kívülről vidámnak, békésnek, nyugodtnak és élénknek látszani, ha nyugtalanító, szomorú eseményekről értesültünk. Sohasem venné észre senki, hogy az imént úgynevezett rossz hírt kaptunk.

Közöljenek velünk bármilyen hírt, csak álljunk a tükör elé, s figyeljük arcunkat, ajkunkat, szemünket és mozdulatainkat. Közben mondogassuk magunknak, hogy épp most tudtuk meg: hirtelen hatalmas vagyonhoz jutottunk. Képzeljük el erősen, próbáljuk érezni, örüljünk neki, és figyeljük meg, hogyan válaszol egész testünk erre a belső örömmámorra!

Imával bármilyen helyzetet a visszájára fordíthatunk. Járjon át minket a béke, a siker, a gazdagság és a boldogság gondolata. Azonosuljunk ezekkel a gondolatokkal szellemileg és érzelmileg.

Alakítsunk ki magunkról olyan képet, amilyenek lenni szeretnénk, ne engedjük ki a markunkból, éltessük örömmel, hittel és várakozással – s meglátjuk: megvalósul.

Akik anyagi gondjaik miatt keresnek fel, azoknak azt szoktam mondani, „lépjenek frigyre a gazdagsággal". Néhányan megértik ennek a lényegét – néhányan nem. Akik a Bibliát forgatják, mind tudják,

hogy a *feleség* voltaképpen nem más, mint amivel szellemileg eggyé válunk, azonosulunk.

Amit elképzelünk és amiben hiszünk, azt életre is keltjük. Aki azt hiszi, hogy a világ rideg, kegyetlen és kemény, és farkastörvények uralkodnak benne, az ezzel az elképzeléssel „lép frigyre", és gyermekei is ebből a házasságból származnak. Az ilyen szellemi házasságból – hitből – született gyermekek a tapasztalatok, viszonyok, körülmények, együtt az élet más eseményeivel. Minden tapasztalatunk és az életre adott reakciónk azoknak a gondolatoknak lesz a hasonmása és lenyomata, amelyek nemzették.

Lássuk csak, milyen feleségekkel köti össze életét a mindennapi ember: félelem, kétség, aggodalom, bíráskodás, irigység és düh – akik aztán tönkre is teszik. Az jár jól, aki a gazdagságot választja társául, és kijelenti, érzi, hiszi: „Isten az ő dicsőségében minden igényemet végtelen gazdagságához mérten elégíti ki." Vagy ismételgessük a következő kijelentést újra és újra, míg át nem lényegíti teljesen tudatunkat, és nem válik gondolataink szerves részévé: „Isten nyilvánul meg rajtam keresztül, és bővelkedem az anyagi javakban." A lélektelen ismételgetés azonban nem segít – legyünk tudatában, hogy a gondolat mélyen bevéső dik tudatalattinkba, és lassacskán tudatunk szerves részévé válik. Nyerjen értelmet számunkra a kijelentés! Keltsük életre – töltsük meg érzéssel, szeretettel, élettel!

Egyik tanítványom nemrégiben éttermet nyitott.

Felhívott és elújságolta, hogy feleségül vett egy étermet – vagyis erősen elhatározta, hogy sikeres, szorgalmas és kitartó lesz, és mindent megtesz vállalkozása felvirágoztatásáért. A hitet vette *feleségül* (gondolatban), hogy valóra váltsa vágyait, kívánságait.

Azonosítsuk magunkat életcélunkkal, és fordítsunk hátat a bíráskodással, önváddal, dühvel, félelemmel és aggodalommal kötött házasságnak. Szenteljük figyelmünket választott eszményképünknek, a gazdagság és a siker szükségszerű törvényébe vetett hittel és bizakodással. Semmit sem ér el az, aki egyik pillanatban isteníti, de a következőben megtagadja eszményképét – hiszen az olyan, mint amikor savat és lúgot vegyítünk össze, s végül semleges anyagot kapunk. A gazdagsághoz vezető királyi úton hűségesnek kell maradnunk választott eszményképünkhöz (feleségünkhöz).

A Bibliában találunk még példákat ezekre az egyszerű igazságokra. Például: „Éva Ádám bordájából vétetett." Oldalbordánk nem más, mint felfogásunk, vágyaink, gondolataink, terveink és életcéljaink.

Éva az érzelmet, a természettel való összeolvadást vagy legbelső énünk hangját jelenti. Vagyis ha meg akarjuk valósítani életcélunkat, gondolataink fölött anyáskodnunk kell, szeretni és igaznak érezni őket.

A *gondolat* az apa, az *érzelem* az anya – az ő menyegzőjük zajlik mindig bennünk.

Ouspensky egy harmadik elemet is említ, amely

vágyaink és érzéseink egyesülését követően jön létre. Ő ezt semleges elemnek hívta – de nevezhetjük békének is, mert Isten békesség.

A Biblia azt mondja: *...és az uralom az ő vállán lészen...* (Ésaiás 9:6) Vagyis engedjük, hogy Isten bölcsessége mutasson nekünk utat. Irányítson, vezessen és kormányozzon minket utunkon a bennünk lakozó bölcsesség. Forduljunk kérésünkkel ehhez a belső Jelenléthez, és bízzunk benne teljes szívünkkel és lelkünkkel, hogy elűzi aggodalmainkat, begyógyítja sebeinket, lecsillapítja lelkünket és visszaadja békéjét. Tárjuk ki szívünket és lelkünket, és mondjuk azt: „Isten az én vezetőm. Ő vezet engem, ő tesz gazdaggá. Ő az én tanácsadóm." Így imádkozzunk esténként és reggelenként: „Isten gazdagsága szüntelenül, bőségesen és szabadon áramlik át rajtam." Írjuk be ezt az imát szívünkbe, véssük lelkünkbe! Isten dicsősége lebegjen mindig szemünk előtt!

Aki nem ismeri saját lelkének működését, azt állandóan aggodalom és nyugtalanság gyötri, hiszen nem tanulta még meg, hogyan hárítsa át terhét a belső Jelenlétre, hogy szabadon folytathassa útját.

Egy zen szerzetestől azt kérdezte tanítványa: „Mester, mi az igazság?" A mester felelete jelképes volt: zsákját levette válláról, és a földre helyezte.

A tanítvány tovább kérdezett: „És hogyan működik?"

A szerzetes még mindig nem szólt egy szót sem, csak felvette a zsákot, és magában énekelve tovább-

sétált az úton. A *zsák* a terhünk – vagyis a problémánk. Terhünket átharítjuk a belső Bölcsességre, amely mindent tud és ismeri a megoldás mikéntjét. Egyedül ez tudja a választ.

A *zsákot azután megint vállára vette* – ami azt jelenti, hogy bár a probléma még mindig létezik, most megpihenhetek, megszabadulhatok a tehertől, mert segítségül hívtam az Isteni Bölcsességet. Győzelmi dalra zendítek, hiszen tudom, hogy imámra a válasz már nem várat sokáig magára, és énekemmel a közelgő örömöt üdvözlöm. Csodálatos érzés!

Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad. (János 2:10) Ez mindenkire igaz, aki először szerez ismereteket a lélek törvényeiről. Vidáman, bizakodással lát neki a feladatnak. Ő az „új seprű", amelyik jól seper – telve van jó szándékkal, és gyakran megfeledkezik az erő forrásáról. Néha azonban nem marad hűséges a benne rejlő, tudományos alapokon nyugvó, hatékonyan működő elvhez, amely negatív élményei fölé tudná emelni és rávezetné őt a lélek szabadságához és békéjéhez vezető útra. Szellemileg és érzelmileg olyan gondolatoknak adja át magát, amelyek idegenek kitűzött céljától. Úgy is mondhatjuk, hogy hűtlen lett eszményképéhez vagy feleségéhez.

Ne kételkedjünk abban, hogy tudatalattink, mélyebb énünk válaszolni fog kérésünkre, és hatalmas alkotóerejével teljesíti is. Mindössze annyit kell

tennünk, hogy ugyanolyan hittel és bizakodással fejezzük ki kérésünket, mint ahogyan a magot elvetjük a földbe, vagy egy barátunknak írunk, választ remélve.

Aki hallgatta már saját hangjának visszhangját két hatalmas szikla között állva, az tudja, hogyan válaszol kérésünkre bensőnkben az élet elve. Ilyenkor is saját hangunk visszhangját halljuk. Hangunk a lélek belső mozgása – belső, szellemi út, amelynek során elménk jóllakott egy gondolattal, majd megpihent.

Ügyeljünk arra, hogy ennek a törvénynek és alkalmazásának ismeretében soha ne részegítsen meg a hatalom, az önteltség vagy a büszkeség. Használjuk a törvényt mások és önmagunk megsegítésére, gyógyítására és lelkesítésére!

Rosszul alkalmazza a törvényt, aki embertársait önzően kihasználja. Aki így cselekszik, önmagát károsítja meg. A hatalmat, a biztonságot és a gazdagságot nem lehet külsőségekben megszerezni. A végtelenség tárházából, belülről fakadnak. Vegyük észre, hogy a *jó bor* mindig jelen van, mert Isten örökkévaló. Ha szellemileg elzárkózunk a problémától, felülemelkedünk rajta, és az Atyának szenteljük figyelmünket, a pillanatnyi körülményektől függetlenül is bebizonyíthatjuk, hogy a jó mindig velünk van.

A *felülemelkedés* azt jelenti, hogy képzeletünkben megjelenítjük vágyainkat, elmélkedünk az önmagunkról kialakított új képen, azonosulunk vele, és kitartó hűségünkkel éltetjük ezt a vidám hangulatot

– hiszen tudjuk, hogy imánk hamarosan meghallgatásra talál. ...*ímé itt az üdvösség napja.* (2 Korintusiaknak 6:2), ...*elközelített a mennyeknek országa.* (Máté 3:2), ...*te a jó bort ekkorra tartottad.* (János 2:10)

Ekkor megkezdhetjük gondolatbeli utazásunkat, és az Isteni képzelőerő segítségével bármilyen vágyott állapotba eljuthatunk. A vágyott gazdagság, egészség és újdonság először még láthatatlan marad. Minden a láthatatlanból kerül napvilágra. Először a belső gazdagságot kell megszereznünk – a tárgyi jólét csak ezután lehet a miénk. A gazdagság érzése további gazdagságot teremt, minthogy a gazdagság tudatállapot. A *tudatállapot* az, amit gondolunk, érzünk, hiszünk, és amivel egyetértünk.

Történt egyszer, hogy egy szerény fizetésű kaliforniai tanárnő egy kirakatban megpillantott egy gyönyörű, 8000 dolláros hermelinbundát. Arra gondolt: „Évekbe telne, hogy megspóroljam rá a pénzt. Sohasem tudnám megvenni. Mennyire szeretném pedig!" Azután meghallgatta előadásaimat vasárnap délelőttönként. Negatív gondolatainak elvetésével megtanulta, hogy lehet kabátja, autója és minden, amit szeretne – anélkül, hogy egyetlen embertársát is megkárosítaná.

Azt tanácsoltam, képzelje el magán a bundát, tapintsa meg a gyönyörű prémet, és érezze, milyen csodálatos érzés viselni. Ezután elalvás előtt mindig működésbe léptette képzeletének erejét. Felvette a képzeletbeli bundát, megtapintotta, simogatta, ahogyan a

gyermek simogatja játékbabáját. Minden este így aludt el, és végül teljesen áthatotta a boldogság érzése.

Esténként ebben a képzeletbeli bundában aludt el, boldogan a tudattól, hogy az övé. Eltelt három hónap, és semmi sem történt. Már majdnem megingott a hite, de emlékeztette magát, hogy csak a kitartás hozhat eredményt. A megoldást az fogja megtalálni, aki sohasem inog meg, hanem mindig maga mögött érzi Isten jelenlétét. Az kap választ, akinek útját mindig a megvalósulásba vetett hit világítja meg. Amikor a várakozás boldog, vidám hangulatát és a közelgő megvalósulás gondolatát éltetjük, mindig érezzük az Isteni jelenlétet. Megpillantottuk már a láthatatlanban, s tudjuk, látható formájában is megjelenik majd.

A tanárnő további sorsa igen érdekesen alakult. Egy vasárnap délelőtt az előadás után éppen hazafelé tartott, amikor egy férfi véletlenül a lábára lépett, majd sűrű bocsánatkérés közepette megkérdezte, hol lakik, és felajánlotta, hogy hazaviszi. A tanárnő boldogan beleegyezett. Rövidesen megkérte a kezét. Gyönyörű gyémántgyűrűt vett neki ajándékba, és így szólt: „Láttam egy csodálatos bundát. Fantasztikusan néznél ki benne!" Ugyanarról a bundáról beszélt, amelyet a tanárnő három hónappal azelőtt pillantott meg. (Az eladó aztán elmondta, hogy számtalan gazdag hölgy megnézegette a bundát a boltban, rendkívül megcsodálták, de valamilyen oknál fogva mindig egy másik bundát választottak.)

Mindenkinek megvan a választásra való képessége. Képzeljük hát valódinak a kiszemelt tárgyat, és ha megőrizzük hitünket, kitartásunkat, meg tudjuk valósítani életcélunkat. A mennyország összes gazdagsága ott van már bennünk, s csak arra vár, hogy megnyíljanak előtte a kapuk. Miénk már a béke, az öröm, a szeretet, az útmutatás, a lelkesedés, a jó szándék és a bővelkedés. Isten gazdagságának megnyilvánulásához csupán annyi kell, hogy hátat fordítsunk jelenlegi önmagunknak (korlátainknak), alakítsunk ki magunknak egy látomást, egy gondolatbeli képet, és tekintsünk boldog várakozással az eszményképünkkel való azonosulás elé. Ha már megpillantjuk és érezzük a beteljesülést az öröm pillanataiban, tudni fogjuk, hogy térbeli és időbeli sétánk során hamarosan tárgyi alakba öltözve jelenik meg előttünk eszményképünk. Miképpen belül, azonképpen kívül is. Miképpen fönt, azonképpen lent is. Miképpen a mennyben, azonképpen itt a földön is. Amit hiszünk, valósággá válik. Az ember a valósággá vált hit.

Miért éppen velem történt?

Ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok!

(Ésaiás 43:18)

De egyet cselekszem, *azokat a melyek hátam megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nekik dőlvén, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.*

(Filippieknek 3:14)

Amit vet az ember, azt aratándja is. (Galatáknak 6:7) Ez azt jelenti, hogy ha a béke, harmónia, egészség és jólét gondolatait plántáljuk el, akkor ennek megfelelően fogunk aratni. Ha pedig a betegség, a szűkölködés, a küszködés és a viszály magvait vetjük el, akkor ezeknek a terméséből lesz az aratásunk is. Tudnunk kell: tudatalattink olyan, mint a termő-

föld. Amilyen magot lelkünk kertjébe elvetünk, olyan gyümölcs kel majd ki belőle. Bibliai értelemben véve olyankor vetünk gondolatokat, amikor teljes szívünkkel hiszünk bennük. S amit mélyen a szívünkben hiszünk és vallunk, az jelenik meg a felszínen is.

Volt egy barátom, egy hölgy, akit súlyos betegsége ágyhoz kötött. Egyszer, amikor Londonban meglátogattam a kórházban, ezt kérdezte tőlem: – Miért épp velem történt ez? Mivel érdemeltem ki ezt a betegséget? Miért haragszik rám Isten? Miért büntet engem? – A hölgy barátai elmondták nekem, menynyire jólelkű és mélyen hívő ember, hogy a hit oszlopa és így tovább.

Való igaz, a hölgy sok szempontból kiváló ember volt, csakhogy hitt abban, hogy a betegsége valóságos és gyógyíthatatlan. Úgy hitte, a szíve mindentől függetlenül, a saját belső törvényei szerint működik, gondolatai semmilyen hatással nincsenek rá. Így hitte, s ezért természetesen a dolgok is ennek megfelelően alakultak. Azután a hölgy rájött, hogy tévhite áldozata, ráébredt, hogy a teste a lelkétől függ, és hogy ha megváltoztatja a gondolkodását, akkor megváltozik a teste is. Nem tulajdonított többé hatalmat a betegségnek, és így imádkozott: „A Végtelen Gyógyító Jelenlét árad szét bennem, a harmónia, az egészség, a béke, a teljesség és a tökéletesség. Isten Gyógyító Szeretete költözik minden sejtembe." Gyakran ismételgette ezt az imát, s hitének megváltoztatása csodálatos gyógyulást hozott. A hölgy éveken át a szívinfarktustól való rettegésben élt, nem tudván, hogy amitől a legjobban félünk, az bekövetkezik.

Az élet törvénye a hit törvénye. Mindenféle baj a Természet riasztójelzése, amely arra figyelmeztet, hogy tévesen gondolkodunk, és csak úgy szabadulhatunk meg a bajtól, hogy megváltoztatjuk gondolkodásunkat. Quimby szerint az ember a hit kifejeződése, és amit hiszünk, az jelenik meg bennünk, általunk. Az ok-okozat törvénye állandóan érvényesül, semmi sem történik az emberrel anélkül, hogy lelkileg bele ne egyezne, részt ne venne benne. Nem is kell konkrétan gondolnunk egy balesetre ahhoz, hogy bekövetkezzen.

A híres francia pszichiáter, dr. Paul Tournier leír egy esetet, amikor egy ember, aki fűrésszel elvágta a kezét, azt állította, az egész azért történt, mert a fa, amit fűrészelt, nagyon nyirkos volt. Dr. Tournier tudta, hogy lelki és érzelmi okok húzódnak meg a férfi kezén esett mély vágás hátterében. Beszélgetésük során rájött, hogy a férfit rendkívül idegesítette a főnöke, és hogy komoly harag és keserűség élt a lelkében korábbi munkaadója iránt, aki elbocsátotta. Dr. Tournier elmagyarázta a férfinak, hogy ha bosszús és ideges, akkor a mozdulatai koordinálatlanokká, kapkodókká válnak, s ezért történt a baleset.

Lukács evangéliumának tizenharmadik fejezetében ez áll:

Jövének pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondának a Galileabeliek felől, kiknek vérét Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette. És felelvén Jézus monda nékik: Gondoljátok-é, hogy ezek a Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? Nem, mondom néktek; sőt inkább, ha meg nem tértek, hasonlóképen elvesztek. Vagy az a tizennyolcz, a kire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden más *Jeruzsálemben lakó embernél? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek.* (1–5)

Jézus határozottan tagadja, hogy azok, akikkel effajta bajok megesnek, bűnösebbek másoknál, és hozzáteszi: *ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen vesztek.* A balszerencse, balesetek, a mindenféle tragédiák lelki és érzelmi zűrzavarra utalnak, azok objektív megjelenései. A megtérés azt jelenti, hogy új módon gondolkodunk, Isten felé fordulunk, gondolatainkba és a lelkünkbe a Végtelen Élet, az Isteni Szeretet, az Igazság és a Szépség képeit költöztetjük. Így válhatunk az Isteni lényeg közvetítőivé.

Naponta néhányszor csendesítsük le a lelkünket, és mondjuk el magunkban lassan és szeretettel: „Isten áramlik át rajtam harmónia, egészség, béke, boldogság, egészség és tökéletesség formájában. Isten

jár és beszél bennem. Isten áldása mindenütt velem van, bárhová megyek, Isten Bölcsessége vezeti minden léptemet, s mindenben megmutatja a helyes utat. Minden utamon boldogság és béke kísér."

Ha ezekről az örök igazságokról elmélkedünk, az Isteni Rend beépül a tudatalattinkba, és mivel amit beépítünk, az ki is fejeződik, észre fogjuk venni, hogy egy Mindennél Hatalmasabb Jelenlét szüntelenül figyel bennünket. Mennybéli Atyánk az, aki teljesíti kérésünket, ha hozzá fordulunk.

Mindannyian a kollektív tudatban, az élet nagy lelki tengerében élünk. A kollektív tudat hisz a betegségekben, a balesetekben, a halálban, a balszerencsében és mindenféle tragédiában, és ha nem térünk meg, azaz ha nem gondolkodunk önállóan, akkor a kollektív tudat gondolkodik helyettünk. A tudatunkat befolyásoló kollektív tudat gondolatai annyira telíthetik a lelkünket, hogy az balesetet, hirtelen betegséget vagy valamilyen szerencsétlenséget idézhet elő. Az emberek nagy része nem gondolkodik, csak azt *hiszi,* hogy gondolkodik. Valójában akkor gondolkodunk, amikor eldöntjük, mi a hamis és mi igaz. Gondolkodni annyit jelent, mint választani. Megvan bennünk a képesség, hogy igent vagy nemet mondjunk a dolgokra. Mondjunk *igent* az Igazságra, és utasítsunk el mindent, ami nem Isten vagy az Igazság szerint való. Ha a lelkünkben nem lenne meg a választás képessége, akkor nem lennénk önálló személyiségek. Megvan bennünk a képesség arra,

hogy valamit elfogadjunk vagy elutasítsunk. ...*a mik csak tisztességesek, a mik csak igazságosak, a mik csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dícséret, ezekről gondolkodjatok.* (Filippieknek 4:8)

Akkor gondolkodunk, ha tudjuk, hogy van egy Végtelen Értelem, amely reagál a gondolatainkra, és függetlenül attól, mi a probléma. Miközben egy Isteni megoldáson és a pozitív végkifejleten gondolkodunk, fel fogjuk fedezni magunkban a kérdéseinkre választ adó, tökéletes megoldást sugalló, helyes útra rávezető szubjektív bölcsességet.

Néhány hónappal ezelőtt eljött hozzám egy asszony, aki azt állította, hogy évek óta nem gyógyuló fekélye van. Az orvosok mindenféle kezelésnek alávetették, még röntgenbesugárzással is próbálkoztak. Az asszony maga is imádkozott, és mások is imádkoztak a gyógyulásáért, de semmi eredmény. Azt mondta nekem: – Ez Isten keze. Bűnös vagyok, és ezért büntet." Elmondta, hogy elment egy emberhez, aki hipnotizálta, olvasott a múltjában, és volt olyan arcátlan és pimasz, hogy azt mondta neki, mindezt a karma idézi elő, amiért előző életében megsebzett másokat, igazságtalanul büntette őket. Azt mondta az asszonynak, hogy mostanra beérettek előző életének gyümölcsei, azaz most szenved meg mindenért. – Ön is azt gondolja, hogy ezért nem tudok meggyógyulni? – kérdezte tőlem fájdalmasan.

Ez az egész tökéletesen értelmetlen és abszurd.

A fenti magyarázat csak súlyosbította az asszony baját és fájdalmait, és sem gyógyulást, sem megnyugvást nem hozott. Elmagyaráztam neki egy réges-régi igazságot: csak egyetlen Hatalom van, ez pedig nem más, mint Isten. Mindannyiunkat a mindenkiben ott élő Teremtő Értelem teremtett. Ez a Hatalom azzá válik számunkra, aminek Hisszük. Ha valaki azt gondolja, hogy Isten bünteti őt, akkor *az ő hite szerint lesz neki. Ahogyan az ember szívében gondolkozik, olyan ő.* Ez azt jelenti, hogy az ember gondolatai és érzései alakítják a sorsát. Az ember az, amit egész nap gondol, és ha valaki nem gondolkodik konstruktívan, bölcsen és józanul, akkor valaki más, esetleg a kollektív tudat gondolkodik helyette, s esetleg az egész életét felfordítja.

Ha hiszünk abban, hogy Isten a Végtelen Jóság, a Határtalan Szerelem, az Abszolút Harmónia és a Végtelen Bölcsesség, akkor az Isten-Jelenlét ennek megfelelően reagál a kölcsönösség elve alapján, és észrevesszük majd, hogy Isten számtalan módon megáld bennünket. Az életben működő erők alapvetően nem gonoszak, de rosszra is használhatjuk őket. Az atomenergia önmagában nem gonosz erő. Hasznos vagy ártalmassága attól függ, mire használjuk. Az elektromos árammal lehet gyilkolni, de porszívózni is. Vízzel csillapíthatjuk egy gyermek szomját, de bele is fojthatjuk. A szél, amely sziklához vágja a hajót, biztonságba is juttathatja. Az, hogy a világban működő erőket mire használják, az ember

gondolataitól függ. Az ember elméje határozza meg, hogyan használja a világban létező tárgyakat és erőket. A jó és a rossz az ember lelkének képességei, indulatai, az Egyetlen Hatalomhoz képest, amely egész, tiszta és tökéletes. A Teremtő Erő az emberben lakozik. A rajtunk kívül eső világegyetemben nincs erő, ha csak nem tulajdonítunk erőt külső dolgoknak. A fent említett nő igazolást, alibit keresett a szenvedésére. Önmagán kívülre tekintett ahelyett, hogy rájött volna: az okot mindig a saját tudatalattijában kell keresnie.

Megkérdeztem, milyen a viszonya a férfiakkal. Bevallotta, hogy öt évvel korábban titkos szerelmi kapcsolata volt egy férfival, és ezért tele volt bűntudattal és lelkiismeret-furdalással. Ez a feloldatlan lelkifurdalás okozta a testében a fekélyt. Az asszony ráébredt, hogy nem Isten büntette őt, hanem ő büntette önmagát rossz gondolatokkal. A fekély tárgyiasult gondolat volt, amit képtelen volt nem gondolni. Az Élet vagy Isten soha nem büntet. Ha megégetjük az ujjunkat, az Élet sietve elmulasztja a hólyagot, új bőrt ad, és meggyógyítja a sebet. Ha romlott ételt eszünk, az élet visszaöklendezteti velünk, hogy egészségünk visszaálljon. A régiek azt mondták, az orvos kötözi be a sebet, de Isten az, aki meggyógyítja.

A fekély és az egyéb súlyos tünetek, amelyeket sem az orvosi kezelés, sem az imaterápia nem tudott meggyógyítani, egyetlen hét alatt elmúltak. Nincs

nagyobb és romboló hatásúbb szenvedés, mint a rossz lelkiismeret. Ez a nő öt évig büntette magát romboló gondolataival, de amikor felhagyott az önmarcangolással, és elkezdte átélni, hogy a Végtelen Gyógyító Jelenlét egész lényét betölti, és hogy összes sejtjébe beköltözik Isten, a fekély eltűnt. Ha az ember ötven évig rosszra használta az elektromos áramot vagy valamilyen vegyszert, majd pedig hirtelen elkezdi helyesen használni, akkor is biztosan nem mondja, hogy az elektromos áram elve megharagudott rá, amiért rosszul használta. Hasonlóképpen, bármilyen hosszan használjuk lelkünket negatív és romboló módon, abban a pillanatban, hogy elkezdjük helyesen használni, megmutatkozik a megfelelő hatás. *Ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok!* (Ésaiás 43:18)

Néhány hónappal ezelőtt eljött hozzám egy férfi, aki fokozatosan veszítette el a látását. Betegségét vitaminhiányra és örökletes tényezőkre vezette vissza, és elmondta, hogy a nagyapja nyolcvanéves korában megvakult. A férfi furcsa szekta tagja volt, és a szekta vezetője – miután elolvasta a férfi horoszkópját – azt mondta neki, a csillagok kedvezőtlen konstellációban vannak, ezért romlik a látása. A pszichoszomatikus jelenségekkel foglalkozók ma már jól tudják, hogy minden betegségben komoly szerepet játszanak a lelki tényezők. A rövidlátást is okozhatja lelki baj. Ha ezt a szembetegséget a lelki és érzelmi tényezők felől közelítjük meg, rábukkanhatunk a

lelki kiváltó okra, azaz arra, miért választja tudatalattink azt a megoldást, hogy mindent kizár az észlelésből, kivéve a hozzánk fizikailag közel eső dolgokat.

Dr. Flanders Dunbar szerint bizonyos érzelmi reakciók előidézhetik, hogy a szemmozgató izmok szabálytalan mozgása eltorzítja a szemgolyó eredeti formáját. Amikor a fent említett emberrel elbeszélgettem, kiderült, hogy képtelen elviselni a családdal együtt lakó anyósa látványát. A férfi tele volt elfojtott dühvel, és lelke – mivel nem tudta tovább elviselni a hatalmas nyomást – a szemgolyóját választotta bűnbakul. Ez a magyarázat gyógyító hatásúnak bizonyult. A férfi meglepetten hallotta, hogy a tartósan jelen lévő negatív érzelmek ott vicsorognak a tudatalattiban, és – lévén negatívak – negatív módon fejeződnek ki. A negatív gondolatokat – „Nem bírom a látványát! Nem akarom többé látni! – tudatalattija kérésként értelmezte és teljesítette.

A férfi elintézte, hogy az anyósa máshová költözzön, és imádkozott érte, Isten kegyeire bízta, és a Mennyek összes áldását kérte rá. A látása szinte azonnal javulni kezdett, és két héten belül tökéletes lett. Érezte, hogy megbocsátott az anyósának, mivel a lelkében találkozni tudott vele, anélkül, hogy bármi rosszat érzett volna. Látásának romlását a férfi korábban külső okokra vezette vissza ahelyett, hogy a saját lelkében kereste volna az okot.

A kötőhártya-gyulladást okozhatja A-vitaminhiány, de kiválthatja a beteg tudatlansága, közönye és nemtörődömség is. Az ok ilyenkor a butaság vagy hanyagság, melyek közül az utóbbi egy lelkiállapot, vagy egyszerűen tudáshiány. Az A-vitamin mindenütt jelen van, és nekünk elég intelligenseknek kell lennünk, hogy használjuk is.

A lélek törvényét nem lehet megkerülni vagy kijátszani. Amit hiszünk, az fog történni velünk. A hit nem mint a lélekben lakozó gondolat. Semmilyen külső erő vagy gonosz nem próbál megbabonázni vagy ártani nekünk. Az emberek mindig a légkört, az időjárást, a rontást, a gonosz lényeket, a baktériumokat, a vírusokat vagy az étrendjüket okolják a betegségekért. Az ember valójában a különös gondolatokkal és a tévhitekkel szennyezi a levegőt. Ha valaki azt hiszi, hogy ha ventilátor közelében tartózkodik, akkor megfázik vagy reumás lesz a nyaka, akkor ez a hiedelme uralkodóvá válik, parancsolni kezd neki, és érezni is fogja, hogy megfázott. Ezért mondja a Biblia: *Legyen néktek a ti hitetek szerint.* (Máté 9:29) A ventilátornak nincs hatalma ahhoz, hogy bárkinek a nyakát reumássá tegye. Hitünket kétféleképpen használhatjuk. Hihetünk abban, hogy egy láthatatlan vírustól influenzásak leszünk, vagy hihetünk abban, hogy a bennünk lakozó Láthatatlan Lélek mint harmónia, egészség és béke árad szét bennünk.

Ébredjünk rá, hogy Isten nem lehet beteg, és hogy a bennünk lakozó Lélek maga Isten. Ami Istenre igaz, az ránk is az. Higgyünk ebben, és akkor

elkerül a betegség, hiszen *legyen néktek a ti hitetek szerint* (az egészségben és boldogságban). Emerson azt mondta: „Az ember idegennek, rajta kívülállónak hiszi a sorsát. Csakhogy a lélekben benne van az, ami történni fog vele. Ami történik, az nem más, mint a lélekben lakozó gondolat megvalósulása, és amiért imádkozunk, az mindig megadatik. Úgy illik ránk, akár a bőrünk." (Emerson *Sors* című esszéjéből)

A bibliai Gonosz a tudatlanság és a balhit. Ha az angol *live* (élni) szót visszafelé olvassuk, az *evil* szót kapjuk, ami gonoszt jelent. A gonosz az Élet-Elv megfordítása. Isten egységes egészként mozog, s próbálja rajtunk keresztül mint szépség, szeretet, boldogság, béke és Isteni Rend kifejeződni. A lelkünkben élő téves vagy rossz gondolat neve ellenség, ördög, Sátán stb. Az ördögök, amelyek az embert ördöggé teszik, a viszály, a harc, a gyűlölet, a bosszú, a kegyetlenség, az önvád és más negatív gondolatok. Ha az ember nem hisz Isten jóságában és a Szeretet Istenében, ez a balhit lehet az ő ördöge, fájdalmainak, szenvedéseinek, balszerencséjének forrása.

Egyszer egy asszony megírta nekem, hogy amikor a lánya New York egyik utcáján nézte, ahogy néhány férfi verekszik, egy golyó eltalálta, és le kellett vágni két ujját. – Miért? – kérdezte az asszony. – Ez volt Isten akarata? Büntetés a bűneiért? – A válasz az asszony mindkét kérdésére nemleges. Isten nem ítél

el és nem büntet, a jó és a rossz az ember lelkében lakozik. Primitív ember módjára gondolkodunk, ha azt hisszük, hogy Isten büntet vagy a gonosz csábít bennünket. Lelkünk állapota mindig kivetül a világba. A körülöttünk lévő férfiak, a nők és a gyermekek szüntelenül visszatükrözik lelkiállapotunkat. A dolgok oka mindig a lelkiállapotunkban keresendő.

Nem tudjuk, milyen gondolatok lakoztak a megsebesült lány lelkében. Ha gyűlölet, utálat, kegyetlenség és önvád, akkor lehet, hogy ő maga hívta magára a bajt. Tudnunk kell, hogy a legtöbb ember nem fegyelmezi, nem kontrollálja gondolatait és a lelkében élő képeket, azaz nem tereli őket Isteni csatornák felé. A konstruktív, harmonikus, a Végtelen Lény nézőpontjából való gondolkodás hiánya azt jelenti, hogy a lélek nyitva áll az irracionális tömeglélek előtt, amely tele van félelemmel, gyűlölettel, féltékenységgel és mindenféle negatív elemmel.

Ha az ember helytelenül, rossz irányban gondolkodik, az legalább olyan rossz, mintha negatívan vagy destruktívan gondolkodna. Emlékszem egy ír farmerre, aki egy álló héten át minden nap egy kerítés mögül leste, mikor bukkan fel a földesúr, mert le akarta lőni. Egy nap, amikor befelé mászott a kerítés mögé, megbotlott, a puska elsült, és a farmer meghalt. Amikor hallottam, nem értettem a történetet, és akárcsak a többiek, én is balesetnek véltem a dolgot. Csakhogy balesetek nincsenek. Amögött a bizonyos autó, vonat, bicikli és puska mögött vala-

milyen lélek, hangulat, érzés van. Ez a farmer már régóta a gyilkosságot hordta a szívében, s a tudatalattijától meg is kapta.

Semmilyen manifesztáció nem származhat mástól, csak Éntőlem az Atyától. Az atya a lelkiállapotunk, belső teremtő erőnk, és semmilyen dolog nem érhet bennünket, amihez nincs lelki affinitásunk. Két ellentétes dolog mindig taszítja egymást. Ha Istennel járunk, hisszük, hogy Isten vezeti a lépteinket, és hogy szüntelenül a Harmónia Törvénye irányítja cselekedeteinket, akkor kizárt, hogy felüljünk a vonatra, amelyik ki fog siklani, hiszen a harmónia és a diszharmónia nem létezhet egyszerre egy helyen. A fent említett anya utóiratként ezt írta a levelében: „A lányom semmilyen imától nem kaphatja vissza az ujját." Érthetetlen, hogy az emberek miért állítják annyira határozottan és kategorikusan, hogy az a valaki nem növeszthet magának új lábat vagy ujjat.

Hadd idézzek Elsie Salmon *Isten még ma meggyógyít* című könyvéből: „Mildred hároméves volt, amikor elhozták hozzám. Születése óta hiányzott a bal keze. Karja jóval csukló fölött mutatóujjnyi átmérőjűre vékonyodott, és véget is ért. Egy hónap sem telt bele, és deformált karjának vége kétszeres vastagságúra nőtt. A fejlődés láttán a kislány apja azt mondta: »Minden megtörténhet.« A következő hónapban valami hüvelykujjszerű dolog fejlődött ki a kislány karja végén, legalábbis akkor azt hittük, hüvelykujj lesz. Csakhogy eltelt újabb három hónap, és

kiderült, hogy nem hüvelykujjról van szó – egész tenyér, teljes kézfej fejlődött ki, úgy hajtott ki szemünk láttára, akár egy virág."

Elsie Salmon azzal fejezi be a történetet, hogy elmondja, mindazok, akik korábban szkeptikusak voltak, mostanra tényként kezelik az esetet. Lehet, hogy az orrszarvúakról kellene példát vennünk: ha levágják a szarvát, még a gyökerét is, akkor is új szarva nő. Ha egy ráknak levágják a lábát, újra kinő, ha egy ember elhinné, hogy újra kinő az ujja, a lába vagy bármilyen szerve, hite valóra válna.

Hagyjunk fel azzal, hogy másokat hibáztatunk a bennünket ért bajokért! Keressük magunkban mindennek az okát! Higgyünk Istenben, Isten jóságában, Isten szeretetében és az Isteni Útmutatásban, és akkor minden utunkon boldogság és béke kíséri majd a lépteinket! Az ember önnön hitének valóra válása.

A hit csodálatos hatalma

Jelen esszé célja, hogy bemutassa a hatalom és a szabadság spirituális igazságát. *Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.* (Példabeszédek 3:6). *Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem.* (Zsoltárok 121:1)

A fenti zsoltár arra tanít, hogy ismerjük fel a bennünk lakozó Végtelen Értelmet, és az igazgatja majd minden utunkat. Problémáinkra akkor kapunk megoldást, ha hittel és bizalommal fordulunk a bennünk lakozó Isteni Princípiumhoz.

Shakespeare ezt írja: „Kétségeink miatt veszítjük el a jót, mit nyerhetnénk, mert nem merünk beléugorni." A félelem visszatart bennünket. A *félelem* az Istenbe és a Jóba vetett hit hiánya.

Egy férfi egyszer elmondta nekem, hogy egy nagy vegyipari vállalat kétszáz fős értékesítési osztályán dolgozik. Amikor a marketing igazgató meghalt, a cég elnökhelyettese felajánlotta neki, hogy lépjen a helyére, ám a férfi nem fogadta el. Később rájött, hogy ennek egyetlen oka volt: a félelem. Nem merte vállalni a felelősséget. Ez az ember nem hitt ma-

gában és a benne lakozó Belső Erőben. Bizonytalankodott, s a csodálatos lehetőség elúszott.

A férfi tanácsért fordult hozzám, és hamarosan kiderült, hogy alábecsüli önmagát, ami lelki méregként hatott. Ráébresztettem erre, ő pedig felhagyott az önváddal, és kezdte felfedezni, hogy vannak más lehetőségek is. Elmagyaráztam neki, hogy a hit egyfajta gondolkodásmód, pozitív lelki attitűd, bizalom abban, hogy amiért imádkozunk, az megadatik. Ettől kezdve a férfi bátran így imádkozott: „Isten mutatja az utat, és elvezet a nekem megfelelő helyre." A férfi kitűnő új beosztást kapott, és azóta is szüntelenül a benne lakozó Istent dicsőíti.

Hiszünk például abban, hogy a nap holnap is felkel. Hiszünk abban, hogy a mag, amelyet elvetettünk, kihajt. A villanyszerelő hisz abban, hogy az elektromosság számításai szerint reagál, ha megfelelően használja. Ha a tudósnak van egy ötlete a számítógéppel kapcsolatban, nekilát, hogy a hit által megvalósítsa láthatatlan ötletét.

A lehetőség mindig ott kopogtat az ajtónkon. Az egészség, a harmónia, a béke és a jólét iránti vágy most is ott kopogtat. Vajon ha felajánlják, hogy előléptetnek, úgy cselekszünk, mint Péter, aki vízen járt? *És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen. De látva a nagy szelet megrémüle; és a mikor kezd vala merülni, kiálta, mondván: Uram, tarts meg engem!* (Máté 14:29–30)

Amellett, hogy történelmi tény, Péter és Jézus drá-

mai jelenete a lelkünkben is lejátszódik, *Péter* a hitet, kitartást és elszántságot jelenti, *Jézus* a vágyat, amely – ha felismerjük – megmentőnk lesz. Jézus idea, vágy, terv, cél, látomás vagy valamilyen új vállalkozás formájában jön, érkezik a lelkünkbe. Álmaink, terveink, céljaink megvalósítása nekünk és másoknak egyaránt nagy elégedettséget és belső örömöt hozna: ez a mi Jézusunk. Most pedig szólítsuk Pétert, aki az Isteni Hatalomba vetett hit, hogy váltsa valóra mindezt. Tekintsük Pétert és Jézust úgy, mint az igazság bennünk lakozó hatalmának megtestesítőit!

Gyakran, amikor valami újjal próbálkozunk, például elfogadunk egy állást, kétség költözik a lelkünkbe. Ez Péter, aki a viharos szélre tekint és süllyedni kezd. Ez a tévedésbe, a hibákba, a hiányba és a korlátokba vetett kollektív hatása tükröződik ilyenkor a lelkünkben.

Ezt a negatív gondolatot haladéktalanul el kell pusztítanunk, fel kell égetnünk, meg kell semmisítenünk. Nem szabad eltűrnünk, hogy egy boszorkány éljen bennünk. Más szóval: azonnal gondoskodnunk kell róla, hogy a sikerről, a békéről és a jólétről szóló pozitív gondolatok kiszorítsák lelkünkből a negatív érzéseket. Szeretetünket és érzelmeinket pedig szenteljük a pozitív eszméknek! Ha a hitnek ez az érzése tartóssá válik, sikeresek leszünk.

A kétségek és a félelem a betegség és a kudarcok béklyójában tartják az embert. Ezeknek a téves kép-

zeteknek a hatására elkezdünk habozni, bizonytalankodni, mellébeszélni és tanácstalankodni ahelyett, hogy előrelépnénk. Ezt a negatív hozzáállást úgy változtathatjuk meg, ha jobban hiszünk, biztosabbak vagyunk a bennünk lakozó mély spirituális erőnkben. Legyünk olyanok, mint Péter, aki sikerrel járt, mert haladt előre, tudta, hogy sikerülni fog.

Egy tábornok, aki felelős a katonáiért, nem engedheti meg magának, hogy a harcmezőn tanácstalankodjon és habozzon. Döntenie kell. Máskülönben elkerülhetetlenül vereséget szenved. A mindennapi életben a döntésképtelenség és az állandó lelki kétségek ideg-összeroppanáshoz és lelki zavarokhoz vezetnek. Ha úgy érezzük, kétfelé húz a lelkünk, az a kétség és a félelem jele.

A jó a vágy képében jelenik meg. Ha betegek vagyunk, egészségesek szeretnénk lenni. Ha szegények vagyunk, vagyonra vágyunk. Ha félelmeink vannak, hitet és bizonyosságot szeretnénk. Jézus vágy formájában jelenik meg, ebben az alakban rója lelkünk utcáit.

Van a lelkünknek egy része, amelyik azt mondja: „Nem, ez lehetetlen. Túl késő. Képtelenség." Ez az a pont, amikor fel kell tekintetünk a hegyre, ahonnan a segítség érkezik, azaz fel kell emelnünk a tekintetünket, és minden figyelmünkkel a jóra kell koncentrálnunk. Ne feledjük, hogy a hit által minden lehetséges: *...a te hited megtartott téged.* (Máté 9:22). *Legyen néktek a ti hitetek szerint.* (Máté 9:29) Be

kell látnunk a tényt, hogy vágyaink, ideáink, álmaink valóságosak, annak ellenére, hogy láthatatlanok. Ha tudjuk, hogy egy idea valóságos, azaz tudati-lelki tény, akkor ez hitet ad, és képessé tesz arra, hogy a zűrzavar, viszály és félelem vizein járva elvezessen bennünket a szívünk legmélyére, ahol hit és meggyőződés lakozik. Péter ezt mondta: *Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.* (Máté 14:28)

Az ideák uraink és parancsolóink. Ők uralkodnak felettünk. A bennünk élő legerősebb idea az urunk, aki megteremti a neki megfelelő érzelmet. Az érzelmek arra késztetnek bennünket, hogy kifejezzük őket. Ha a lelkünkben a siker a legerősebb idea, akkor az is megteremti a neki megfelelő érzelmeket. Ez az érzés rávezet a helyes cselekedetre, s így mindenben sikeresek leszünk, amit a hit és bizalom jegyében megpróbálunk. Jelenlegi vágyunk vagy ideánk lelkünk ura. *Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.* (Máté 14:28) Plántáljuk el magunkban a vágyat, csókolgassuk, dédelgessük, szeressük: hagyjuk, hogy rabul ejtse a lelkünket! Érezzük át realitását!

Eléggé emelkedett, ösztönző és csodálatos a vágyunk ahhoz, hogy továbbvezessen bennünket utunkon? Ötletünk valódi, akárcsak valaha a rádió ideája feltalálójában, az autó ideája Ford lelkében vagy egy ház ideája az építészében. Nem holmi képzelgés vagy álmodozás.

Péter bennünk van. *Péter* a hit, az állhatatosság, a ragaszkodás valamihez, és a hűséges hit a Mindenható Hatalomban, amely válaszol az ember gondolataira és hitére. Ez a bennünk élő Alaktalan Tudatosság képes a hit és meggyőződés alakját ölteni. Valóban mindenki számára mindent jelenthet. Ha erőre van szükségünk, az erő alakját ölti, ha útmutatás kell, útmutatás lesz, s ha kell, étel vagy egészség.

Mindenki hisz valamiben. Mi magunk miben hiszünk? Higgyünk minden jó dologban, reménykedjünk boldogan a legjobbakban, szívünk mélyén higgyünk abban, hogy a Végtelen Értelem megmutatja a kiutat nehéz helyzeteinkből! Szilárdan hiszünk abban, hogy Isten Hatalma megoldja problémáinkat és meggyógyít bennünket. Ez a hit Istenben képessé tesz arra, hogy biztos léptekkel járjunk a félelem, a kétségek, az aggodalom és a mindenféle képzelt veszélyek vizei felett. Tudjuk már, hogy a tévedés és a félelem hatalom nélküli tévhitek. Tudjuk, hogy ezek a negatív állapotok hazugok és alaptalanok. Pál azt mondja: *A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.* (Zsidókhoz 11:1)

Ha lefelé nézünk, sarat látunk, de ha felfelé tekintünk – csillagokat. Hasonlóképpen, amikor azt mondjuk: „Nincs kiút. Semmi esélyem.", akkor olyanok vagyunk, mint Péter, amikor a zűrzavar, a félelem és az emberi vélemények forgószelébe tekint. Csakhogy amikor eszébe jut, hol van az ereje,

felemeli a fejét és Jézusra tekint, azaz a megoldásra, a kivezető útra, a pozitív végkifejletre szegezi tekintetét, és mit sem törődik többé az emberi elme szelével és a tömegszellem hullámaival.

A hit embere bízik a benne élő Láthatatlan Hatalomban. Tudja, hogy ez a Valóság Birodalma. Tudja, hogy ebben a Belső Birodalomban ideálja valóságos, és hogy a hite vagy érzései hatására az alaktalan vagy láthatatlan dolgok körülmény, esemény vagy élmény formáját öltik. Ezért képes a hit embere a vízen járni, s hittel és értelemmel haladni az ígéret földje felé – dédelgetett célja felé. A hit mindannak az igazként való elfogadása, amit eszünk és intellektusunk tagad.

Minden nagy tudós, misztikus, művész, költő és feltaláló meg van áldva a benne lakozó Végtelen Hatalomban való hűséges hittel és bizalommal.

A hit – bizalom. Bíztunk anyánkban, amikor a karjában tartott, a szemébe néztünk, és láttuk benne a szeretetet. Istenben való hitünk és bizodalmunk a mi saját *Péter*ünk, s ennek a hitnek és bizalomnak még nagyobbnak kell lennie, mint amit anyánk iránt éreztünk.

Miközben ezt olvassuk, tereljük vágyunkat vagy kívánságunkat a bennünk élő szubjektív lélek felé, ismerjük fel, hogy ott lakozik a válasz és a beteljesüléshez vezető tudás és tapasztalat, s hogy útjai mindig kifürkészhetetlenek. Ha elengedettek vagyunk és békések, tudni fogjuk, hogy sikerült lelkünk mé-

lyére hatolnunk. Megmutatkoznak majd a jelek. A béke hulláma a jel. A belső meggyőződés jele. Most már minden zűrzavar, káosz és tévhit vize felett járunk, mivel azt, amit igaznak éreztünk, rövidesen nagyon konkrét értelemben tapasztalni fogjuk.

Troward szerint, ha valami igaz, akkor az valamilyen módon igaz. Tekintsünk a hitnek a saját életünkben megnyilvánuló mágikus és csodatévő hatalmára! Figyeljük meg a csodát, ami akkor történik, amikor megiszunk egy pohár tejet! A tejet a bennünk lakozó Fő Vegyész szövetté, izommá, csonttá, hajjá, vértestekké változtatja. Önmagunkban, belül keressük a megváltónkat. Igazi megváltónk a szívünkben élő vágy felismerése. Elegyítsük mindezt, és szent szövetséget kapunk, a boldogság jegyesei leszünk egy misztikus házasságban. Minden idea és vágy legyőzhetetlen, ha a szeretet hatja át. Így működik a hit. Elegyítsük Pétert (a hitet) és Jézust (a vágyat), és meglátjuk: csoda történik.

Imádkozzunk egy pakli kártyával!

Senki sem ismeri pontosan napjaink rejtélyes és izgalmas játékkártyáinak eredetét. Egy ősi legenda szerint egyszer, sok ezer évvel ezelőtt, Kína összes bölcsei összegyűltek, hogy a legfőbb bölcs vezetésével megvitassák, mi a teendő, ugyanis ellenséges csapatok törtek be az országba, és szörnyű kegyetlenséggel garázdálkodtak, fosztogattak mindenütt. A kérdés voltaképpen ez volt: „Hogyan rejthetjük el az ősi bölcsességeket úgy, hogy a betolakodók ne találjanak rájuk és ne rabolhassák el őket?"

Sok javaslat elhangzott. Voltak, akik azt mondták, az ősi tekercseket és szimbólumokat ássák el a Himalájában. Mások szerint tibeti kolostorokban kellett volna őket elrejteni. Megint mások azt javasolták, hogy az Isteni Bölcsességek India szent templomaiban lennének a legnagyobb biztonságban.

A legfőbb bölcs egész végig csendben hallgatta a tanácskozókat, sőt el is aludt és hangosan horkolt – a többi bölcs nagy megdöbbenésére. A legfőbb bölcs azonban hamarosan felébredt, és így szólt: – Tao [Isten] megsúgta nekem, mi a megoldás: Idehívatjuk

Kína legjobb festőit – olyan férfiakat, akiknek Isteni képzelőerő adatott [Isten műhelye], és megmondjuk nekik, mi a célunk. Be fogjuk őket avatni az Igazság misztériumaiba. A festők pedig képeken fogják ábrázolni a nagy igazságokat, amelyeket örökre meg kell őrizni a még meg nem született generációk számára. Ha a festők végeztek a nagy Igazságok, Hatalmak, Minőségek és Isten Tulajdonságok megjelenítésével egy sor képes kártyán, elhíreszteljük a világban, hogy új játékot találtunk ki. Az emberek az egész világon szerencsejátékként használják majd a kártyákat anélkül, hogy tudnák: a szent tanításokat őrzik mindörökre. – Ez hát a mi kártyajátékunk története.

Sok tudós úgy véli, hogy a kártya Egyiptomból ered, ahonnan a cigányok angol neve is (Egyiptom angolul *Egypt*, a cigány pedig *gypsy*). A cigányok nomád törzs, akik szerte a földön vándorolnak, és kártyából jósolnak stb. Akár Kínából ered a kártya, akár Indiából vagy Egyiptomból, a lényeg az, hogy a lapok mély és alapvető pszichológiai és spirituális igazságokat jelképeznek. A tudósok abban egyetértenek, hogy az általunk használt kártyák, illetve az azokon található összetett szimbólumok az ősi Tarot kártyából származnak. A Tarotról azt tartják, hogy a lapokon látható ábrákat zsidó misztikusok rajzolták, s azt szimbolizálják, hogyan működnek Isten Törvényei az univerzumban és az emberben. A Tarot pakli lapjain pálcák, kelyhek, kardok

és pentagramok szerepelnek. A hetvennyolc kártyából huszonkettő úgynevezett adu, azaz ütőkártya. Minden kártyához tartozik egy héber betű, amelynek saját jelentése van.

A Biblia mélyebb jelentését úgy lehet megérteni, ha ismerjük a héber ábécét, és jártasak vagyunk a szimbolika tudományában. A régiek azt tartották, hogy ha a világ összes Bibliája megsemmisülne, az Örök Igazságokat és az Élet Törvényeit újra össze lehetne gyűjteni a Tarot kártya képei és szimbolikája segítségével. Ebből a kártyából erednek az általunk használt kártyák is. A kártyákat évszázadokon át jóslásra használták, ami nem felel meg eredeti céljuknak, hiszen az nem volt más, mint hogy mély és alapvető misztikus igazságokat közvetítsenek az emberek számára. Az emberek réges-régen jósolnak mindenféle eszközök segítségével. Mózes elűzte a béljósokat és a madárjósokat, és azokat is, akik mindenféle hangokban hittek. Ha a gonosz próféciáira hallgatunk, akkor megtagadjuk az Eredendő Okot – Istent –, a bennünk élő Lelket.

El kell ismernünk a bennünk élő Isten-Jelenlét hatalmát, engedelmeskednünk kell neki, és igaz prófétává kell válnunk, azaz csak jót jövendölhetünk. Hangulatunk, belső érzéseink és az Isteni Jelenlétbe és az Ő Örök Jóságába vetett hitünk a világunkban is megjelenik. Hangulataink és hitünk a mi prófétáink. Amit belül igaznak érzünk, azt tapasztaljuk kívül is. Ha Istenből indulunk ki, és ráébredünk, hogy Ő a

lelkünk legfőbb ura, akkor abból csak egyetlen dolog fakadhat: a *jó*, hiszen Isten és a Jó szinonimák. A kezdet és a vég mindig ugyanaz. Induljunk ki Istenből, mint a Legfőbb Hatalomból és Határtalan Szeretetből, és mindig bizonyosak leszünk a jövőben. A jövő mindig a jelenből nő ki. Más szóval a jövő a láthatóvá lett gondolat. Tökéletesen biztosak lehetünk a jövőben, ha most mindjárt, azaz még ma igaz, kedves, nemes és Isten szerint való dolgokat plántálunk Isten Kertjébe – saját lelkünkbe.

Sorsunkat mi magunk formáljuk, alakítjuk, irányítjuk. A jövő már benne van a lelkünkben, s imával, meditációval és misztikus látomások segítségével megváltoztathatjuk. Agymosással és hipnózissal mások elhitethetik velünk komor jóslataikat a balszerencséről és a veszteségekről, de nem szabad elfelejtenünk, hogy mi magunk saját magunk engedtük meg, hogy gondolataink negatív irányba mozogjanak, és a valóságban is megteremtsék azt, amitől féltünk. *Mert a mitől remegve remegtem, az jöve reám, és a mitől rettegtem, az esék rajtam.* (Jób 3:25)

Ha a lelkünkben riválist teremtünk Istennek, ezzel mi magunk idézzük elő a bajt és nehézségeket. Istenbe és az Ő Szeretetébe vetett hitünk a mi jó szerencsénk, és mostantól egyfolytában hinnünk kell abban, hogy a legjobb fog történni. Ami Istenre igaz, az rólunk is igaz. Ez csodálatos!

A napjainkban használt kártyapakli leírása

A manapság használt kártyapakli ötvenkét kártyából és két pluszlapból áll, amit Jokernek hívnak. A kártyacsomag lepecsételt tokban van. Ahhoz, hogy játszhassunk, először is fel kell törnünk a pecsétet. Ez az embert szimbolizálja, hiszen minden ember egy pecséttel lezárt könyv. Az ember ad otthont Istennek – ő az Élő Isten sátra, mert az Isten sátra az emberben van. Az emberben van az Isteni Jelenlét. A Végtelen Lény teljes Értelme, minden Bölcsessége és hatalma az ember mélyében lakozik, s arra vár, hogy az ember feltámassza. Az embernek fel kell törnie a pecsétet, és meg kell ismernie a belsejébe zárt ragyogást. Ha valaki megismeri tudatos és tudat alatti lelki működéseinek a hatalmát és az akció és reakció törvényét, akkor feltörte a pecsétet, és kezdi felfedezni, hogy a gondolatok dolgok, és hogy amit érez, vonz és hisz, azt tapasztalja is. Ha újra meg újra elgondolunk egy bizonyos dolgot, akkor az lenyomatot hagy lelkünk tudat alatti részében, és attól fogva tudat alatti erőként irányítja cselekedeteinket.

Az ember a feltáruló Lélek. Ha nem úgy gondolunk magunkra, mint testtel, névvel, nemzetiséggel, otthonnal és környezettel meghatározott valamire, akkor mik is vagyunk tulajdonképpen? Szabaduljunk meg most mindjárt a testünktől, és akkor

azt mondjuk majd: „Lélek vagyok és Tudat." Amikor a pecsétet feltörjük, azaz lelkünket megfosztjuk köntösétől, akkor megtaláljuk magunkban Isten Birodalmát.

A Joker nem tartozik semmilyen színhez, és ezért általában feleslegesnek tartják, de játék közben természetesen nagy értéket képvisel. Isten a Joker. Az ember általában elutasítja, mert az átlagember szerint Isten rajta kívül létezik – valamiféle antropomorf lényként, aki az égben lakik, büntető és boszszúálló. Vagy a tudatlanságra, félelemre és babonára alapozott Istenképe van. Az átlagember elutasítja a Jokert, azaz a benne lakozó Istent. Nem fogadja el, hogy saját tudata önnön világának Istene, és hogy gondolatai és érzései által önmaga teremti, alakítja a jövőjét.

A Joker, azaz az ember belsejében élő Rejtett Erő segítségével minden megnagyobbítható. Kezdjük el használni a bennünk élő Isteni Hatalmat, és növeljük meg egészségünket, békénket, boldogságunkat és örömünket: ez a Joker jelentése. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy semmibe vegyük a bennünk élő Spirituális Erőt. Ha nem imádkozunk, nem meditálunk, nem egyesülünk Istennel, és nem engedjük magunkba az Ő Igazságait, akkor alámerülünk a világ negatív atmoszférájába, vagyis a félelembe, a háborúba, a háborúról, az ember emberrel szembeni kegyetlenségéről szóló rémhírekbe, az üzleti gondokba, az újságcímekbe stb. Ha lelki táplálékaink továbbra is a mindenféle rossz dolgok, betegségek, gondok és bajok maradnak, akkor ezek a gondolatok eljutnak bennünk egy pontig, amitől kezdve valóban megjelennek életünkben a betegségek és mindenféle bajok.

Nem kifizetődő az Igazság Kövét elutasítani. „A Kő, amely nem kellett az építőknek, a ház sarokoszlopának éke lett." Helyezzük vissza Istent lelkünk trónusára, kérjük, hogy vezessen bennünket, mutassa az irányt, és töltődjünk fel újra az Igazság és a Szépség gondolataival!

Ötvenkét kártya van a pakliban, s ha összeadjuk őket, a 7-es számot kapjuk. Ötvenkét hét van az évben, amely egy teljes kör a Nap körül. A körforgás a lelkünkben is lejátszódik. Amikor megfogan bennünk egy idea, a lelkünkben tápláljuk, és feloldódunk valóságosságában, az idea a tudatos énünkből átkerül a tudatalattinkba. Ekkor a kör bezárul, ugyanis a tudatalattinkba beépítettük gondolatunkat, ideánkat, tervünket vagy célunkat. Ami pedig a tudatalattiba beépül, az ki is fejeződik, s ezzel a kör bezárul. Amikor valamit beépítettünk a tudatalattiba, azt „a hatodik napnak" szokták nevezni arra utalván, hogy a lelki és érzelmi cselekedet lezárult. Ezután a pihenés következik, vagyis „a hetedik nap," az Istenben való megpihenés napja.

Mindig eltelik valamennyi idő a tudatalattiba beépülés és az ima külső megvalósulása között. Ezt az időt Sabbathnak, Sábesznek hívják, a belső bizonyosság idejének, amely a meghallgattatott ima feletti örvendezést követi. A Sábesz Napját részletesebben értelmezem *A belső béke* című könyvemben.

A kártyapakli négy színből áll: Treff, Kőr, Pikk és Káró. A színek az ember spirituális, lelki, érzelmi és fizikai természetét jelképezik. A négy szín egyszersmind Jehova nevének négy betűjét a Yod-He-Vau-He betűket is szimbolizálja. „Yod" azt jelenti, Én Vagyok vagy Isten, a belső Lélek. „He" a vágy vagy lelki kép. „Vau" annyit tesz, szög vagy érzés, és a szó végi „He" a lelkünkben igaznak látott és érzett dolgok külső megnyilvánulása. Egyszerű, mindennapi nyelven ez annyit jelent, hogy legyen bármilyen az az idea, fogalom, lelki kép, amit a lelkünkben hordozunk, ha érezzük és elismerjük, akkor tapasztalni fogjuk az eredményt, akár negatív, akár pozitív.

A kártya négy színe abban is eligazít, hogyan kell imádkozni, hiszen az ima a módja annak, hogy minden tapasztalatot, állapotot és eseményt az életünkbe költöztessünk. Minden dolog így jelenik meg a világunkban is. Minden dolog, amit tapasztalunk, így jön létre.

Minden színben tizenhárom kártya van

Minden színben három kártyán van kép – a Királyon, a Dámán és a Bubin –, tíz kártyán pedig számozott – az Ásztól (vagyis egytől) a tízesig. A Király, a Dáma és a Bubi jelképezi a Szent Családot – az Atyát, az Anyát és a Gyermeket – ami a világ minden nagy vallásában jelen van szimbolikus formában. Egyszerű, mindennapi nyelven az idea vagy gondolat az atya, az érzés az anya, s a kettő egyesüléséből származik a lelki gyermek, amely lehet a lélek, a test, a pénztárca állapotának javulása vagy egy probléma megoldása. Mindig az egyszerű válasz és az egyszerű ima a legjobb.

A Király kártya egy másik olvasata, hogy mindannyian arra születtünk, hogy a lelkünk, a testünk és a körülményeink Királyai legyünk. A megvilágosodott és tudatos lélek a Király, ez parancsol és ad irányítást a Dámának, tudat alatti vagy szubjektív, érző természetünknek. A Bubi pedig még meg nem valósult, megtisztult vágyunkat, ideánkat vagy tervünket jelképezi. Ennélfogva kell hogy legyen valamilyen összehangolt egység a tudatos és a tudat alatti lélek, valamint vágyaink között, és ha összhangban vannak, akkor vágyunk valóra válik, és semmi sem lehetetlen számunkra.

Tíz számozott kártya van. Néhány szóban vázolom a tízes szám jelentését: az 1 a férfit, a 0 pedig

a nőt jelképezi. A kettő egyesülése a kreatív aktus, lelkileg, spirituális és testi értelemben egyaránt. A tíz számozott kártya a tudatos és a tudat alatti lélek harmonikus együttműködését jelenti életünk négy szintjén: a spirituális, a lelki, az érzelmi és az anyagi szinten. A tíz erényei megszámlálhatatlanok. A 10-es szám Isten végtelenségét jelképezi, hiszen az 1-hez tetszésünk szerint akárhány nullát hozzáírhatunk.

A pakli képes lapjai

Ezek a lapok kettősek, ami kettős természetünkre utal: egyszerre élünk egy lelki, spirituális világban és egy objektív, háromdimenziósban. Amikor elegünk van a külvilágból, visszavonulhatunk lelkünk birodalmába, imádkozhatunk, és azonosulhatunk ideálunkkal úgy, hogy dédelgetjük, tápláljuk, s ha ezt gyakran tesszük, akkor el is érjük. Ekkor a külső és a belső egyesül, és mi elérkezünk a béke állapotába. Azáltal, hogy a belsőt megváltoztatjuk, a külső is megváltozik. A külső mindig a belső kifejeződése. „Amilyen a belső, olyan a külső." Ahogy a botnak is két vége van, ugyanúgy mindennek van egy belseje és egy külseje. Az Élet dualitásként működő Egység. Van éjszaka és nappal, apály és áradás, férfi és nő, meleg és hideg, béke és fájdalom, egészség és betegség, objektív és szubjektív, láthatatlan és látható, pozitív és negatív, anyag és szellem, jó és rossz. Az összes ellentétpár egyazon, az örök elvnek a kifejeződése, amely Önmagában örökké egy és tökéletes.

A fejdíszek és fejékek

A Királyoknak szakálla van, ami a Bölcsességet és Isten Hatalmát szimbolizálja. A fejükön lévő koronák az ember lelkében lakozó Szellem tekintélyét és uralmát jelképezik. A Káró Király felemelt keze az Istenhez – az Egyedüli Hatalomhoz – való hűséget jelenti, a mögötte látható balta pedig arra utal, hogy a tudatalatti törvényei mindig pontosak, matematikai jellegűek és igazságosak. ...a *mit vet az ember, azt aratándja is.* (Galatáknak 6:7) A balta egyben a törvény negatív reakciójára is utal abban az esetben, ha megsértenénk a harmónia és az Isteni rend törvényét. Ha gonoszra gondolunk, abból gonosz dolog fog következni, ha jóra, abból jó dolog – ez a törvény. A Kőr Király a karddal a kezében az Igazság Kardjának jelképe. *Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.* (Máté 10:34)

Az igazság azért költözik a lelkünkbe, hogy elválassza a hulladékot Isten Igazságaitól. Az Igazság választ el bennünket a régi kollektív tévhitektől úgy,

hogy belső vitát provokál, ezzel megold minden nézeteltérést, és békét költöztet a szívünkbe. A Kőr Király az Örök Igazságokkal töltötte meg a szívét (tudatalattiját). A három kardnak, amelyeket a Treff Király, a Pikk Király és a Kőr Király tart a kezében, hüvelye van, ami arra utal, hogy az Igazság fáklyáját életünk minden szférájában magasra kell tartanunk – a lelkiben, az érzelmiben és a testiben egyaránt.

A Treff a gondolatokat és az ideákat jelképezi, a Kőr az érzéseket és érzelmi természetünket, a Pikk a mélységes meggyőződést, amellyel ideákat ültetünk a tudatalattinkba, a Káró pedig a világ jelképe, belső gondolataink, érzelmeink, hitünk tárgyiasulásáé. Más szóval: egy csomag kártya számos módon mondja el imáink történetét.

Ha a négy Dámára pillantunk, látjuk, hogy virágot tartanak a kezükben: a tisztaság, a szeretet, a szépség, a rend, a szimmetria és az arányosság szimbólumát. A szív Isten szeretetének és Szépségének kelyhe, aminek eszünkbe kell juttatnia, hogy a szívünket meg kell töltenünk Isten Szeretetével, és akkor a földön – a mi világunkban – is megjelennek a szépség, a béke, az öröm és a boldogság virágai.

A Pikk Dáma (a tudatalattinkban élő uralkodó érzés) fáklyát tart a kezében. Ez az a fáklya, amelyik minden embernek világít, aki a világra jön. Emlékeztet arra, hogy Isten Végtelen Értelme lakozik tudatalattink mélyén, és ez a Fény segít áthatolnunk a

sötétségen. Amikor értelmünk bebizonyítja, hogy valami lehetetlen, akkor egy belső Fény segítségével mégis észrevesszük a megoldást, amit az Isteni Bölcsesség hoz el számunkra, amikor Istenbe vetett hitünket magasra tartjuk. Legyen ez a fáklya egy gyertya, amely örökké megvilágítja a fejünket.

A Pikk Bubi egy homokórát tart a kezében, jelezvén, hogy a háromdimenziós világon belül időben és térben haladunk előre, és hogy minden idea, ami a tudatalattinkba kerül, a maga módján és a maga idejében jelenik majd meg a világban, mert a tudatalatti útjai kifürkészhetetlenek. A tudatalatti útjai nem a mi útjaink: nem tudjuk, melyik órában és melyik napon történik majd meg – mindez a tudatalatti titka. A toll, amit a Kőr Bubi tart a kezében és a balta a feje mögött a Törvényről és a Szóról mesél nekünk a szimbólumok nyelvén. A toll a gondolatunk vagy ideánk, s a törvény a végrehajtójuk. Győződjünk meg róla, hogy tervünk mindenki javát szolgálja, és senkinek nem árt! Ha nem tudjuk eldönteni, gondoljunk Istenre és az Ő válaszára. Csak Ő ismeri a választ – ez megmentőnk, „a toll súlya".

A kártyafigurák által viselt köpönyegek és díszruhák gyönyörűek, elegánsak és színesek – a napszínkép hét színét jelképezik. A fehér Isten tisztasága, teljessége és tökéletessége. A fehéret minden színek anyjának szokták nevezni. A kártyák színei a bennünk lakozó szeplőtlen és tökéletes Jelenlétről mesélnek nekünk. A vörös a megtisztult vágyat és az Is-

teni eredetet szimbolizálja. A skarlátszín a lelkesedés és az Istennel való átitatódás jele. A bíbor a királyi hatalomra utal, a lelkünkben uralkodó Isteni Bölcsességre. A zöld azt jelzi, hogy Isten bővelkedik gyümölcsöző ideákban és gondolatokban. A kék lelkünk tudat alatti régióját vagy az Isteni Törvényt jelképezi. A sárga a Végtelen Lény Hatalmát, Erejét és Dicsőségét szimbolizálja.

Az egyes színek kártyáinak száma

Minden színben tizenhárom kártya van, hogy tizenkét erőnkre, tizenkét képességünkre emlékeztessenek bennünket. A tizenhármas szám bennünket és tizenkét erőnket együtt szimbolizál. Mindannyiunk kötelessége, hogy kifejlesszük és eddzük ezeket az erőket, hogy Istenhez hasonlatos emberek jelenhessenek meg a földön, akik megnyitják a süketek fülét, felnyitják a vakok szemét, és mindent úgy tesznek, ahogyan az Isten fiához illik.

A pakliban negyven számozott kártya van. Noé negyven napig volt a bárkában, Jézus negyven napig böjtölt – mindkét történet a böjtöt szimbolizálja, amellyel megtisztulhatunk a kollektív gondolatok és a tévhitek formájában belénk került mérgektől. De a jóban való lelki feloldódás szimbólumai is, amelyet keresünk. Azt az időt, ami ahhoz szükséges, hogy elszakadjunk problémáinktól és meggyőződés szülessen a lelkünkben, negyven napnak nevezik. Azt is mondják, hogy ennyi idő szükséges, hogy a tudatossági ciklus teljesen bezáruljon. Böjttel szabaduljunk meg a szegénység gondolataitól, és lakomázzunk az Isteni Bőségből, azaz utasítsuk el a látszólagos dolgokat és mások ítéletszerű véleményeit, és fordítsuk figyelmünket Isten gazdagsága felé. Hamarosan – ez jelenthet egy órát, egy hetet vagy egy hónapot – megváltozik a tudatunk. Előbb-utóbb sikerül tudatalattinkban elültetni a gazdagság ideáját. Negyven napig böjtöltünk, s Isten gazdagságát saját világunkban is megtapasztaljuk majd.

A rúd, amit a Treff Bubi és a Káró Bubi a kezében tart, a mérőpálcát jelképezik. Az *ember* jelentése lélek vagy az, aki megmér. Meg kell mérnünk és el kell sajátítanunk lelkünkben a Végtelen Jóságot és Isten Szeretetét, hiszen az Istenről alkotott fogalmunk az önmagunkról alkotott fogalmunk is egyben. Ideáinkat meg kell mérnünk, s a mérés az anyai princípium. Legyünk ideánk anyja, szeressük, és adjunk neki életet! Akkor meglesz a spirituális mérték, amivel mindent megmérhetünk.

Bárcsak megérinthetném a Treff Bubin lelógó levelet! A Treff a lélekben lakozó ideák, tervek és célok jelképe: a sémáké, ábráké, lenyomatoké. Ha jobban megnézzük, észrevesszük, hogy a Treff Bubi meghajol. Ez az alázatot, Isten dicsőségének tiszteletét kifejező gesztus. Attitűdünk legyen ez: *Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én,*

hogy te mindenkor meghallgatsz engem... (János 11:41–42)

Abban általában mindenki egyetért, hogy a kártyák számértéke, matematikai mennyiségei, színei és szimbolikája igen szoros kapcsolatban van a Nagy Piramissal. A régi misztikusok, akik sok ezer évvel ezelőtt megtervezték a kártyalapokat, mindent tudtak a föld tengely körüli forgásáról, és képesek voltak arra, hogy a mennyeket és a földet megmérjék. Mindez megjelenik a kártyákon és a Nagy Piramison. Az olyan emberek, mint Jób, intuitív módon ráéreztek a szívünkbe és lelkünk legmélyére írott törvényekre. *Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat! Ki határozta meg mértékeit, ugyan tudod-é; avagy ki húzta el felette a mérő zsinórt? Mire bocsátották le oszlopait, avagy ki vetette fel szegletkövét...?* (Jób 38:4–6)

Hogyan győzzük le a félelmet?

Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek?

(Zsoltárok 27:1)

Bizony elrejt engem az ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem.

(Zsoltárok 27:5)

Ki a mi urunk és parancsolónk ebben a pillanatban? Urunk a lelkünkben uralkodó attitűd, a meggyőződés, az önmagunkról, az emberekről és a dolgokról szóló elképzelés. Urunk lehet igazi tirannus. Ha például most éppen harag van a lelkünkben, akkor az az urunk, teljhatalmú parancsolónk, és az irányítja minden cselekedetünket. Ha pénzt akarunk befektetni, házat vagy más ingatlant szeretnénk venni, akkor ezzel az attitűddel a lelkünkben helytelenül

fogunk cselekedni, és nem leszünk képesek a célnak megfelelően tárgyalni, ugyanis uralkodó hangulatunk negatív. Emlékezzünk a törvényre: „Ami belül van, az van kívül is." Az igazi jótól való félelmünk szokott negatív cselekedetekre sarkallni. A félelem az Istenbe vetett hit és bizalom hiánya, ami egyenlő az Ő mindenhatóságának tagadásával.

Az Úr az én világosságom és üdvösségem. Az Úr itt az Úristent jelenti, vagyis Isten, azaz a jó törvényét. Ahhoz, hogy a jó törvénye érvényesülni kezdjen – és ezáltal egyszer és mindenkorra száműzze a félelmet –, töltsük meg lelkünket a hatalom, a bátorság és a hit gondolataival. Ezek a gondolatok magukkal hozzák majd a megfelelő hangulatot és érzést, amely elűzi sikerünk és egészségünk legfőbb ellenségét.

A félelmet – ezt a magunk kreálta ellenséget – teljesen el kell pusztítanunk ahhoz, hogy az Úristen világossága áthasson bennünket. Félelmünk felhő, amely eltakarja tőlünk Isten napsugarát. Az emberek a félelmükből régen is megteremtették a maguk személyes ellenségét, ma ezt teszik, és a jövőben is ezt fogják tenni.

Az élethez való lelki viszonyunk határozza meg, hogy mit tapasztalunk a világban. Ha balszerencsére számítunk, megkapjuk. Aki ismeri Isten, azaz a jó törvényét, aki lelkében az igazság felé fordul, az csak jót remél. A világ nem kegyetlen, de lehet, hogy annak tűnik, mert nem hisszük el, nem hirdetjük Isten Jelenlétét. Az emberek annyira félnek a kritikától, hogy legszebb gondolataik többsége soha nem látja meg a napvilágot. Annak a számára, aki hisz abban, hogy Isten az egyedüli Jelenlét és az egyetlen hatalom, nem létezik a múlt. Tudja, hogy ha hisz a múlt hatalmában, akkor nem hisz Istenben. Isten az Örök Jelen. Istennél nincs jövő vagy múlt.

Ez az Evangélium – a jó hír. Nem létezik olyan dolog, hogy a múlt karmája. Csak az embernek a múlt karmájába vetett balga hite létezik. „Itt van a megváltás napja!" Elközelgett a Mennyek Országa. Eljött jólétünk, egészségünk és sikereink ideje. Érezzük át valóságosságát! Borzongjunk bele! Váljon végre meggyőződésünkké, hogy azzá lettünk, amik lenni akartunk.

Egyetlen fajta bűntudat létezik, a bűntudat tudata. *...ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.* (Ésaiás 1:18) Ez a jó hír. Csak egyetlen pillanat számít – a jelen. Csak a *most*ban élhetünk, a *most*ot tapasztaljuk, a *most*ban tervezünk, és a *most*ban gondolkodunk. Akármit tervezünk vagy akármitől félünk, most tervezzük. Ha ráébredünk, hogy mindenfajta hiány és a korlátozottság oka a helytelen gondolkodás és a negatív érzések, akkor megtudtuk az igazságot, amely felszabadít bennünket, és elhordhatjuk a hegyeket.

A bennszülött törzsek és az ősember félt a természettől. A modern ember embertársaitól fél. A régi

idők kísérteteit mára nagyrészt sikerült elűznünk. Megfékeztük a járványokat, és hamarosan az elemeket is befolyásolni tudjuk majd. Az embert elkábítja a modern propaganda. Vannak, akik félnek élni és félnek beszélni. Az anyák féltik gyermekeiket. Mindez annak a babonás hitnek a számlájára írható, amely azt vallja, hogy van olyan erő, amely Istennel vetekedhet.

Egyetlen gonosz létezik, s az az élet törvényeinek nem ismeréséből származik. Ha hozzáérünk egy burkolatlan vezetékhez, akkor megráz az áram. Ha azonban a vezeték megfelelően szigetelt, nem kapunk áramütést. Mindenki elismeri, hogy az elektromosság nem gonosz dolog, sőt számtalan szempontból áldás. Segítségével zenét hallgathatunk, mozdonyt hajthatunk, tojást süthetünk, porszívózhatunk és világíthatunk. A gonosz vagy a félelem valójában Isten Mindenütt jelenvalóságának és a jónak a rossz felhasználása vagy téves értelmezése. Ahol félelem van, ott nem lehet szeretet, mert a tévedés nem fér meg a dolgok megértésével.

A gazdagok félnek attól, hogy elveszítik vagyonukat. A szegények félnek, hogy nem sikerül meggazdagodniuk. Az egyetlen gazdagságot és az egyedüli biztonságot a bennünk lévő tudatosságban találjuk meg. Ha tudatosan viszonyulunk gazdagságunkhoz, akkor semmi sem állíthat meg bennünket a gyarapodásban és dolgaink előrevitelében. A dolgok, amiktől az emberek félnek, nem valóságosak. Csak és kizárólag az Egy a valóságos. Az Egy a törvény, és az Egy az Igazság.

A régen élt dzsungelbeli javasemberek rengeteg babonájukat továbbadták másoknak. Ebből fakad, hogy ma számtalan szekta és kultusz félelmet ültet az emberek lelkébe. Nézzünk szembe a tényekkel! A legtöbb félelem oka az, hogy az ember fél társaitól. Sok ember másokkal együtt imádkozik vasárnap, és embertársai ellen hétfőn.

A probléma megoldása a megértés. A félelem a tudatlanságból fakad. Ahhoz, hogy harmóniát sugározzunk, arra harmonikus gondolatok kell hogy eltöltsék a lelkünket. Ha a siker, hit és boldogság lelkiállapotába kerülünk, akkor életünk minden szintjén ez fog kivetülni. Ha tudjuk, hogy mindenfajta diszharmónia és betegség oka a helytelen gondolkodás, akkor megtudtuk az Igazságot, amely felszabadít bennünket.

Tanuljuk meg elképzelni a dolgot, amire vágyunk, s azután érezzük át a kívánt állapot valóságát! Ez a legkönnyebb és leggyorsabb módszer, amely a kívánt eredményhez vezet. Vannak, akik úgy érnek el eredményt, hogy meggyőzik magukat az Igazságról – arról, hogy Isten az egyedüli Jelenlét és az egyetlen Hatalom. Ez az egyik legcsodálatosabb dolog, amit tudhatunk.

Függetlenül attól, hogy mi a félelmünk tárgya, senki nem kezelhet vagy gyógyíthat meg bennünket, csak mi magunk. Meg kell győznünk magunkat ar-

ról, hogy az Élet, a Szeretet és az Igazság fejeződik ki általunk. Ne féljünk senkitől és semmitől! Sugározzunk bátorságot, hitet és erőt! Így minden akadályt félresöpörhetünk utunkból, és a hegyeket betolhatjuk a tengerbe.

Egyek vagyunk a Végtelen Hatalommal. Ha azt mondjuk, gyengék vagy ingatagok vagyunk, hazugságot állítunk Istenről. A félelem elfordítja tőlünk Isten és a jó szeretetét ugyanúgy, ahogy a szegénység tudata az egészségben, az anyagi jólétben, az üzletben és a szerelemben is szegénységet vonz. Az embernek fel kell hagynia azzal, hogy a félelmet prédikálja embertársainak! A teljes Igazságot hirdetve egyesülnie kell embertársaival.

Az Igazság pedig az, hogy nincs semmilyen pokol, se ördög, se purgatórium, se pokol tornáca, se elkárhozás. Sőt nem létezik a múlt karmája sem, amitől meg kellene szabadulnunk. És a jövőben sem létezik a gonosz. Isten az Örökös Jelen! Ez az egész Biblia legdramatikusabb és legfontosabb tétele: „Itt van a megváltás napja." Ebben a pillanatban nem kell mást tennünk, mint hogy Istenhez fordulunk, és kérjük, hogy azzá váljunk, amik lenni szeretnénk, majd elfogadjuk, elhisszük és örvendezve tovább haladunk utunkon. *...ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.* (Ésaiás 1:18) Bocsássunk meg még hetvenhétszer is. *Ma velem leszel a paradicsomban.* (Lukács 23:43)

Ne plántáljunk félelmet a fiatalok lelkébe! Tanítsuk őket az igazi tényekre! Ne prédikáljunk vallási toleranciát, csak ha mi magunk is aszerint élünk! Az Igazságot kell tanítanunk. Nem szabad eltorzítanunk az igazságot csak azért, hogy egy tételünk tarthatóvá váljék, vagy mert attól félünk, hogy az emberek elhagynak bennünket, és nem térnek visszsza. Ez a fajta félelem spirituális stagnáláshoz és frusztrációhoz vezet. A Mennyek Birodalmára kell szegeznünk a szemünket, nem pedig a földre. Meg kell tanítanunk az embert az Igazságra, s az Igazság felszabadítja. Az igazság pedig így szól: Az ember a hit kifejeződése!

Ahol az Istenbe vetett hit uralkodik, ott nincs félelem. Ha az ember tudata egységes, nem tud betörni a félelem. Ha a jóság tudata tölti be az ember lelkét, nem hatolhat be a félelem. A vallás a cselekvő jó szándék vagy az Aranyszabály alkalmazása. Láttuk tehát, hogy az ember félelme nem több, mint gyengeség, s kizárólag a tudatlanságból fakad.

Bizony elrejt engem az ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem. (Zsoltárok 27:5) A sátor egy kanapé vagy takaró. Ez azt jelenti, hogy a takaró az Istentől kapott ruha lesz (a jó érzete). Elmélkedjünk Istenről! Kérdezzük meg magunktól: „Mit jelent nekem Isten?" Ébredjünk rá, hogy Isten, vagyis az Én Vagyok, a bennünk lakozó Élet, saját tudatunk, amely mindenható.

Ha például valaki börtönben van, automatikusan a

szabadságra vágyik. Isten és a jó szinonimák. Az illető a benne lakozó Végtelen Hatalomról és Bölcsességről kezd elmélkedni, és tudja, hogy Annak hatalmában áll, hogy kiszabadítsa, olyan módon, amit ő, a rab nem ismer. Elképzeli tehát állapota ellenkezőjét, azaz a szabadságot. Jóllehet rács mögött van, meditáció közben azt képzeli, hogy otthon van, a szerettei körében. Hallja a jól ismert hangokat, és érzi az arcán gyermekei csókját, amikor belép. Ez *a sátorba rejtés*. Azáltal, hogy érzi az otthonlét örömét, a rab valóságossá teszi a lelkében érzett dolgokat. Öt-tíz perc alatt elég magasra emelkedhetünk a tudatosságban ahhoz, hogy személyes meggyőződés alakuljon ki bennünk. Ezt jelenti az a mondat, hogy *...eltakar engem sátrának rejtekében*. A törvény így szól: Ami beépül, az ki is fejeződik. Következésképpen, a börtön ajtaja nyitva áll, a rab kiszabadulhat olyan módokon, amikről nem tud. *Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útai!* (Rómaiaknak 11:33)

A Szentírásban ez áll: *Ne félj te kicsi nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.* (Lukács 12:32) Jézus ezzel azt mondja nekünk, hogy az ország bennünk van. A Mennyeknek, illetve a harmóniának ez a Birodalma mindannyiunkban benne él. A Végtelen Bölcsesség, az Isteni Értelem és a Végtelen Hatalom minden ember számára elérhető, mert Isten mindenkiben benne van, és Ő az emberek Élete. Bárki meggyőződhet róla, hogy elkö-

zelgett a Mennyeknek Országa. Éppen itt van, és éppen most. Jézus látta, és benne élt. Színvakok vagyunk, ezért nem látjuk. A vakság oka a tudatlanság és a félelem. Évszázados tévhitek, babonák, hiedelmek és dogmák vakítanak el bennünket. Az igazságot olyannyira elfedik a hazug dogmák, hogy ily módon mi magunk teremtettünk egy hamis Istent és egy mennyországot. Számunkra Isten az, aminek hisszük. Az ember egy rettenetes lényt teremtett az egekben. Azt képzeli, hogy Isten szeszélyes, bosszúálló, vagy hogy egy kifürkészhetetlen lény, aki háborúval, pestissel és effélékkel sújtja a földet. Istenről alkotott hamis képünk alapján mi magunk teremtjük meg saját poklunkat és mennyországunkat. Bárki be tudja bizonyítani, hogy elközelgett a mennyek országa.

Hadd meséljem el egy kislány történetét bizonyságul! A kislány apjával élt, aki minden este részegen ment haza, és néha brutálisan bántalmazta. A kislány folytonos félelemben élt. Ő vezette a háztartást, ő gondoskodott az apjáról. A frusztráció miatt a kislány arca csupa pattanás volt.

Nem az emberekkel élünk együtt, hanem a róluk szóló elképzelésünkkel. Miután erre az igazságra rádöbbent, a kislány meditáció közben lehunyt szemmel a benne lakozó Isteni Hatalomra gondolt. Attól fogva többé nem öltöztette apját a részegség köntösébe, azaz nem tulajdonította neki az iszákosság bűnét. Ehelyett egy szerető, kedves, tökéletesen kiegyensúlyozott apát látott. Az igazságosság köntö-

sébe öltöztette, s amit gondolt, az lett apjának „palástja és koronája". Ez azt jelenti, hogy olyannak látta apját, amilyennek lennie kellett volna. Az, hogy az apja ivott, arra utalt, hogy menekülni próbál, szeretne megszabadulni valamiféle kisebbségi komplexustól vagy valamilyen személyes veszteségérzettől. Más szóval: önmaga elől menekült.

A lány mondta ki a szót, ami apját meggyógyította. Ellazította a testét, lehunyta a szemét, és azt kérdezte magától: – Milyen lenne, ha az apám szerető volna, kedves és szelíd? – Meditálni kezdett a megoldásról, amitől béke, öröm és bizalom töltötte el a lelkét. Ezzel az igazságosság köntösébe öltöztette apját. S amit az apjáról gondolt, az lett apjának „palástja és koronája".

Amikor ítéletet mondunk, egyben döntünk is. Az ítéletünk végleges, és mi vagyunk a bíró, aki kimondja. *...amit hallok, ítélek...* (János 5:30) A lány ítélete egy belső hang vagy érzés volt, aminek hatására apját mosolygósnak, boldognak, vidámnak látta. Elképzelte, ahogy az apja elmondja neki, mennyire csodálatosan érzi magát, és hogy megtalálta a békét, a kiegyensúlyozottságot és a nyugalmat. Azt is hallotta a lány, ahogy apja dicséri, hogy ő, a lánya milyen csodálatos. A lány elmondhatatlanul boldog volt, hogy az apja meggyógyult. „Hibátlan palástot viselt" – sehol egy lyuk, sehol egy folt. Ez azt jelenti, hogy a lány a szeretetről, a békéről és az ideállal való egységről meditált. Minden apja iránt érzett

kétsége és félelme eltűnt (az ítélet mint „köntös"). Az „ítélet mint korona" azt jelenti, hogy „szépséget adott hamu helyett", vagyis szépséget látott és érzett apjában.

Egy hét kezelés után apja teljesen meggyógyult, sőt, teljesen meg is változott. Attitűdje tökéletesen átalakult, és azóta apa és lánya teljes odaadásban, szeretetben élnek. A lány bebizonyította, hogy elközelgett a Mennyek Országa (a harmónia és béke), és már MOST itt van. Mitől félünk? *Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?* (Rómaiaknak 8:31) A dolog, amitől félünk, nem létezik.

Tegyük fel, hogy valaki állandóan attól fél, hogy a vállalkozása tönkremegy. Az üzlet valójában nem hanyatlik, tönkremenésnek semmi jele. Minden a szokott módon halad a maga útján, sőt, az is lehet, hogy a cég éppen felszálló ágban van. A hanyatlás nem létezik sehol, csak az illető képzeletében. Jób azt mondta: *Mert a mitől remegve remegtem, az jöve reám, és a mitől rettegtem, az esék rajtam.* (Jób 3:25) Jób valójában minden ember, aki csak a földön él. Ha tehát a sikeres üzletember tartósan a sikertelenség lelkiállapotában él, előbb-utóbb ez a hangulat személyes meggyőződéssé vagy benyomássá kristályosodik.

Az élet megváltoztathatatlan törvénye szerint bármilyen érzés, ami benyomásként rögzül a tudatalattiban, valamilyen módon ki is fejeződik. A tudatalatti – mivel nincs tekintettel a személyre, az emberre –

azt mondja: „John csődbe akar menni," és John számára beláthatatlan módon úgy intézi, hogy a csőd be is következzen. Mindenki beláthatja, hogy képzelete és érzései által John maga idézte elő a csődöt.

Ismertem egy hölgyet, aki egyszer olvasott egy légi szerencsétlenségről. Szeretett volna elrepülni Los Angelesbe, de rettegett, hogy a gép esetleg lezuhan. A negatív gondolatok nem árthatnak az embernek, kivéve, ha a félelem energiával tölti fel őket. Mielőtt az ilyen gondolatok személyessé válnak, érzelmi síkra kell terelődniük. A hölgy nem tudta, mit tesz, nem ismerte az élet törvényeit. Ez a fajta tudatlanság minden balesetünk és balszerencsénk oka. Számtalanszor elképzelte, hogy légi szerencsétlenség áldozata lesz, és ezt a gondolatot a félelem által érzelmi síkra terelte. A gondolat személyessé vált. Amikor két hónappal később útrakelt, megtörtént vele a baleset, amiről *tudta,* hogy meg fog történni.

Megvan a módja annak, hogy egy asszony legyőzze attól való félelmét, hogy a férje el fogja hagyni. A félelem negatív érzés, és az asszony kommunikálja is a férfi felé. Ha a férfi nem ismeri az élet törvényeit, akkor a nő meggyőződése valóságossá válik. Más szóval a férfi azt fogja tenni, amitől a nő fél, mivel ez a meggyőződés él róla a nőben. Az asszony lelkében élő félelmet fel kell váltania egy olyan képnek, ami szerint a férfi békét, egészséget és boldogságot sugároz. A reggeli és esti meditáció közben a nő a szeretet és a béke hangulatát sugározza a férfi

felé, s érzi, hogy a férje a legcsodálatosabb ember a világon. Érzi, hogy férje szerető, kedves és odaadó. A nő elképzeli, ahogy a férje dicséri, mennyire csodálatos, és hogy ő, a férj milyen boldog és kiegyensúlyozott. Az asszony félelemérzete a szeretet és béke érzetévé változott. Ez Isten lelke, amint az asszony érdekében cselekedni kezd. A meditáció során az asszonyban folytonossá válik ez az érzés. Most már tudja, hogy „Ő soha nem hibázik", és hogy *a teljes szeretet kiűzi a félelmet.* (1 János 4:18)

Mindennapi imáinkat és hangulatunkat át kell hatnia a boldog várakozásnak vagy a jó dolgokban való szüntelen reménykedésnek. Ez a mi legfontosabb imánk. Ha a legjobbat várjuk, a legjobb fog történni. Mindent meghatároz, hogy milyen a hangulatunk.

Napjaink metafizikusai azt tanítják, hogy Isten az emberben élő életelv. Ha tele vagyunk hittel és bizalommal, akkor Isten Lelke működik bennünk, ami Mindenható. *...nincs, a ki az ő kezét megfoghatná és ezt mondaná néki: Mit cselekedtél?* (Dániel 4:32) Isten az ember tudata. Nincs más Isten. A tudat a létezést, az életet és a tudatosságot jelenti.

Tudjuk, hogy létezünk! A tudat, hogy létezünk, maga az Isten. A tudatunkban Isten fogalma él. Mindenkinek fel kell tennie a kérdést: „Mi az, aminek a tudatában vagyok?" A válasz az Istenről vallott hitünk. Ez az, amit Istenről tudunk. Ha azt mondjuk. „Tudatában vagyok a hiánynak, félek, beteg vagyok.", mindez hazugság, minden igazság nélkül való. Ha az ember azt

mondja: „félek", akkor azt mondja, Isten fél, ami képtelenség. Ha valaki azt mondja: „szűkölködöm", akkor hazudik, tagadja az Isteni bőséget és kifogyhatatlanságot. Az ilyen ember tévedésben él, s ennek megfelelően sikertelen lesz. Hazugságban hisz, de nem tudja bebizonyítani, hogy hazugság. A valótlan állapot valóságosnak tűnik, amíg gondolatait, érzéseit afelé fordítja. Ha többé nem hisz benne, akkor megszabadul és meggyógyul!

Írjunk új nevet az Élet Könyvébe!

Az Élet Könyve a tudatalattink. Szüntelenül az Élet Könyvébe írunk, melynek alapját gondolkodásunk és képzeletünk működési habitusa, szokásai képezik. „Mi is a név?" – kérdezi Shakespeare. Nos, ha kimondom valakinek a nevét, akkor azzal utalok a nemére, a nemzetiségére, a hátterére, a neveltetésére, a képzettségére, anyagi helyzetére, társadalmi státusára és minden olyan dologra, ami az illetőre vonatkozik.

Shakespeare számos darabot írt. A *Rómeó és Júlia* például tudatos és tudat alatti énünk drámája. Amikor a tudatos és a tudat alatti énünk harmonikusan, békésen és boldogan együttműködik, abból boldogság, béke, egészség, bőség és biztonság származik. Ha a tudatos én és a tudatalatti ellentétbe vagy disszharmóniába kerül egymással, az bajt, szenvedést, fájdalmat, betegséget és kórt hoz életünkbe.

Ábrám elhagyta az Ur-Kaszdimot. Ur azt jelenti, boszorkányság, fekete mágia, csillagkultusz, bálványimádás és minden ezekhez hasonlatos dolog. Ábrám Ábrahámra változtatta a nevét, ami annyit je-

lent, a sokaság atyja, és az egy Istenre, az egyetlen Jelenlétre és Hatalomra utal.

Mindannyian az egyetlen Isten gyermekei vagyunk. Ez az élet egységét jelenti. Minden nő és férfi testvér – egy lélek, egy szellem, egy anyag. Éppen ezért, ha valaki mást bántunk, önmagunkat bántjuk, s ha valakit megáldunk, önmagunkat áldjuk meg.

Új nevet adhatunk magunknak, új értékelést, új lenyomatot készíthetünk magunkról. Alakítsunk ki új fogalmat, új elképzelést önmagunkról! Ha megtettük, vizsgáljuk meg, elég komoly, elég nemes, elég fajsúlyos-e, hogy megváltson bennünket, megváltoztassa szívünk legmélyét, lelkünket, egész lényünket! Manapság az emberek számtalan bálványt imádnak, csakúgy, mint annak idején Kaszdimban. Eluralkodtak a babonák. Rengetegen hódolnak hamis isteneknek, amikor ezt mondják: „A rossz időtől fáztam meg.", vagy „Ha megázik a lábam, tüdőgyulladást kapok." Van, aki a bacilusoktól fél, s ha valaki a közelében tüsszent, rettegni kezd, hogy elkap valamilyen vírust. Ha egy ilyen embernek feltesszük a kérdést: „Idén elkapta már ezt a betegséget?", a válasz az lesz: „Még nem." De azért már felkészült rá, mondhatni várja. Amit pedig várunk, azt mindig megkapjuk.

Van, aki kijelenti: „Nem ismerek semmilyen »fontos« embert, nem áll mögöttem senki, tehát nem is kaphatom meg az állást, amit szeretnék." Az ilyen emberek megtagadják a bennük élő Teremtő Hatalmat. Azt mondják ugyan, hogy létezik, mindenható és mindenekfelett álló, ám egyszersmind szüntelenül tagadják is. Ha mindenekfelett álló és mindenható, akkor nincs semmi, ami szembeszállhatna vagy akárcsak vetekedhetne Vele. Ezért az a helyes, ha azt mondjuk: „A Végtelen Lélek kitárja előttem az ajtót, megmutatja rejtett tehetségemet, és azt is, merre kell továbbmennem." És a Végtelen Lélek pontosan ezt is teszi majd.

Vannak képviselők, akik beszéd közben lekopogják valami fából készült anyagon, ha valami olyasmit mondanak, amit nem szeretnének elkiabálni – mintha a fának hatalma lenne. Hatalommal ruházunk fel másokat? A föld légkörét? Az időjárást? Egyetlen ilyen dolognak sincs hatalma. A hatalom, az erő bennünk van.

Saul neve Pál lett. Pál azt jelenti, „Kis Krisztus", és sok csoda Pál nevéhez fűződik. Pál a Damaszkusz felé vezető útján világosodott meg. Damaszkusz új vért vagy újjászületést jelent, azaz misztikus megvilágosodást, amikor a lelket vagy az elmét elárasztja Isten világossága, s az ember átalakul. Előfordul, hogy mindez egyetlen szempillantás alatt lejátszódik, mint például Szent Teréznél és sok más embernél.

Pál más ember lett. Nem volt többé gyilkos, aki másokat halálba küld. Megváltozott. Megvilágosodása lett Odafentről. Akár évente elmehetünk a megfelelő hivatalba és megváltoztathatjuk a nevünket,

de az valójában nem jelent semmit – minden jelentés nélküli cselekedet. A természetünket kell megváltoztatnunk, az alapállásunkat, a látásmódunkat, önmagunkról kialakított képünket. És akkor valóban megváltozik a nevünk és a természetünk.

Nemrégiben eljött hozzám egy férfi, aki cinikus volt és kellemetlen, s az irodájában mindig mogorván nézett a titkárnőjére és a többi beosztottjára. Ha valaki azt mondta neki: – Szép napunk van –, ő rendszerint azt felelte: – Mondja már meg, mitől lenne olyan szép? – Amikor reggelenként otthon lejött az emeletről reggelizni, mindig maga elé tartotta az újságot, nehogy a feleségére kelljen néznie. És mindig talált valami kifogásolnivalót a szalonnában és a tojásban. Egy szó mint száz, kellemetlen, gonosz alak volt.

Elment egy pszichológushoz, aki azt mondta neki: – Megmondom, mit kell tennie. Az egész természetét megváltoztathatja. Amikor reggel lemegy reggelizni, csókolja meg a feleségét, és mondja neki, hogy gyönyörűen néz ki, és hogy csodálatos a reggeli. A felesége el fog ájulni. – A férfi erre azt felelte: – Képmutató lennék, ha így tennék. – A pszichológus viszont biztatta: – Próbálja csak meg! Kezdje el! Törje meg a jeget a szívében! Amikor reggel bemegy az irodájába, dicsérje, mondja a titkárnőjének, hogy szép a haja vagy a szeme – valami dicsérnivaló biztosan van rajta. A többi beosztottjához pedig legyen kedves, udvarias és szeretetreméltó.

Egy hónap alatt, a folyamatos gyakorlás hatására, a pszichológus által javasolt dolgok beleivódtak a férfi tudatalattijába, és ettől teljesen megváltozott: kedves lett, szeretetreméltó, barátságos és filozofikus. Az emberek pedig azt kérdezték: – Vajon mi történt vele? – Mások azt mondták: – Biztosan szerelmes.

Nos, azt hiszem, ez utóbbi az igazság – az illető férfi szerelembe esett a Magasabb Énnel.

„Ő, ami eddig elvezetett engem, tovább is vezet majd az utamon, egészen a célig." Ez egy csodálatos igazság. Egyszer egy tanár írt nekem Alabamából, én pedig ezt az egyszerű igazságot írtam vissza neki. Azt írta, a háza háromnegyed részben elkészült, csakhogy elfogyott a pénze, mihez kezdjen most? „Ő, ami eddig elvezetett engem, tovább is vezet majd az utamon, egészen a célig."

A tanár azt felelte: – Ez így nem helyes. Azt kellett volna írnia: „Ő, aki eddig elvezetett engem, tovább is vezet majd utamon, egészen a célig." Erre én azt mondtam: – Nem, szó szerint értettem." Valóban nem volt nyelvbotlás. Szándékos volt, ugyanis az Elvről, a személytelen Jelenlétről, a semmilyen személyt nem ismerő egyetemes Jelenlétről és Hatalomról írtam, amely mindenki számára elérhető. A bérgyilkos, a koldus, a tolvaj, a szent ember, az ateista és az agnosztikus egyaránt részesülhet belőle. Bárki használhatja.

Isten nem személy, ezért igazából nem helyes azt

mondani, hogy „Mi atyánk, ki vagy a mennyekben..." Ehelyett azt kellene mondanunk: „Mi atyánk, mi vagy a mennyekben...", ami a személytelen Jelenlétet és Hatalmat, a Végtelen Életet és a Végtelen Értelmet jelenti. Az illető tanárban tehát valamilyen odafent az égben lakozó Isten-emberről szóló fogalom élt, de miután gyakorolni kezdte, amit mondtam neki, észrevette, hogy a házépítés befejezéséhez szükséges pénz szépen összegyűlik.

Az Egyetemes Jelenlét önmagából teremt úgy, hogy önmaga válik a teremtett dologgá. Más szóval, Isten emberré válik azáltal, hogy embernek hiszi Magát. Isten olyan lényt teremt Önmagából, aki képes a dicsőséget, a világosságot és a szeretetet visszasugározni Őfelé. Ábrahám ismerte a Teremtő Hatalmat. Tudatában volt, és saját életében demonstrálta azt. Hitte, hogy a Lélek vezeti és irányítja majd a cselekedeteit, s természetesen így is lett.

Platón, Arisztotelész, Plotinusz stb. mind úgy beszéltek Istenről, mint Végtelen Lélekről és Határtalan Értelemről, ám arról nem szóltak, hogyan kaphatunk a Jelenléttől és a Hatalomtól útmutatást, harmóniát, sikert, vagy hogyan gyógyíthatjuk meg magunkat Őáltala. Az említett filozófusok helyes elméleti következtetésre jutottak, de nem mondták meg, hogyan használhatjuk fel azt a mindennapi életben.

Ha vénséges, porban csúszó féregnek gondoljuk magunkat, az emberek ránk fognak taposni, és úgy

viszonyulnak majd hozzánk, ahogy mi önmagunkhoz. Ha gonoszak és kegyetlenek vagyunk magunkkal, a világ is gonosz és kegyetlen lesz velünk. Ahogy odabent van, úgy van odakint is. Ébredjünk rá, hogy az Élő Isten gyermekei vagyunk! Isten minden gazdagságát mi örököljük. Legyünk tudatában, hogy ki kell fejeznünk a bennünk lakó, gyógyító Istent. Hogyan is érezhetnénk magunkat alacsonyabb rendűnek, ha tudjuk, hogy a Végtelen gyermekei vagyunk, Isten szeme fénye, és hogy Isten szeret bennünket? Isten a bennünk élő Élet Princípium vagy Élő Lélek, amely teremtett bennünket, és őrködik felettünk, amíg alszunk, mert Ő, aki vigyáz ránk, soha nem alszik.

Sok ember van, aki keményen dolgozik, mégsem sikeres az életben. Ennek az az oka, hogy a sikertelenség gondolatait ültették el tudatalattijukba, vagy azt hiszik, hogy mindenképpen bukásra vannak ítélve. Néha azt hiszik, valamilyen rossz szellem kísérti őket. Kisebbségi érzésük van. Fiatalkorukban valószínűleg azt mondták nekik: „Nem viszed semmire. Örök vesztes leszel. Hülye vagy. Buta vagy." Ezeket a gondolatokat azután az illetők benyomásokra nyitott lelke befogadta, s azok most ott élik világukat a tudatalattijukban, és tapasztalattá is válnak.

Azonban az ember meg tudja változtatni az életét. Ezek a tudat alatti vagy irracionális impulzusok azután is igen sokáig hatnak, hogy a konkrét történé-

sek, amelyek kiváltották őket, lezajlottak, s az illető már el is felejtette őket. Az ember azonban megteheti, hogy valami újat táplál a tudatalattijába. Azt mondhatja: „Arra születtem, hogy sikeres legyek. A Végtelen nem vallhat kudarcot." Olyan életadó gondolatokat táplálhatunk a tudatalattinkba, mint hogy „Az Isteni törvény és rend irányítja az életem. Az Isteni béke tölti el a lelkem. Az Isteni szeretet tölti meg az elmém. Az Isteni útmutatás uralkodik bennem. A Végtelen Értelem vezet és irányít minden utamon – lámpa, amely megvilágítja lépteimet, lámpa, amely megvilágítja utamat."

Amikor dühösek vagyunk, gyanakszunk vagy félünk, akkor negatív, romboló érzelmeket élünk át. Ezek a tudatalattinkban vicsorognak, és hatásukra helytelenül cselekszünk, és helytelen dolgokat mondunk. Szomorúak vagyunk, amikor vidámak szeretnénk lenni, és helytelenül cselekszünk, amikor helyesen szeretnénk. Ez történik akkor, amikor negatív és destruktív érzelmek hatása alá kerülünk, ugyanis ilyenkor akármit csinálunk, az mind rossz lesz.

Csakhogy beírhatjuk nevünket az Élet Könyvébe. Az Élet Könyve – ahogy ezt már kifejtettem – a saját tudatalattinkban élő törvény. A Bibliában ez áll: *És láték annak jobbkezében, a ki a királyiszékben üle, egy könyvet, a mely be volt írva belől és hátul, és le volt pecsételve hét pecséttel. És láték egy erős angyalt, a ki nagy szóval kiálta: Ki volt méltó arra,*

hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecséteit? És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni. Én azért igen sírok vala, hogy senki nem találtaték méltónak a könyv felnyitására és elolvasására, a ránézésre sem. (Jelenések 5:1–4)

A könyv, amelyben az írás van *belől és hátul,* nem más, mint objektív és szubjektív elménk. Van egy tudatos és egy tudat alatti lelkünk. Bármilyen gondolatot, hiedelmet, véleményt, elméletet vagy dogmát beleírunk, belevésünk vagy belesulykolunk a tudatalattinkba, azt objektív megnyilvánulásként – körülményként, adottságként és eseményként – meg is fogjuk tapasztalni. Amit belülre írunk, azt kívül megtapasztaljuk. Életünknek két oldala van – egy objektív és egy szubjektív, egy látható és egy láthatatlan, gondolat és megnyilvánulás.

A hét pecsét a hét tudatállapot. Gondolataink a tudatosság hét fokát járják be, s eközben mi spiritualizáljuk mind az öt érzékünket azáltal, hogy befelé fordulunk, a Spirituális Hatalom felé. Ilyenkor tudatos és tudat alatti elménk szinkronba kerül. Ha többé nincs semmilyen kétely a tudatos és tudat alatti elménkben, akkor az imáink mindig meghallgattatnak. Akkor törhetjük fel a hét pecsétet, ha figyelmezzük öt érzékünket, és összehangoljuk elménk két szféráját.

Hét pecsét van. Az első a látás. A látás azt jelenti, hogy minden helyzetben meglátjuk az igazságot.

Meglátjuk a teljes egészséget ott, ahol betegség van, meglátjuk a harmóniát ott, ahol diszharmónia van, meglátjuk a szeretetet ott, ahol gyűlölet van. Ilyenkor tehát az igazságot látjuk, s a látásunkat idomítjuk.

A második a hallás. Meghalljuk a boldog, vidám dolgokat, Isten igazságait. Halljuk, hogy anyánk azt mondja, amit hallani szeretnénk – hogy Isten csodát tett, s anyánk meggyógyult. Más szóval nem betegen látjuk a kórházban, hanem az ellenkezőjét halljuk. Halljuk, amint a tökéletes egészségről beszél. És akkor az igazságot halljuk.

A harmadik a szaglás. Az igazság illatát érezzük, amikor konkrét döntésre jutunk, ráébredvén, hogy Isten, aki a testünket teremtette, meg is tudja gyógyítani azt. Minden egyéb „táplálékot" elutasítunk, mivel azok lelki fogyasztásra alkalmatlanok. A kutya megszagolja az ételt, és ha nem jó az illata, nem eszi meg. Hasonlóképpen el kell utasítanunk minden gondolatot, ideát és vélekedést, ami nem tölti el boldogsággal a lelkünket.

A negyedik az ízlelés. Megérezhetjük Isten édes ízét. Az igazság ízét érezhetjük, ha Isten ideáit és igazságait elsajátítjuk. Ezt meditáció útján tehetjük, valamint úgy, hogy lelkünkben gyakran foglalkozunk a számunkra kívánatos tökéletes megoldással.

Az ötödik az öröm, amelyet akkor érzünk, amikor lelkileg és érzelmileg megérintjük a meghallgattatott imát, vagyis megérezzük a válasz valóságosságát.

A maradék két pecsét a tudatos és a tudat alatti lelkünk. Ha sikerül megfelelően fegyelmeznünk, idomítanunk az öt érzékünket, akkor a lelkünkben élő női és férfi princípium elkezd harmonikusan együttműködni. Vágyunk és érzelmeink között Istentől fakadó házasság köttetik, és egyesülésükből gyermek fogan: a meghallgattatott ima öröme.

Ez az Élet Könyve, amit az emberek emlegetni szoktak. Ha valaki le tudná fényképezni lelkünk tudat alatti részét, megláthatná a jövőnket, a múltunkat és a jelenbeli gondolatainkat. A jövő a jelenbeli gondolataink felnőtt változata. Mindig megváltoztathatjuk a jövőt, ha megváltoztatjuk a jelent. Telítkezzünk igaz, szeretetteljes, nemes és Isten szerint való dolgokkal! Gondoljuk őket meggyőződéssel! Akkor a régi gondolatok meghalnak, szertefoszlanak. Kitörlődnek, kitűnnek lelkünk legmélyéről, mert a lejjebb való alá van rendelve magasabb rendűnek.

Gondoljunk mindenféle jó dologra! Legyenek új gondolataink, új ideáink az alapelvekről és az örök igazságokról! Ne feledjük, tudatalattink nem fogadja be a halovány, erőtlen kívánságokat, álmokat, reményeket. Csak a meggyőződések hatolhatnak be – az olyan dolgok, amikben valóban hiszünk a szívünk mélyén.

És vajon miben hiszünk? Hiszünk Istennek az élők birodalmában megnyilvánuló jóságában? Abban, hogy Isten megmutatja az utat? Isten harmóniá-

jában? Isten szeretetében? Isten gazdagságában? Ha igen, az összes be is fog következni, meg fog nyilvánulni, mert hinni annyit jelent, mint az adott állapotban élni. Hinni annyi, mint valamit igaznak elfogadni.

Mi a mi szellemi örökségünk? Mindnyájan az ÉN VAGYOK gyermekei vagyunk, ahogy Mózes mondja. Az igazi természet, az igazi név bennünk van, mert egész nap minduntalan ezt mondjuk: ÉN VAGYOK. Indiában ezt úgy mondják: Om. A Bibliában ez áll: *VAGYOK A KI VAGYOK.* (2 Mózes 3:14) Mózes azt mondta: *A VAGYOK küldött engem ti hozzátok.* (2 Mózes 3:14)

Ébredjünk rá: a VAGYOK küld bennünket reggel munkába, nehéz feladatokra, hogy megoldjuk és legyőzzük azokat. A mérnök, amikor egy nehéz problémába ütközik, megérti: a VAGYOK küldte őt, hogy oldja meg. A mérnök tehát bátran szembeszáll a problémával, és meglátja a megoldást.

Mindnyájan a VAGYOK (Isten) gyermekei vagyunk. Bármit tulajdonítunk a VAGYOKnak, olyanná válunk. Ha azt mondjuk, nem vagyok jó, sikertelen vagyok, vesztes vagyok, megsüketülök, megvakulok, egy senki vagyok, tehát bármit tulajdonítunk neki, azzá válunk. Fordítsuk meg a dolgot, és mondjuk azt: „Boldog vagyok, vidám és szabad. Megvilágosodott vagyok. Hallom Isten sugallatát. Erős vagyok. Hatalmas vagyok. „A gyengék mondják azt: erős vagyok!" „Az özvegyek mondják azt: így van

jól!" Az Élő Isten gyermeke vagyok, Isten gazdagságának örököse vagyok. Arra születtem, hogy győzzek, sikeres legyek, mert a Végtelen nem tud hibázni. Elképesztően sikeres vagyok. Kiemelkedő vagyok. Páratlan vagyok, nincs a világon olyan, mint én."

Mondjuk ki tehát mindezt, és írjuk be az igazságokat a szívünkbe, a legbelső énünkbe. *A kinek van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, a melyet senki nem tud, csak az, aki kapja.* (Jelenések 2:17)

A manna a Mennybéli kenyér szimbóluma. *Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá...* (János 6:51) Ez a béke és harmónia kenyere, Isten áldott kenyere. Együnk a sugallat és útmutatás kenyeréből, mert egy ember sem élhet manapság szellemi táplálék nélkül. Lehet, hogy vacsoraasztalunk a legjobb ételektől roskadozik, és mégis éhezünk a békére s a harmóniára, a szeretetre, a sugallatra és az útmutatásra.

A manna a sugallat, az erő, a hatalom és a bölcsesség szimbóluma. Táplál bennünket a magány és boldogtalanság sivatagában, mert nem a Szahara a legnagyobb sivatag a Földön, hanem ami az emberben lehet. Nagyon kevés egyéb terem ott, mint a tudatlanság, a félelem és a babona gyomjai. Buddha megkérdezte Istentől, miért van a világon nyomorúság,

szenvedés, bűnözés és betegség. A válasz ez volt: „A tudatlanság miatt." Mert a tudatlanság az egyetlen bűn, és mindenfajta büntetés ennek a következménye.

Szólítsuk meg ezt a Jelenlétet és Hatalmat. Válaszolni fog. Velünk lesz a bajban. Felemel bennünket, mert tudjuk a nevét és ismerjük a természetét. A Végtelen Értelem természete az, hogy válaszol nekünk. Forduljunk befelé az Élet Forrása felé, és frissüljünk fel az igazság szemléletében. Itt megújulhatunk. *Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kinek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet.* (Ésaiás 55:1) Mindezeknek az ára nem több, mint az elismerés, elfogadás és meggyőződés. Isten szeretete az ár és az Őbelé vetett hit. Ez az egyetlen ár, amit fizetnünk kell.

Ha nem tiszteljük Istent és nem ismerjük el, az annyi, mintha a Jelenlét nem létezne számunkra. Ehetünk a béke, a boldogság, a hit és az egyetlen Hatalomban való bizonyosság kenyeréből. Bizonyosságunkat és hitünket nem vethetjük hiedelmekbe, dogmákba és hagyományokba. Higgyünk abban, hogy ami a tudatalattinkba beleivódott, az a világban is megjelenik majd mint forma, funkció, tapasztalat és esemény. És akkor megtanuljuk magunkat egy kicsit jobban megismerni.

Egy új név új alapállás, új perspektíva és új megértés is egyben. Imádkozhatunk így: „Isten szeret

engem. Megvilágosodtam Odafentről." Kérhetünk útmutatást helyes cselekedetekhez. Mondhatjuk azt, hogy: „Isten bölcsessége világítja meg az elmémet, és most ezzel a tudatos tollal írok a tudatalattimba. Minden, amit beírok, oda hatni fog és valóra válik."

Azért vagyunk, hogy problémákat oldjunk meg. Azért vannak problémáink és feladataink, hogy felfedezzük önmagunkban az Isteni Lényeget, és fejlesszük lelki és szellemi eszközeinket. Másképpen nem ismerhetjük meg önmagunkat.

Igen, az életben érhetnek kudarcok. Ezért volt gyerekkorunkban a ceruzánk végén radír. Mindenki tudta, hogy fogunk hibázni. Csakhogy éppen a hibák által tanultunk meg összeadni, kivonni és még rengeteg dolgot.

Meg kell hogy legyen bennünk a konstruktív gondolkodás alapja. Ha tudjuk, hogy a gondolatok dolgok, hogy amit érzünk, azt vonzzuk is, és hogy azzá válunk, amit képzelünk, akkor elkezdünk konstruktívan gondolkodni, mert ráébredünk: „A gondolataimnak teremtő erejük van – nem azért, mert az *én* gondolataim, hanem azért, mert gondolatok."

„Semmi sem hozhat békét, csak az alapelvek diadala.", írta Emerson. Quimby szerint pedig a gyermek olyan, mint egy kis üres tábla: a nagybácsik, a nagynénik, a papok és mindenki más arra megy és ír rá valamit. Ezt könnyű megtenni, mert a fiatal elme természetesen nyitott, formálható, szélesre van

tárva mindenfajta hiedelem, vélemény, hitvallás, dogma, babona, tudatlanság és a szülőktől való félelem előtt. A gyermekek az otthon domináns lelki, érzelmi és szellemi légkörében nőnek fel, ez hagy bennük nyomot.

Vajon ma ki ír az elménkbe? Anyósunk, apósunk vagy valami más rokonunk? Zavarnak bennünket? Mondja valaki, hogy kudarcot fogunk vallani? Vagy nem engedjük, és azt mondjuk: „Nem tudjátok, mit beszéltek. Nem vallhatok kudarcot. Hogyan is vallhatnék? A Végtelen van bennem. Győzelemre születtem. Sikeres vagyok az imáimban, az emberi kapcsolataimban és választott hivatásomban." Amint ezt kimondjuk, a Hatalom meghallgat bennünket.

Hogyan is vallhatna kudarcot a Végtelen? Hol van a Végtelen? Bennünk. Mi pedig arra születtünk, hogy győzzünk, diadalmaskodjunk. Azért vagyunk, hogy dicsőségről dicsőségre, oktávról oktávra meneteljünk az életben, mert az ember dicsősége végtelen.

Az újságíró ír a lelkünkbe? Vagy mi írjuk oda Isten Igazságait, amik ugyanazok voltak tegnap, ugyanazok ma és ugyanazok lesznek holnap? Mit írunk a lelkünkbe nap mint nap? Van, aki bánatot, elkeseredést, reménytelenséget, magányt és így tovább. Írjuk inkább lelkünkbe a meggyőződést, hogy méltók vagyunk, megfelelők vagyunk, telve az egyetlen Hatalomba vetett hittel és bizalommal! Írjuk azt, hogy tudjuk, hogy Odafentről érkezik a sugallat! Írjuk lelkünkbe, hogy hisszük, hogy minden lépésünket Isten vezeti, Isten a lámpás, amely megvilágítja utunkat.

Tudatalattink, ami az Élet Könyve, rögzíti ezeket a benyomásokat, nézeteket, véleményeket és meggyőződéseket, mert őszinték vagyunk, és mert valóban komolyan gondoljuk őket. Tudatalattink mindent valóra vált, amire gondolunk, amit érzünk, igaznak hiszünk – legyen az jó vagy rossz.

Írjuk a lelkünkbe a harmóniát, az egészséget, a teljességet, a szépséget, a békét, a tökéletességet és a helyes cselekedeteket. Ezek alapelvek. Nem mi teremtjük ezeket az igazságokat, de mi aktiváljuk őket, mi tesszük őket hathatóssá és hasznosíthatóvá, amikor kijelentjük, megerősítjük őket. Rázzuk fel magunkban Isten ajándékait.

Mindennek hatalma van felettünk, ami hittel, bizalommal, örömmel és lelkesedéssel tölt el bennünket, s ezek a dolgok irányítják cselekedeteinket. A lelkesedés vezérli tetteinket, lelkesnek lenni ugyanis annyit jelent, mint „Istentől elragadtatottnak lenni". Semmilyen más módon nem juthatunk olyan messzire, mint amikor Istentől – a Széptől és a Jótól – elragadtatott állapotban vagyunk.

Lelki és szellemi lények vagyunk, mert amikor azt mondjuk, VAGYOK, akkor az Élő Isten Jelenlétéről tanúságot teszünk. Mindig is léteztünk, és egymilli-

árd év múlva is élni fogunk, mert az Élet soha nem született, és nem is halhat meg, a víz nem nedvesíti meg, a tűz nem égeti el, a szél nem fújja el. Élünk, és a bennünk lakozó élet Isten élete. Isten az Élet, tehát mi mindig is éltünk.

Vajon ugyanazok vagyunk most, mint öt évvel ezelőtt? Tíz évvel ezelőtt? Huszonöt évvel ezelőtt? Nem vagyunk ugyanazok. Ugyanazok vagyunk, mint három hónapos vagy egyéves korunkban? Születésünk óta több száz reinkarnáción mentünk keresztül. A reinkarnációk sora a Lélek egyre magasabb szintű kifejeződése. Ötévesen tehát mások voltunk, mint tíz-, húsz- vagy harmincévesen. Ha életünk minden hónapjából mutatnának nekünk egy-egy fényképet, néhányon alig ismernénk magunkra.

Nem vagyunk ugyanazok, mint fél évvel ezelőtt. Új fogalom él bennünk Istenről, az Életről, a világmindenségről – új értékítélet, új lenyomat, új tudás. Másképpen beszélünk, másképpen járunk, másképpen gondolkodunk. Életünk dicsőségről dicsőségre halad. Akkor is oktávról oktávra haladunk, amikor egy új dimenzióba érkezünk. Lehetetlen, hogy holnap kevesebbek legyünk, mint ma vagyunk, mivel az élet nem haladhat visszafelé, és nem köti a tegnap.

Írjuk ezt: „Dicsőségről dicsőségre haladok. Oktávról oktávra haladok." Írjuk be ezeket az igazságokat az életünkbe, hiszen élünk, és szüntelenül valami újat plántálunk lelkünk mélyébe.

Rengeteg levelet kapok, amikben azt írják: „Magát tüzes tóba fogják vetni, amiért a rádióműsorában azt mondja az embereknek, hogy minden ember önmaga megváltója, hogy Isten benne él, és hogy nem kell mást tennie, minthogy kapcsolatba lép az Isteni Jelenléttel, és Az utat mutat neki, vezeti a lépteit, és megoldja a problémáit. Sőt, maga azt is mondja, hogy minden ember önmaga hallgatja meg a saját imáit. Egy nap tüzes tóban fog égni, amiért ezeket mondja." Azután a Bibliát idézik: *Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.* (János 3:16)

Mindezt azért írják, mert nem értenek valamit. Mindenki az egyetlen Fiú. Mindnyájan az Egyetlen Lénytől származunk. Csak az Egy van. Spirituális értelemben az Egyetlen fiunk a vágy, ami bennünk él. Ha betegek vagyunk, az egészség a megváltónk. Vágyunk az egészségre. A vágy felismerése vált meg bennünket. Ha eltévedtünk az erdőben, az útmutatás a megváltónk. Ha börtönben vagyunk, a szabadság a megváltónk. Ha haldoklunk a szomjúságtól, a víz a megváltónk. Így tehát mindenki, aki képes az Isteni Jelenléttel kapcsolatba lépni, nyilvánvalóan önmaga megváltója.

Természetesen a Bibliában szereplő tüzes tó alatt sem szabad szó szerint tüzet értenünk. A Biblia spirituális könyv. Spirituális, lelki, allegorikus, képletes, idiomatikus és misztikus nyelven íródott. Ha el-

látogatunk egy kórház ideg- és elmeosztályára, ott láthatunk embereket, akik a tüzes tóban égnek. A tó természetesen a tudatalattink. A tűz azt jelenti, hogy az irigység, a gyűlölet, a harag, a kegyetlenség és a düh perzseli őket. Ezek a negatív érzelmek égetik a testüket és a lelküket.

Ugye semmi kétség afelől, hogy egy őrült szenved? Saját nyomorúsága égeti. Egyeseket gyakran éget a lelkükben lakozó gyűlölet, harag, kegyetlenség stb. Ők persze a saját maguk teremtette égő tóban perzselődnek, hiszen minden ember maga teremti saját mennyországát vagy poklát. Omár azt mondta:

„Elküldtem a lelkemet át a Láthatatlanon, hogy az Élet Utáni Életről hírt hozzon, s a Lelkem apránként visszatért hozzám a válasszal: Én Magam vagyok a Menny és a Pokol."

A harag, a depresszió, a félelem és a balsejtelmeink a belső tüzek. Az orvosok szerint ezek az érzelmek okozzák a fekélyeket, a magas vérnyomást, a rákot és a reumát. A gyűlölettől reumát kaphatunk, mivel ha nem vetjük ki a lelkünkből, elváltozásokat okoz, meszes lerakódásokat idéz elő a szövetekben, és kényére-kedvére gyötörhet bennünket. Néha az irigység teljesen megőrjíti az embereket. Nincs rombolóbb érzelem, mint az irigység. Zöldszemű szörnynek is szokták nevezni, és ez a lelket pusztító leggyilkosabb méreg.

Ezért vessünk magunknak kincseket a mennyekben, ahol a moly és a rozsda nem falják fel, s ahol a tolvajok nem találják meg, és nem lopják el! Vessünk harmóniát, egészséget, békét és szépséget! Írjuk a lelkünkbe Isten igazságait! Mit írjunk tehát bele? Azt, hogy ... *a mik csak igazak, a mik csak tisztességesek, a mik csak igazságosak, a mik csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dícséret, ezekről gondolkodjatok.* (Filippieknek 4:8)

Győzelmi Ének

Mondd meg nékem, te, *a kit az én lelkem szeret,*
hol legeltetsz, hol deleltetsz délben;
Ímé, szép vagy én mátkám, ímé, szép vagy,
a te szemeid olyanok, mint *a galambok.*
Bevisz engem a borozó házba,
és zászló felettem a szerelme.
Az ő balkeze az én fejem alatt van,
és jobbkezével megölel engem.
Szóla az én szerelmesem nékem, és monda:
kelj fel én mátkám, én szépem, és jöszte.
Mert ímé a tél elmult,
az eső elmult, elment.
Virágok láttatnak a földön,
az éneklésnek ideje eljött,
és a gerliczének szava hallatik a mi földünkön.
...kelj fel én mátkám, én szépem, és jőjj hozzám!
Az én szerelmesem enyém, és én az övé,
a ki liliomok közt legeltet.
Míglen meghűsül a nap és az árnyékok elmúlnak...

(Énekek éneke)

Nem tudok elképzelni olyan antológiát, amelyben nem szerepel az Énekek Éneke, hiszen ez a Biblia egyik legihletettebb fejezete. Az Énekek Éneke Istent mint az Egyetemes Szeretetet mutatja be. Eksztatikus és borzongatóan gyönyörű olvasmány.

Ahhoz, hogy győzelmes életet élhessünk, a szeretetnek kell mozgatnia bennünket. A Lélektől eltelve egészen vad dolgokra ragadtathatjuk magunkat. Más szóval, ha győzelmi éneket énekelünk, teljesen megrészegülünk Istentől, és az Isteni lelkesedés kezd hajtani bennünket. Ettől napról napra egyre több Isteni szeretet és öröm sugárzik majd belőlünk.

Ha Isten énekét énekeljük, s győzelmi hangulatban vagyunk, azaz ha szubjektív módon érezzük, hogy azok vagyunk, amikre az öt érzékünk azt mondja, nem vagyunk, akkor Istentől megrészegültünk, és elragadott az Isteni hév – egyfajta őrült boldogság.

Nem láttunk még olyan embert, akiben csak úgy forrt, pezsgett a lelkesültség, s láthatóan megrészegült az örömtől? Az ilyen pillanatokban az emberek Isten Énekét énekelik. *Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobbodon gyönyörűségek vannak örökké.* (Zsoltárok 16:11)

Amikor énekelünk, egész valónkat kifejezzük. Teljes lelkünk és testünk benne van a dalban. Amikor a szívünk tele szeretettel és jó szándékkal, és békét sugárzunk, akkor énekeljük igazán Isten Énekét – az öröm, a boldogság dalát.

Igazi Énünk spirituális, örök és tökéletes. Mindannyian Isten élő kifejeződése vagyunk. *Én mondottam: Istenek vagytok ti és a Felségesnek fiai ti mindnyájan.* (Zsoltárok 82:6)

Amikor imádkozunk, az nem más, mint udvarlás Istennek és a Jónak. A bennünk élő vágy – ha felismertük – boldogságot és békét hoz nekünk. Ahhoz, hogy felismerjük a szívünkben lakozó vágyat, amely az Énekek Énekében szerelmesünkként jelenik meg, akkor udvarolnunk kell neki. Ejtsen rabul, tartson hatalmában, és töltsön el boldog izgalommal a vágy! Tüzelje képzeletünket! Mindig a lelkünkben uralkodó vágy szabja meg cselekedeteink irányát.

Az Isteni Tudományt tanulmányozók többsége tudja, hogy az Énekek Éneke a tudatos és tudat alatti lélek (Salamon és menyasszony) harmonikus egyesülésének gyönyörű leírása.

Mondd meg nékem, te, *a kit az én lelkem szeret, hol legeltetsz, hol deleltetsz délben.* (Énekek éneke 1:7) Felismert vágyunk az, akit a lelkünk szeret. A kérdés: „hol legeltetünk", azaz milyen gondolatok töltik be a lelkünket. A *nyáj* nem más, mint a gondolataink, ideáink, vélekedéseink és hiedelmeink. Semmi sem lehet táplálékunk, csak a meghallgattatott ima.

Ha azt mondjuk magunkban: „Erre nem vagyok képes. Már késő. Túl öreg vagyok, és nem ismerem a megfelelő embereket" – más szóval, ha lelkünket azokkal az okokkal tápláljuk, amik miatt nem tudunk megtenni valamit vagy nem válhatunk valami-

vé –, akkor nem „deleltetünk délben", azaz nem nyugodhatnak el, nem pihenhetnek meg gondolataink s a lelkünk.

Délben a nap úgy süt, hogy nincsenek árnyékok. Hasonlóképpen, amikor imádkozunk, nem engedjük, hogy a félelem vagy a kétely árnyéka vetüljön az útra, amelyen járunk, s eltérítsen célunktól. A világ zűrzavara kívül reked, és a lelkünket eltölti vágyunk világosságának érzete.

Ímé, szép vagy én mátkám, ímé, szép vagy, a te szemeid olyanok, mint *a galambok.* (Énekek éneke 1:15) A galamb Isten belső békéjének szimbóluma.

Egyszer beszélgettem egy alkoholistával, aki azt mondta: – Ne beszéljen nekem ezekről az Istenes dolgokról. Nem Istenre van szükségem, hanem arra, hogy meggyógyuljak. – Ez az ember mélységes haragot táplált a lelkében volt felesége iránt, aki újra férjhez ment. Sőt, sok más emberre is haragudott. „Galambszemekre" lett volna szüksége, azaz meg kellett volna látnia az igazságot, amely megnyugtathatta volna a lelkét.

Megkérdeztem tőle: – Hajlandó velem imádkozni most azonnal? Csak annyit kérek, hogy legyen teljesen őszinte. Ha az lesz, meg fogja tapasztalni az emberi értelem fölött álló lelki békét.

Akkor az illető ellazította a testét, én pedig ezt mondtam neki: – Képzelje azt, hogy a magában lakozó Láthatatlan Jelenléttel beszél – a Mindenható Hatalommal, amely a kozmoszt teremtette! Ennek a

Jelenlétnek minden a hatalmában áll. Mondja azt: „Köszönöm, köszönöm a lelki békét." Ismételgesse ezt újra és újra!

Tíz perc csendes meditáció után a férfit hirtelen elvakította a Belső Fény. Úgy tűnt neki, hogy a padlóból tör elő a közvetlen közeléből. Az egész szobát betöltötte a Ragyogás!

Nem látok mást, csak Fényt! Mi történt? – kiáltott fel. Azután elaludt az irodámban, s az arcán látszott a megvilágosodás. Úgy negyedóra múlva felébredt, teljesen békés, nyugodt volt. – Isten valóban létezik! Isten van! – mondta. Megtalálta kedvesét, vagyis az Istennel és minden Jóval való egység érzetét.

Mielőtt este elalszunk, mondjuk el a vágyunknak, hogy nagyon szép, és milyen boldogok lennénk, ha teljesülne! Szeressünk bele az ideálunkba, vágyálmunkba! Dicsérjük, magasztaljuk! Érezzük, hogy azok vagyunk, amik lenni szeretnénk. Aludjunk el annak tudatában, hogy azok vagyunk, akik lenni szeretnénk, s azt tesszük, amit tenni vágyunk.

Egyszer egy szigeten, ahová ellátogattam, azt mondtam egy embernek, hogy „álmodja" azt, hogy sikeres. Az illető újságelőfizetőket toborzott. Elsöprően sikeres lett a következő módszerrel: Azt tanácsoltam neki, hogy elalvás előtt gondoljon a sikerre, vagyis arra, mit jelentene neki a siker, mit csinálna, ha sikeres lenne. Azt is mondtam, hogy használja a képzelőerejét, s azután, közvetlenül mielőtt elalszik, szeressen bele a sikerbe a következő módszerrel:

Egyetlen szót ismételgessen magában, azt, hogy „siker". El kell jutnia a siker lelkiállapotába, s azután aludjon el Örök Szeretője, az Isteni Jelenlét karjai közt, s az mindent valóra vált, amit ő igazként elfogad. Életünk körülményei, tapasztalataink és a velünk történő események lelkünk szülöttei.

Bevisz engem a borozó házba, és zászló felettem a szerelme. (Énekek éneke 2:4) A *borozó ház* nem más, mint saját lelkünk, ahol szívünk vágyát dédelgetjük, kényeztetjük.

Szeretném egy példával illusztrálni, hogyan dédelgessük a vágyat lelkünk *borozó ház*ában. Egy lány, aki rendkívül tehetséges énekes volt, sehogyan sem tudott munkát szerezni sem a filmszakmában, sem a televízióban, sem pedig a rádióban. Olyan gyakran utasították el, hogy attól félt, a dolog komplexussá akkumulálódik benne. Egyszer azután hallotta, hogy egy rádióműsoromban azt mondtam: amit az ember igaznak képzel és érez a lelkében, azt valóra tudja váltani. A lány ezt felírta magának, eljött az egyik csoportomba, és elkezdte gyakorolni, hogyan juthat be a *borozó ház*ba azáltal, hogy lelkét lecsendesíti, ellazítja a testét, mégpedig úgy, hogy beszél a lelkéhez, és azt mondja neki, nyugodjon meg. A lélek pedig engedelmeskedik. Ebben a nyugodt, békés állapotban figyelmét teljesen a képzeletben kezében tartott filmszerepszerződésre összpontosítva a lány egyszer csak megérezte a beteljesült vágy csodáját és boldogságát. Belépett a *borozó ház*ba, és a *szerelem* volt felette a *zászló*. A *szerelem* érzelmi kötődés. A lányban határozott lelki kötődés alakult ki a szerződés iránt *...azokat, a melyek nincsenek, elszólítja mint meglevőket.* (Rómaiaknak 4:17) A látható világ a láthatatlanból származik. A lány azáltal idézte elő, hogy a szerződés valósággá váljon, hogy *borozó ház*ában lelkileg kötődni kezdett a szerződés képzeletbeli képéhez. Tudta, hogy amit elképzelt, és amit hitt, annak a háromdimenziós világban is valóra kell válnia.

Az ő balkeze az én fejem alatt van, és jobbkezével megölel engem. (Énekek éneke 2:6) A *bal kéz* mély szubjektív érzésünk, a *jobb kéz* pedig irányított képzeletünk. Amikor elkezdjük elképzelni és érezni vágyunk világosságát, akkor a jobb és a bal kéz Isteni ölelésben összefonódik körülöttünk. Ekkor teremtődik meg az idea és az érzés egysége. Más szóval: harmonikus egység alakul ki tudatos és tudat alatti énünk között, ami annak a jele, hogy imánk meghallgattatott.

Tudjuk, hogy ha nincs többé vita tudatos és tudat alatti énünk között, akkor az imánk meghallgattatott, mert a két énünk az adott dologban egyetértésre jutott.

Szóla az én szerelmesem nékem, és monda: kelj fel én mátkám, én szépem, és jöszte. (Énekek éneke 2:10) Hát nem ezt mondja nekünk célunk, ambíciónk, vágyunk? „Kelj fel, és jöszte, hagyd el a betegségbe, a korlátokba, a fájdalomba vetett hitedet, hogy lelkedet az egészség, a harmónia és a béke töltse be!"

Angliában egyszer hosszan beszélgettem egy em-

berrel, akinek beteg volt a lába. Kilenc hónapja ki sem mozdult a lakásából, ugyanis nem tudott ráállni a lábára. Az első kérdésem az volt, mi lenne az első dolga, ha meggyógyulna. – Pólóznék, úsznék, golfoznék, megmásznék néhány csúcsot az Alpokban, mint eddig minden évben.

Éppen ezt a választ vártam. A lehető legegyszerűbb módon elmagyaráztam neki, hogyan használhatja újra a lábát éppen úgy, mint betegsége előtt. Először is el kell képzelnie, hogy pontosan azt csinálja, amit szeretne. Egy képzeletbeli képet festettem neki. Ezután az illető naponta háromszor tizenöt-húsz percig a dolgozószobájában ülve azt képzelte, hogy pólózik. Átélte egy pólót játszó ember lelkiállapotát. A szerepét mélyen átélő színésszé változott.

Vigyázat: nem *látta* magát, amint pólózik – az nem lett volna több, mint illúzió. *Érezte,* hogy pólózik. Valóságossá tette azáltal, hogy lelkében, vagyis *borozó ház*ában megélte a drámát.

Délben mindig lecsendesítette a lelkét, megnyugtatta a testét, és érezte magán a hegymászóruháját. Érezte és elképzelte, hogy az Alpokban mászik felfelé. Érezte arcán a hideget, s hallotta megszokott hegymászótársai szavát. Átélte a drámát, és érezte a sziklák természetességét és valódiságát.

Esténként elalvás előtt, mielőtt a Szerelmese Karjaiba – Lelke Legmélyére – megtért, golfozott. Kezébe fogta az ütőt, megfogta a labdát, a helyére tette, majd elütötte. Ütőjét lóbálva, kedvtelve figyelte a labda útját. Amikor úgy érezte, hogy jót játszott és ennyi elég, teljes elégedettséggel a lelkében mély és egészséges álomba merült.

Két hónap sem telt bele, és a férfi lába meggyógyult, s immár mindent fizikailag is megtehetett, amit addig csak képzeletben. A hegymászás *ideá*ja, s a vágy, hogy újra pólózhasson, jelentette ennek az embernek, hogy *kelj fel én mátkám, én szépem, és jöszte,* hagyd el testi betegségedbe vetett hitedet. S így is történt.

A tudatalatti törvénye kényszerítő erővel bír. Ha szubjektíven azt érezzük, hogy úszunk – például érezzük a víz hidegét és mozdulataink természetességét – akkor előbb-utóbb kényszert érzünk majd, hogy ússzunk. Akármi legyen a betegségünk, félelem vagy testi baj, a valóságban is azt fogjuk tenni, amit szubjektíven éreztünk.

Vágyunk, álmunk, ambíciónk és célunk a megváltónk! Lelkünk folyosóin járkál, és azt mondja, *kelj fel, és jöszte,* s élvezd az élet jó és dicső dolgait.

Mindegy, mi a probléma, vagy hogy mekkora a baj. Nem kell mást tennünk, minthogy meggyőzzük magunkat a felismert igazság valóságosságáról. Mihelyt meggyőztük magunkat vágyunk valóságosságáról, az eredmény magától bekövetkezik. Tudatalattink hűségesen reprodukálja majd, amit beletápláltunk.

A Bibliában ez áll: *...válaszszatok magatoknak*

még ma, a kit szolgáljatok... (Józsué 24:15). Szabadságunkban áll megválasztani a hangulatot és az érzést, amibe kerülünk. Érzésünk és meggyőződésünk a szeretőnk, vagyis tudatalattink belső titka. Külső cselekedeteinket így hitünk és benyomásaink szabják meg.

Gondolataink és érzéseink határozzák meg sorsunkat. Az igazság ismerete most azt súgja nekünk: „Elmúlt a tél, elállt az eső." A *tél* a hideg állapota, amikor a magok fagyottan fekszenek a föld méhében, és nem hajt ki semmi. A tél és az összes többi évszak a lelkünkben létezik.

Vágyaink, álmaink, látomásaink és céljaink fagyottan hevernek bennünk a félelem, az aggodalom és a tévhitek miatt? Feltámaszthatjuk őket, ha hátat fordítunk a látszatoknak, és belépünk Isten *borozó házá*ba, amit önmagunkban hordunk. Csak azt kell mondanunk magunkban: „Azzá válhatok, ami lenni szeretnék. Mindössze annyit kell tennem, hogy tudatalattimat megtöltöm az egészség, a gazdagság, a társas lét és a megfelelő hely iránti vággyal, s az kifejezi majd azt az állapotot, amit belétápláltam."

A *tél* immár véget ért számunkra, s az *eső* is elállt. Lehet, hogy tudatunkat eddig negatív gondolatok töltötték be, s rosszkedvet, kudarcérzetet, melankóliát okoztak – ugyanis a negatív gondolatok, tévhitek és téves vélekedések örvénylő áradatának ez a hatása. Most viszont már tudjuk, hogy nincs egyéb

teendőnk, mint hogy megtöltsük elménket Isten igazságaival, amelyek az emlékezet előtti időkből származnak. Ha ezt megtesszük, minden egyéb, azokhoz nem hasonlatos dolog kiszorul a lelkünkből.

A tél és az özönvíz akkor ér véget számunkra, ha lelkünket rendszeresen és módszeresen megtöltjük a béke, boldogság, szeretet és jó szándék gondolataival. Ezt úgy is megtehetjük, hogy elolvassuk valamelyik zsoltárt, mondjuk a huszonharmadikat vagy a kilencvenegyediket, s érezzük minden ott leírt szó igazságát, vagy hangosan felolvashatunk egy, az Isten igazságairól szóló meditációt. Amikor ezt tesszük, az igazságok szemünkön és fülünkön át belénk hatolnak, s hatalmas erejű, gyógyító rezgésekkel árasztják el egész lelkünket és testünket. Ezek a gyógyító és nyugtató rezgések elpusztítják, semlegesítik és eltörlik minden negatív, félelmes, beteges gondolatunkat, amelyek az összes baj okozói életünkben. Ha ez megtörtént, a bajoknak is el kell tűnniük. Ez nem más, mint imádság. Imádkozzunk olyan gyakran, hogy szokásunkká váljon.

Csináljunk mindent az Egy Istenre és az Ő Szeretetére támaszkodva. Például vásárlás előtt is imádkozzunk. Mondjuk ezt: „Isten vezet engem minden vásárláskor is." Magunkban szóljunk így az eladóhoz: „Isten gazdaggá tesz téged."

Csináljunk mindent szeretettel és jó szándékkal! Árasszunk mindenkire szeretetet, békét és jó szán-

dékot! Mondjuk gyakran el, hogy Isten Szeretete és Transzcendens Szépsége hatja át minden gondolatunkat, szavunkat és cselekedetünket. Váljon ez szokásunkká! Töltsük meg elménket az örök igazságokkal, s akkor tapasztalni fogjuk, hogy *Virágok láttatnak a földön, az éneklésnek ideje eljött, és a gerliczének szava hallatik a mi földünkön!* (Énekek éneke 2:12) *Virágozni* kezdünk, igen, kivirágzunk.

A *föld* a testünket, a környezetünket, társadalmi életünket és az objektív szinten megmutatkozó összes szükségletünket jelenti.

A *virágok,* amelyeket látunk, Isten születése a lelkünkben. Az Isteni Útmutatás virágai figyelik lépteinket, s zöld mezőkre és nyugodt vizekhez vezetnek bennünket. Isten Szeretetének virágai töltik meg a szívünket. Most ahelyett, hogy bárhol is diszharmóniát látnánk, Isten Szeretetét fogjuk látni, amely az egész Teremtésben megnyilvánul. Ha erre ráébredünk, látni fogjuk, hogy mások is virágot hajtanak.

Ha belépünk valakinek a házába, és zűrzavart, vitát és viszályt látunk, magunkban akkor is fel fogjuk fedezni, hogy Isten békéje uralkodik a ház minden lakójának lelkében és szívében. Látni fogjuk, ahogy a béke virága megjelenik és kifejeződik.

Ha valahol anyagi hiányt és szűkölködést találunk, fel fogjuk fedezni Isten szüntelenül áradó végtelen gazdagságát és bővelkedését, amely minden üres edényt csordultig megtölt. Amikor ezt tesszük,

Isten kertjében leszünk, ahol csak orchideák és más szépséges virágok teremnek, hiszen lelkünket egyedül Isten ideái töltik be.

Amikor esténként nyugvóra térünk, a szeretet, béke és boldogság hálóköntösébe öltözünk. Ezentúl mindig úgy fekszünk le aludni, hogy érezzük: azok vagyunk, amik lenni szeretnénk. Az elalvás előtti legutolsó gondolatunk mélyen bevéső dik a lelkünkbe, s mi feltámasztjuk onnan. Mindig nemes és Isten szerint való képet vigyünk be magunkról kedvesünk (tudatalattink) *borozó házába.* Kedvesünk (tudatalattink) mindig megadja majd nekünk, amit igaznak gondolunk. Bármit, amit el tudunk képzelni, el is tudjuk érni. Minden dolgok szülője a Szeretet. Holnapjainkat az a magunkról alkotott kép határozza meg, amellyel este kedvesünk (vágyunk) karjai között aludni térünk.

Elközelgett számunkra *az éneklésnek ideje,* amikor többé már nem énekeljük a szűkölködés dalát. Hallottuk, hogy mások ezt a dalt éneklik. Olyan, mint egy régi gramofonfelvétel: „Olyan magányos vagyok. Soha nem mentek jól a dolgaim. Soha nem volt reményem. Kegyetlenül bántak velem. Háromszor operáltak. Ha tudná, mennyi pénzt vesztettem." És azután elmondják, hogy félnek egyedül a sötét utcán, és hogy mi mindent szeretnek vagy nem szeretnek, kedvenc gondjaikat és gyűlöletüket. Isten szeretetével felvértezve mi magunk soha többé nem énekeljük ezeket a dalokat. Új dalt éne-

kelünk, mert Isten ideái és igazságai *(gerlicék)* énekelnek majd bennünk.

És akkor új nyelven kezdünk beszélni, a béke, boldogság, jó szándék és szeretet nyelvén. Másképpen reagálunk majd az emberekre és a körülményekre, mint azelőtt, megszólal majd Isten Éneke. Ezentúl, ha valaki valamilyen gonosz vagy kellemetlen dolgot mond nekünk, azonnal átalakítjuk majd, mert Isten békéje tölti be a lelkünket. A helyes gondolatok tüzében elemésztjük az ilyen negatív impulzusokat, s a lelkünkben és a szívünkben úgy énekelnek majd a madarak, ahogyan mi magunk. Boldogok vagyunk, telve lelkesedéssel, és boldog várakozással tekintünk minden jó dolog elébe. Akárhová megyünk, békét árasztunk magunkból, s aki csak körülöttünk van, mindenkire kivetítjük belső sugárzásunkat. Prédikációkat látunk majd a kövekben, felfedezzük, hogy a fáknak nyelve van, és a futó patakok énekelnek. Mindenben Istent látjuk majd. A *gerlice hangja* hallatszik a földön!

Tennyson ezt írta: „Szólj Hozzá, mert Ő meghallgat, a lélek a lélekre rátalál, közelebb van Ő tehozzád, mint a lélegzeted, közelebb, mint a kezed és a lábad."

A *gerlice hangja* a béke hangja, az intuíció és az Isteni Útmutatás belső hangja. Ha jól figyelünk, meghallhatjuk. Például egyszer, még gyerekkoromban, egy társasággal eltévedtem az erdőben. Leültem egy fa tövébe, és eszembe jutott egy ima, amely így kezdődik: „A mi Atyánk megmutatja az utat, legyünk nyugodtak, Ő vezeti a lépteinket." – Atyám, vezess minket! – kértem.

A béke hulláma áradt szét bennem, olyannyira, hogy még ma is emlékszem rá. A *gerlice hangja* valósággá vált. A *gerlice* nem más, mint az intuíció, ami belső tanítást jelent. Elfogott egy mindennél erősebb érzés, ami azt diktálta, hogy egy bizonyos irányba induljak el. Mintha valami húzott, lökött, taszított volna. Két ismerős fiú velem tartott, de más nem. Kijutottunk az erdőből. Mintha egy Láthatatlan Kéz vezetett volna.

A nagy zeneszerzők hallják magukban a zenét, és csak lejegyzik, amit odabenn hallanak. Lincoln a szabadság elvét, Beethoven a harmóniáét hallotta meditáció közben.

Ha nagyon érdekel a matematika, akkor szeretjük azt. S ha szeretjük, minden titkát felfedi előttünk.

Jézus a *gerlice hangját* hallotta, amikor azt mondta: *Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!* (János 14:27) Milyen csodálatos érzés tölt majd el, ha iszunk ezekből a szavakból, és lelkünket eltölti gyógyító erejük!

Jób is a *gerlice hangját* hallotta, amikor azt mondta: *Bízd csak azért magadat ő reá és légy békességben: ezekből jó származik reád.* (Jób 22:21) Kinek *szíve* reád *támaszkodik, megőrzöd* azt *teljes békében, mivel Te benned bízik...* (Ésaiás 26:3) *Mert az*

Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; *miként a szentek minden gyülekezetében.* (1 Korintusiaknak 14:33)

Mi is meghallgatjuk a *gerlice hangját,* ha a bennünk lakozó Végtelen Értelemhez fordulunk, és azt mondjuk: „Atyám, ezt akarom...", és pontosan, világosan elmondjuk, mire vágyunk. Vágyunk ekkor a bennünk lakozó Isteni Bölcsességhez fordul, amely mindent tud, mindent lát, és mindent képes megcselekedni. Mindig pontosan tudjuk, hogy a kérésünkkel tényleg az Isteni Bölcsességhez fordultunk vagy nem. Ha békések vagyunk, akkor igen. Ha idegesek vagyunk és aggódunk, akkor nem tettük személyessé a kívánságunkat, és nem bízunk meg tökéletesen a bennünk lakozó Isteni Bölcsességben.

Ha útmutatásra van szükségünk, mondjuk azt, hogy a Végtelen Értelem vezet bennünket. A Végtelen Értelem ekkor Helyes cselekedet formájában nyilvánul majd meg. Tudni fogjuk, hogy imánk meghallgattatott, mert a béke galambja a fülünkbe súgja: „Legyen benned békesség!" Onnan tudjuk, hogy Isten meghallgatott bennünket, hogy békesség tölt el, és helyesen döntünk.

Nemrégiben egy lány nem tudta eldönteni, hogy az akkorinál jóval magasabb fizetésért elfogadjon-e egy állást New Yorkban, vagy inkább ne adja fel a Los Angeles-i állását. Este, amikor nyugovóra tért, feltette magának a kérdést: – Mit éreznék most, ha már helyesen döntöttem volna?" A válasz a következő volt: – Csodálatosan érezném magam. Boldog lennék, ha helyesen döntöttem volna. – És mondogatni kezdte: – Jaj, de csodálatos! Jaj, de csodálatos! – Ezt ismételgette magában, mint egy altatódalt, míg egyszer csak elaludt, és azzal az érzéssel a lelkében, hogy „Jaj, de csodálatos!"

Aznap éjjel azt álmodta, hogy egy hang azt mondja neki: „Ne mozdulj! Ne mozdulj!" A lány felriadt, és azonnal tudta, hogy a *gerlice hangját* hallotta – intuíciója szólalt meg.

Negyedik dimenziós énje a jövőbe lát. Mindent tud és mindent lát. A New York-i cég tulajdonosainak gondolatait is olvasni tudja. A lány megtartotta a Los Angeles-i állását, s ami nem sokkal később történt, azt bizonyította, hogy igaza volt. A New York-i cég ugyanis tönkrement. *...Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal.* (4 Mózes 12:6)

Az én szerelmesem az enyém, és én az övé, a ki a liliomok közt legeltet. (Énekek éneke 2:16) A *liliomok* a keleten termő mákot jelképezik. Csodálatos látvány, ahogy a mákföldön a szélben hajladoznak a gubók a száron. Az ihletett bibliaíró itt arra utal, hogy a lelkünkben lakozó Isteni tulajdonságokkal kell egyesülnünk. Ahogy az Isteni Jelenlét felé fordulunk, az maga is felénk fordul. Átéljük a misztikus esküvőt, az egybekelés boldogságát, s őrült szerelembe esünk az önmagáért való igazsággal. Ekkor megtelünk az új borral, vagyis újraértelmezzük az életet.

A *liliomok* a szépség, a rend, a szimmetria és az arányosság szimbólumai. Amikor azzal a hatalmas igazsággal töltekezünk, hogy Isten a Leírhatatlan Szépség, a Határtalan Szeretet, az Abszolút Boldogság, az Abszolút Harmónia és a Végtelen Béke, nos, akkor valóban a *liliomok* közt legeltetünk. Mihelyt kijelentjük, hogy ami Istenre igaz, az ránk is az, csodák fognak történni velünk.

Ha ráébredünk, hogy Istennek ezek a tulajdonságai kifejeződnek általunk, és hogy az Isteni megnyilvánulásának csatornái vagyunk, akkor lényünk minden atomja táncolni kezd az Örök Isten diktálta ritmusra. Lelkünkbe, testünkbe és a munkánkba beköltözik a szépség, a rend, a harmónia és a béke, ahogy a *liliomok közt legeltetünk*. Érezzük, hogy egyek vagyunk Istennel, az Élettel és Isten végtelen Gazdagságával. Egybekeltünk Kedvesünkkel, ideálunkkal, vágyunkkal, eljegyeztük magunkat Istennel – legfőbb meggyőződésünkkel. Ettől a pillanattól fogva gyermekeket szülünk majd Kedvesünknek. Ezek a gyermekek ideáink és érzéseink képmásai lesznek.

Isten ideája az apa. Az anya pedig az idea érzelemmel való megtöltése, annak szubjektív megtestesülése. Az idea és az érzés eme egyesüléséből fogan egészségünk, gazdagságunk, boldogságunk és belső békénk.

Üljünk le, és *legeltessünk a liliomok között* – ébredjünk rá, hogy minden éjjel, amikor lefekszünk

aludni, voltaképpen a Királyok Királya, a Legfőbb Úr, a Béke Fejedelme elé járulunk. Öltözködjünk az „alkalomhoz illően", amikor az Isteni Jelenlétbe elé lépünk. Ha az Elnökhöz mennénk audienciára, akkor is a legjobb ruhánkat vennénk fel. A ruhák, amiket esténként a lelkünk mennyországába lépve viselünk, kifejezik hangulatunkat és lelkiállapotunkat. Ügyeljünk, hogy ilyenkor mindig a szeretet, a béke és a jó szándék ruháit viseljük.

Rendkívül fontos, hogy ilyenkor azt mondhassuk: – Ímé, szép vagy. – Nem szabad, hogy harag, rossz szándék, önvád vagy bárki más elleni kritika legyen a lelkünkben. Mindenképpen a mindenki iránt érzett Isteni Szeretetnek kell betöltenie a lelkünket. Őszintén azt kell kívánnunk mindenkinek, amit magunknak is kívánunk. És akkor azt mondhatjuk hangulatunknak: – Ímé, szép vagy. *És amikor imádkozva megállotok, bocsássatok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket.* (Márk 11:25).

Az én szerelmesem enyém... (Énekek éneke 2:16) Minden, ami Isten, a miénk, mert Isten bennünk van. Minden, amit csak kívánhatunk, már a miénk. Nincs szükségünk külső segítségre ahhoz, hogy a *liliomok közt legeltethessünk.*

Amikor ma este lefekszünk, bocsássunk meg mindenkinek, képzeljük el és érezzük, hogy vágyunk teljesült! Váljunk teljesen közömbössé a kudarc gondolatai iránt, mert most már ismerjük a törvényt.

Ha elfogadtuk a célt, akkor – ahogyan azt Troward oly gyönyörűen megfogalmazta: ...meg is szereztük az eszközt annak eléréséhez." Mielőtt elalszunk, járjon át bennünket a vágyott állapot vagy dolog elérésének érzete! Ha elalvás előtt vágyunkat odabenn a lelkünkben elfogadtuk, az azt jelenti, hogy egyesültünk a Szerelmesünkkel. Akkor mindez meggyőződéssé válik a tudatalattinkban, amely mindig valóra váltja, ami beleivódik.

...a liliomok közt legeltet, Míglen meghűsül a nap és az árnyékok elmúlnak... (Énekek éneke 16–17) Az *árnyékok* a félelem, a kétség, az aggodalom, a szorongás és az összes olyan dolog, ami miatt valamit nem tudunk megtenni. Öt érzékünk és a tömeghiedelmek *árnyéka* lebeg mindannyiunk lelke felett, amikor imádkozunk.

Amikor imádkozunk, igaznak fogadjuk el, amit az eszünk és az öt érzékünk tagad és elutasít. Maradjunk hűek ideánkhoz! Lelkünk minden pillanatban legyen telve hittel! Amikor a tudatunk teljesen elfogadta vágyunkat, minden félelmünk elmúlik majd. Bízzunk ideálunk és vágyunk valóságosságában egészen addig, ameddig el nem telünk azzal az érzéssel, hogy valóra vált, és akkor átélhetjük az afeletti örömet, hogy imánk meghallgattatott. Igen, imánk meghallgatásra talál, és Isten válasza mennyei világosságot gyújt majd az elménkben, s békével tölti el a lelkünket.

Mindegy, hogy mi a probléma. Az sem számít,

mennyire súlyosnak, sötétnek, megoldhatatlannak tűnnek a dolgok. Forduljunk most mindjárt Istenhez ezekkel a szavakkal: „Hogyan van ez a dolog Isten szerint és a mennyekben?" A válasz lassan csordogál majd be a tudatunkba, akár az Égi harmat, s békét, boldogságot, örömet, tökéletességet, teljességet, harmóniát és szépséget hoz majd nekünk. És akkor tagadjuk meg érzékeink tanúságát, és *legeltessünk* Isten és a Mennyek *liliomai* – a béke, a harmónia, az öröm és a tökéletesség – *között*. Ébredjünk rá, hogy ami Istenről igaz, az mirólunk és környezetünkről is az. Ezzel az Istenbe vetett hittel és engedelmes bizalommal a lelkünkben kell élnünk, egészen addig, *ameddig a nap felkel, s az árnyak eltűnnek.*

Dr. Joseph Murphy

Magyarországon eddig megjelent kötetei

- **Tudatalattid csodálatos hatalma**
  Maecenas, 1991, 1993.

- **Benned a kozmikus erő!**
  Maecenas, 1996.

- **Tudatalattid csodálatos hatalma 2.**
  – Igazságok, amelyek megváltoztatják életedet
  Szakálos, 1997.

- **Tudatalattid csodálatos hatalma 3.**
  – Az I King titkai
  Szakálos, 1997.

- **Tudatalattid csodálatos hatalma 4.**
  – Benned az erő
  Szakálos, 1998.

- **Tudatalattid csodálatos hatalma 5.**
  – Az elme törvényei
  Szakálos, 1998.

- **Tudatalattid csodálatos hatalma 6.**
  – Nagy bibliai igazságok emberi problémákra
  Szakálos, 1998.

- **Tudatalattid csodálatos hatalma 7.**
  – Benső béke
  Szakálos, 1998.

- **Tudatalattid csodálatos hatalma 8.**
  – Isten költeményei
  Szakálos, 1999.

- **Tudatalattid csodálatos hatalma 9.**
  – A szentségek értelmezése
  Szakálos, 1999.

- **Tudatalattid csodálatos hatalma 10.**
  – A stresszmentes élet
  Szakálos, 1999.

- **Tedd magad gazdaggá!**
  Szakálos, 2000.

- **Az elme csodája**
  Szakálos, 2001.

- **Gazdagságra születtünk!**
  Szakálos, 2001.